

DIREKTYVOS

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA (ES) 2015/2366

2015 m. lapkričio 25 d.

dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB ir 2013/36/ES bei Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB

(Tekstas svarbus EEE)

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Sutartį dėl Europos Sąjungos veikimo, ypač į jos 114 straipsnį,

atsižvelgdami į Europos Komisijos pasiūlymą,

teisėkūros procedūra priimamo akto projektą perdavus nacionaliniams parlamentams,

atsižvelgdami į Europos Centrinio Banko nuomonę ⁽¹⁾,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

laikydami įprastos teisėkūros procedūros ⁽³⁾,

kadangi:

- (1) pastaruoju metu padaryta didelė pažanga Sąjungoje integruojant mažmeninius mokėjimus, visų pirma kalbant apie Sąjungos aktus dėl mokėjimų, visų pirma Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/64/EB ⁽⁴⁾, Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 924/2009 ⁽⁵⁾, Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/110/EB ⁽⁶⁾ ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 260/2012 ⁽⁷⁾. Mokėjimo paslaugų teisinė sistema toliau papildyta Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/83/ES ⁽⁸⁾, joje nustatius konkrečią ribą, iki kurios mažmenininkai gali taikyti pridėtinius mokesčius savo klientams už tam tikrų mokėjimo priemonių naudojimą;

⁽¹⁾ OL C 224, 2014 7 15, p. 1.

⁽²⁾ OL C 170, 2014 6 5, p. 78.

⁽³⁾ 2015 m. spalio 8 d. Europos Parlamento pozicija (dar nepaskelbta Oficialiajame leidinyje) ir 2015 m. lapkričio 16 d. Tarybos sprendimas.

⁽⁴⁾ 2007 m. lapkričio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2007/64/EB dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, iš dalies keičianti direktyvas 97/7/EB, 2002/65/EB, 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 97/5/EB (OL L 319, 2007 12 5, p. 1).

⁽⁵⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 924/2009 dėl tarptautinių mokėjimų Bendrijoje, panaikinantį Reglamentą (EB) Nr. 2560/2001 (OL L 266, 2009 10 9, p. 11).

⁽⁶⁾ 2009 m. rugsėjo 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/110/EB dėl elektroninių pinigų įstaigų steigimosi, veiklos ir riziką ribojančios priežiūros, iš dalies keičianti Direktyvas 2005/60/EB ir 2006/48/EB ir panaikinanti Direktyvą 2000/46/EB (OL L 267, 2009 10 10, p. 7).

⁽⁷⁾ 2012 m. kovo 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 260/2012, kuriuo nustatomi kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais techniniai ir komerciniai reikalavimai ir iš dalies keičiamas Reglamentas (EB) Nr. 924/2009 (OL L 94, 2012 3 30, p. 22).

⁽⁸⁾ 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, 2011 11 22, p. 64).

- (2) peržiūrėtą Sąjungos teisinę mokėjimo paslaugų sistemą papildo Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/751 ⁽¹⁾. Tuo reglamentu nustatomos visų pirma taisyklės dėl tarpbankinių mokesčių taikymo kortele grindžiamoms operacijoms ir siekiama toliau spartinti veiksmingos integruotos kortele grindžiamų mokėjimų rinkos įgyvendinimą;
- (3) remiantis 2005 m. gruodžio mėn. Komisijos pasiūlymu, Direktyva 2007/64/EB buvo priimta 2007 m. gruodžio mėn. Nuo to laiko mažmeninių mokėjimų rinkoje įdiegta svarbių techninių inovacijų – greitai išaugo elektroniniu būdu bei mobiliuoju telefonu atliekamų mokėjimų skaičius ir rinkoje atsirado naujų rūšių mokėjimo paslaugų – kurios kelia iššūkius galiojančiai sistemai;
- (4) Sąjungos teisinės mokėjimo paslaugų sistemos peržiūra, o konkrečiai Direktyvos 2007/64/EB poveikio analizė ir konsultacijos dėl 2012 m. sausio 11 d. Komisijos žaliosios knygos „Integruotos Europos mokėjimų kortele, internetu ir mobiliuoju telefonu rinkos kūrimas“ parodė, kad dėl pokyčių atsirado svarbių su reglamentavimu susijusių uždavinių. Svarbios mokėjimų rinkos sritys, visų pirma mokėjimų kortele, internetu ir mobiliuoju telefonu, tebelieka susiskaidžiusios pagal valstybių sienas. Daugeliui novatoriškų mokėjimo produktų ar paslaugų Direktyva 2007/64/EB visiškai arba didele dalimi netaikoma. Be to, paaiškėjo, kad tam tikrais atvejais Direktyvos 2007/64/EB taikymo sritis ir visų pirma elementai, kuriems ji netaikoma, tokie kaip tam tikra su mokėjimu susijusi veikla, yra pernelyg dviprasmiški, pernelyg bendro pobūdžio arba tiesiog pasenę, atsižvelgiant į pokyčius rinkoje. Todėl susidarė teisinis netikrumas, mokėjimo grandinėje kyla galima saugumo rizika ir tam tikrose srityse neužtikrinama vartotojų apsauga. Paaiškėjo, kad mokėjimo paslaugų teikėjams sunku pradėti teikti novatoriškas, saugias ir paprastas naudoti skaitmenines mokėjimo paslaugas ir vartotojams ir mažmenininkams suteikti veiksmingus, patogius ir saugius mokėjimo metodus Sąjungoje. Tame kontekste esama didelio teigiamo potencialo, kuris turi būti nuosekliau išnagrinėtas;
- (5) kad būtų remiamas Sąjungos ekonomikos augimas ir vartotojams, prekybininkams ir bendrovėms užtikrinamas mokėjimo paslaugų pasirinkimas ir skaidrumas, kad jie galėtų pasinaudoti visais vidaus rinkos privalumais, labai svarbu toliau plėtoti integruotą bendrąją saugių elektroninių mokėjimų rinką;
- (6) siekiant panaikinti reglamentavimo spragas reikėtų nustatyti naujas taisykles, o kartu numatyti daugiau teisinio aiškumo ir užtikrinti nuoseklų teisės aktų sistemos taikymą visoje Sąjungoje. Esamiems ir naujiems rinkos dalyviams reikėtų garantuoti lygiavertes veiklos sąlygas ir taip sudaryti sąlygas naujoms mokėjimo priemonėms patekti į didesnę rinką ir užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą naudojantis tomis mokėjimo paslaugomis visoje Sąjungoje. Dėl to turėtų padidėti veiksmingumas visoje mokėjimo sistemoje ir išaugti mokėjimo paslaugų pasirinkimas ir skaidrumas, taip pat kartu padidėti vartotojų pasitikėjimas suderinta mokėjimų rinką;
- (7) pastaruju metu išaugo su elektroniniais mokėjimais susijusi saugumo rizika. Taip atsitiko dėl augančio techninio elektroninių mokėjimų sudėtingumo, pasaulio mastu nuolat didėjančio elektroninių mokėjimų skaičiaus ir naujai atsiradusių mokėjimo paslaugų. Saugios mokėjimo paslaugos yra ypač svarbi tinkamai veikiančios mokėjimo paslaugų rinkos sąlyga. Todėl mokėjimo paslaugų vartotojai turėtų būti tinkamai apsaugoti nuo tokios rizikos. Mokėjimo paslaugos yra būtinos esminės ekonominės ir socialinės veiklos funkcionavimui;
- (8) siekiant išvengti valstybių narių požiūrių skirtumų, kurie būtų žalingi vartotojams, šios direktyvos skaidrumo nuostatos ir informavimo reikalavimai mokėjimo paslaugų teikėjams, taip pat su mokėjimo paslaugų teikimu ir naudojimu susijusių teisių ir pareigų nuostatos, kai įmanoma, turėtų būti taikomos ir operacijoms, kai vieno iš mokėjimo paslaugų teikėjų buvimo vieta yra ne Europos ekonominėje erdvėje (toliau – EEE). Kai tikslinga, tos nuostatos turėtų būti taikomos ir operacijoms visomis oficialiomis valiutomis, kurias tarpusavyje atlieka EEE esantys mokėjimo paslaugų teikėjai;
- (9) pinigų perlaida yra paprasta mokėjimo paslauga, paprastai grindžiama grynaisiais pinigais, kuriuos mokėtojas perduoda mokėjimo paslaugų teikėjui, kuris perveda atitinkamą sumą, pavyzdžiui, pasinaudodamas ryšių tinklu, gavėjui arba kitam mokėjimo paslaugų teikėjui, veikiančiam gavėjo vardu. Kai kuriose valstybėse narėse prekybos centrai, prekybininkai ir kiti mažmenininkai teikia visuomenei atitinkamą paslaugą sudarydami jai sąlygas sumokėti komunalinius mokesčius ir apmokėti kitas įprastas namų ūkio sąskaitas. Šios sąskaitų apmokėjimo paslaugos turėtų būti laikomos pinigų perlaida, išskyrus atvejus, kai kompetentingos institucijos mano, kad tokia veikla yra kita mokėjimo paslauga;

⁽¹⁾ 2015 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/751 dėl tarpbankinių mokesčių už kortele grindžiamas mokėjimo operacijas (OL L 123, 2015 5 19, p. 1).

- (10) šia direktyva nustatoma neutrali mokėjimo operacijų aptarnavimo apibrėžtis, siekiant apimti ne tik tradicinius aptarnavimo modelius, suformuotus pagal mokėjimo kortelių naudojimą, bet ir įvairius verslo modelius, įskaitant tuos, kuriuose dalyvauja daugiau nei vienas aptarnaujantis teikėjas. Tai turėtų užtikrinti, kad prekybininkams būtų teikiama tokia pati apsauga, neatsižvelgiant į naudotą mokėjimo priemonę, kai veikla yra tokia pati kaip ir kortelių operacijų aptarnavimas. Mokėjimo paslaugų teikėjams teikiamos tokios techninės paslaugos kaip vien tik duomenų apdorojimas, ir saugojimas arba terminalų eksploatavimas neturėtų būti laikomos aptarnavimu. Be to, taikant kai kuriuos aptarnavimo modelius aptarnaujantis teikėjas faktiškai neperduoda lėšų gavėjui, nes šalys gali susitarti dėl kitų atsiskaitymo formų;
- (11) valstybėse narėse Direktyvos 2007/64/EB taikymo srities išimties taikymas mokėjimo operacijoms, kurios mokėtojo arba gavėjo vardu atliekamos per prekybos tarpininką labai skiriasi. Tam tikros valstybės narės leidžia išimti taikyti elektroninės prekybos platformoms, kurios veikia kaip tarpininkai tiek atskirų pirkėjų, tiek pardavėjų vardu neturėdamos realių sąlygų derėtis arba sudaryti sutartį dėl prekių ar paslaugų pirkimo ar pardavimo. Toks išimties taikymas viršija toje direktyvoje numatytą taikymo sritį ir dėl to gali padidėti rizika vartotojams, nes tiems paslaugų teikėjams teisinės sistemos nustatyta apsauga toliau nėra taikoma. Skirtinga reikalavimų taikymo praktika taip pat iškraipo konkurenciją mokėjimų rinkoje. Siekiant išspręsti tas problemas, išimtis turėtų būti taikoma tuo atveju, kai tarpininkai veikia tik mokėtojo arba tik gavėjo vardu, neatsižvelgiant į tai, ar jie įgyja kliento lėšų. Kai tarpininkai veikia tiek mokėtojo, tiek gavėjo vardu (pvz. tam tikros elektroninės prekybos platformos būdu), jiems išimtis turėtų būti taikoma tik tuo atveju, jei jie niekada neįgyja ir nekontroliuoja kliento lėšų;
- (12) ši direktyva neturėtų būti taikoma grynųjų pinigų pervežimo bendrovėms (toliau – GPPB) ir pinigų valdymo bendrovėms (toliau – PVB), kai atitinkama veikla apsiriboja tik fiziniu banknotų ir monetų vežimu;
- (13) rinkos dalyvių atsiliepimai rodo, kad vykdant mokėjimo veiklą, kuriai taikoma riboto tinklo išimtis, dažnai atliekami didelės apimties bei vertės mokėjimai ir vartotojams siūloma šimtai ar tūkstančiai įvairių produktų ir paslaugų. Tai neatitinka Direktyvoje 2007/64/EB numatytos riboto tinklo išimties tikslo ir reiškia, kad mokėjimo paslaugų vartotojams, visų pirma vartotojams, didėja rizika ir neužtikrinama teisinė apsauga, o reglamentuojami rinkos dalyviai akivaizdžiai atsiduria nepalankioje padėtyje. Siekiant padėti sumažinti tą riziką, neturėtų būti įmanoma naudoti tą pačią priemonę mokėjimo operacijoms vykdyti siekiant įsigyti prekių ir paslaugų daugiau nei viename ribotame tinkle arba įsigyti neriboto asortimento prekių ir paslaugų. Turėtų būti laikoma, kad mokėjimo priemonė naudojama tokiam ribotame tinkle, jeigu ji gali būti naudojama tik šiomis aplinkybėmis: pirma, prekėms ir paslaugoms pas konkretų mažmeninį prekybininką arba konkrečiame mažmeninių prekybininkų tinkle įsigyti, kai dalyvaujantys subjektai yra tiesiogiai susieti komerciniu susitarimu, kuriame, pavyzdžiui, numatyta naudoti vieną mokėjimo priemonės prekės ženklą, ir tas mokėjimo priemonės prekės ženklas yra naudojamas pardavimo vietose ir, jei įmanoma, yra pavaizduotas ant mokėjimo priemonės, kuri gali būti naudojama tose vietose; antra, labai ribotam prekių arba paslaugų asortimentui įsigyti, pavyzdžiui, kai naudojimo sritis yra iš tikrųjų apribota baigtiniu funkcionaliai susijusių prekių ar paslaugų skaičiumi, neatsižvelgiant į pardavimo vietos geografinę vietą; ar trečia, kai mokėjimo priemonę reglamentuoja nacionalinė arba regioninė viešosios valdžios institucija konkrečiais socialiniais arba mokesčių tikslais konkrečioms prekėms arba paslaugoms įsigyti;
- (14) mokėjimo priemonės, kurioms taikoma riboto tinklo išimtis, galėtų apimti parduotuvių korteles, kuro korteles, narystės korteles, viešojo transporto korteles, automobilių stovėjimo aikštelių bilietus, maisto kuponus ar konkrečių paslaugų kuponus, kuriems kartais taikoma speciali teisinė mokesčių ar darbo srities sistema, skirta skatinti naudoti tokias priemones siekiant įgyvendinti socialiniuose teisės aktuose nustatytus tikslus. Kai tokia specialiam tikslui skirta priemonė tampa priemone, skirta bendram tikslui, šios direktyvos taikymo srities išimtis, nebeturėtų būti taikoma. Priemonėms, kurios gali būti naudojamos pirkiniams išvardytų prekybininkų parduotuvėse, neturėtų būti taikoma šios direktyvos taikymo srities išimtis, nes paprastai tokios priemonės yra skirtos naudoti paslaugų teikėjų tinkle, kuris nuolat plečiasi. Riboto tinklo išimtis turėtų būti taikoma kartu su galimų mokėjimo paslaugų teikėjų pareiga pranešti apie veiklą, kuriai taikoma jo apibrėžtis;
- (15) į Direktyvos 2007/64/EB taikymo sritį neįtrauktos tam tikros mokėjimo operacijos, atliekamos naudojant telekomunikacijų ar informacinių technologijų prietaisus, kai tinklo operatorius veikia ne tik kaip tarpininkas tiekiant skaitmenines prekes ir teikiant skaitmenines paslaugas tuo prietaisu, bet ir sukuria tų prekių ar paslaugų pridėtinę vertę. Visų pirma ta išimtis sudaro sąlygas perkamų prekių ar paslaugų (pradedant skambučio melodijomis ir didesnio tarifo SMS paslaugomis) kainą įtraukti į operatoriaus pateikiamą sąskaitą arba tiesiogiai į sąskaitą už telefoną – tai padeda kurti naujus verslo modelius, grindžiamus mažos vertės skaitmeninio turinio ir balsu grindžiamų paslaugų pardavimu. Tos paslaugos apima pramogas, tokias kaip pokalbius internetu, atsisiunčiamą vaizdo medžiagą, muziką bei žaidimus, informaciją, tokią kaip oro prognozė, naujienas, sporto naujienas, biržų naujienas ir informacijos teikimą telefonu, dalyvavimą TV ir radijo laidose, tokį kaip balsavimą, dalyvavimą konkurse ir atsiliepimų teikimą tiesioginės transliacijos metu. Iš rinkos dalyvių atsiliepimų nematyti, kad tokios

mokėjimo operacijos, kuriomis vartotojai pasitiki kaip patogiomis mažos ribos neviršijantiems mokėjimams atlikti, būtų išsivysčiusios į bendro pobūdžio mokėjimų tarpininkavimo paslaugą. Tačiau dėl dviprasmiškos atitinkamos išimties formuluotės ši išimtis valstybėse narėse įgyvendinama skirtingai, ir dėl to operatoriams bei vartotojams neužtikrinamas teisinis tikrumas ir kai kuriais atvejais buvo reikalaujama, kad mokėjimo tarpininkavimo paslaugoms būtų neribotai taikoma Direktyvos 2007/64/EB taikymo srities išimtis. Todėl tikslinga patikslinti ir susiaurinti tos išimties taikymo tokiems paslaugų teikėjams sritį, nurodant mokėjimo operacijų, kurioms ji taikoma, rūšis;

- (16) išimtis, susijusi su tam tikromis mokėjimo operacijomis, atliekamomis naudojant telekomunikacijų ar informacinių technologijų prietaisais, turėtų būti konkrečiai orientuota į labai mažos vertės mokėjimus už skaitmeninį turinį ir balsu grindžiamas paslaugas. Turėtų būti nustatyta aiški nuoroda į elektroninių bilietų pirkimo mokėjimų operacijas siekiant atsižvelgti į mokėjimų raidą, kai visų pirma vartotojai, naudodamiesi mobilieisiais telefonais arba kitais prietaisais, iš bet kurios vietos ir bet kuriuo metu gali užsisakyti elektroninius bilietus, už juos sumokėti, juos gauti ir patvirtinti. Elektroniniai bilietai leidžia ir sudaro palankesnes sąlygas suteikti paslaugas, kurias kitu atveju vartotojai galėtų nusipirkti popierinio bilieto forma ir kurios apima transporto, pramogų, automobilių stovėjimo aikštelių ir įėjimo į renginius paslaugas, bet neapima fizinių prekių. Jais taip sumažinamos gamybos ir platinimo sąnaudos, susijusios su tradicinių popierinių bilietų kanalais, ir padidinamas patogumas vartotojams suteikiant naujų ir paprastų būdų nusipirkti bilietus. Siekiant sumažinti aukas labdarai renkantiems subjektams tenkančią našta, mokėjimo operacijoms, susijusioms su tokioms aukoms taip pat turėtų būti taikoma išimtis. Valstybės narės vadovaujantis nacionaline teise turėtų galėti laisvai nustatyti, kad išimtis būtų taikoma tik registruotoms labdaros organizacijoms surenkamų aukų atžvilgiu. Išimtis apskritai turėtų būti taikoma tik kai operacijų vertė nesiekia nustatytos ribos, siekiant aiškiai apibrėžti, kad ji taikoma tik mažos rizikos mokėjimams;
- (17) bendra mokėjimų eurais erdvė (SEPA) sudarė palankesnes sąlygas kurti visos Sąjungos centralizuotas mokėjimo ir lėšų gavimo infrastruktūras – tai leidžia centralizuoti tos pačios grupės mokėjimo operacijas. Tuo atžvilgiu į šios direktyvos taikymo sritį neturėtų būti įtraukiamos mokėjimo operacijos tarp patronuojančiosios įmonės ir jos patronuojamosios įmonės arba tarp tos pačios patronuojančiosios įmonės patronuojamųjų įmonių, atliekamos tai pačiai grupei priklausančio mokėjimo paslaugų tiekėjo. Šioje direktyvoje patronuojančiosios įmonės arba jos patronuojamosios įmonės grupės vardu vykdomas mokėjimo nurodymų rinkimas siekiant juos perduoti mokėjimo paslaugų teikėjui neturėtų būti laikomas mokėjimo paslauga;
- (18) į Direktyvos 2007/64/EB taikymo sritį neįtraukiamos mokėjimo paslaugos, kurias teikia nuo sąskaitą tvarkančių mokėjimo paslaugų teikėjų nepriklausomi bankomatų operatoriai. Ta išimtis paskatino nepriklausomų bankomatų paslaugų augimą daugelyje valstybių narių, ypač mažiau apgyvendintose vietovėse. Tačiau į šios direktyvos taikymo sritį neįtraukiant visos tos sparčiai augančios bankomatų rinkos dalies, kiltų painiava dėl išėmimo mokesčių. Tarpvalstybinėse situacijose už tą patį išėmimą galėtų būti taikomas dvigubas mokestis, kurį imtų sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas ir bankomatų operatorius. Todėl siekiant palikti nuostatą dėl bankomatų paslaugų, kartu užtikrinant grynųjų pinigų išėmimo mokesčių aiškumą, tikslinga palikti išimtį, bet reikalauti, kad bankomatų operatoriai laikytųsi konkrečių šios direktyvos skaidrumo nuostatų. Be to, bankomatų operatorių taikomais mokesčiais neturėtų būti daromas poveikis Reglamentui (EB) Nr. 924/2009;
- (19) paslaugų teikėjai, norintys pasinaudoti Direktyvos 2007/64/EB taikymo srities išimtimi, dažnai nesikonsultuodavo su valdžios institucijomis, ar jų veiklai ta direktyva taikoma, ar netaikoma, bet remdavosi savo pačių vertinimais. Dėl to valstybėse narėse tam tikros išimties taikomos skirtingai. Be to, atrodo, kad mokėjimo paslaugų teikėjai galėjo pasinaudoti kai kuriomis išimtimis tam, kad performuotų verslo modelius ir jų siūloma mokėjimo veikla nepatektų į tos direktyvos taikymo sritį. Dėl to gali padidėti rizika mokėjimo paslaugų vartotojams ir vidaus rinkoje gali susidaryti nevienodos sąlygos mokėjimo paslaugų teikėjams. Todėl paslaugų teikėjai turėtų būti įpareigoti kompetentingoms institucijoms pranešti apie atitinkamą veiklą, kad kompetentingos institucijos galėtų įvertinti, ar įvykdyti atitinkamose nuostatose išdėstyti reikalavimai, ir užtikrinti vienodą taisyklių aiškinimą visoje vidaus rinkoje. Visų pirma visų išimčių, grindžiamų ribinės vertės laikymusi, atžvilgiu turėtų būti nustatyta pranešimo tvarka, siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi konkrečių reikalavimų;
- (20) be to, svarbu įtraukti reikalavimą, kad galimi mokėjimo paslaugų teikėjai kompetentingoms institucijoms praneštų apie ribotame tinkle jų vykdomą veiklą, remiantis šioje direktyvoje išdėstytais kriterijais, jei mokėjimo operacijų vertė viršija tam tikrą ribinę vertę. Kompetentingos institucijos turėtų įvertinti, ar veikla, apie kurią taip pranešta, gali būti laikoma ribotame tinkle vykdoma veikla;
- (21) mokėjimo paslaugų apibrėžtis turėtų būti technologiškai neutrali ir sudaryti sąlygas plėtoti naujų rūšių mokėjimo paslaugas, kartu užtikrinant lygiavertės veiklos sąlygas tiek esamiems, tiek naujiems mokėjimo paslaugų teikėjams;

- (22) ši direktyva turėtų atitikti požiūrį, kurio laikytasi Direktyvoje 2007/64/EB, kuris apima visų rūšių elektronines mokėjimo paslaugas. Todėl nebūtų tikslinga naujas taisykles taikyti paslaugoms, kai mokėtojas perduoda lėšas arba jas transportuoja gavėjui tik banknotais ir monetomis arba kai tas perdavimas grindžiamas popieriniu čekiu, popieriniu vekseliu, skoliniu išipareigojimu arba kitomis priemonėmis, popieriniais kuponais arba kortelėmis, skirtomis mokėjimo paslaugų teikėjui arba kitai šaliai, siekiant perduoti lėšas gavėjui;
- (23) ši direktyva neturėtų būti taikoma grynaisiais pinigais atliekamoms mokėjimo operacijoms, kadangi jau egzistuoja bendroji mokėjimų grynaisiais pinigais rinka. Ši direktyva taip pat neturėtų būti taikoma mokėjimo operacijoms popieriniais čekiais, kadangi popieriniai čekiai dėl savo pobūdžio negali būti tvarkomi taip veiksmingai kaip kiti mokėjimo būdai. Tačiau gera praktika toje srityje turėtų būti grindžiama šioje direktyvoje nustatytais principais;
- (24) būtina nurodyti tokių kategorijų mokėjimo paslaugų teikėjus, kurie gali teisėtai teikti mokėjimo paslaugas visoje Sąjungoje, t. y. kredito įstaigas, kurios iš vartotojų priima indėlius, kurie gali būti naudojami mokėjimo operacijoms finansuoti, ir kurioms toliau turėtų būti taikomi prudenciniai reikalavimai, nustatyti Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2013/36/ES ⁽¹⁾, elektroninių pinigų įstaigas, kurios leidžia elektroninius pinigus mokėjimo operacijoms finansuoti ir kurioms toliau turėtų būti taikomi prudenciniai reikalavimai, nustatyti Direktyvoje 2009/110/EB, mokėjimo įstaigas ir pašto žiro įstaigas, kurioms tokia teisė suteikta pagal nacionalinę teisę. Ta teisinė sistema turėtų būti taikoma tik paslaugų teikėjams, kuriems mokėjimo paslaugų teikimas yra nuolatinis užsiėmimas arba verslo veikla pagal šią direktyvą;
- (25) šioje direktyvoje nustatomos mokėjimo operacijų vykdymo taisyklės, kai lėšos yra elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvoje 2009/110/EB. Tačiau šia direktyva nėra reglamentuojamas elektroninių pinigų išleidimas, kaip numatyta Direktyvoje 2009/110/EB. Todėl mokėjimo įstaigoms neturėtų būti leidžiama išleisti elektroninių pinigų;
- (26) Direktyvoje 2007/64/EB nustatyta prudencinė tvarka ir įvesta bendra licencija, skirta visiems mokėjimo paslaugų teikėjams, nesusijusiems su indėlių priėmimu ar elektroninių pinigų išleidimu. Todėl Direktyva 2007/64/EB įvesta nauja mokėjimo paslaugų teikėjų kategorija – mokėjimo įstaigų kategorija, numatant juridiniams asmenims, kurie nepriklauso egzistuojančioms kategorijoms, išduoti, laikantis griežtų ir išsamių sąlygų, leidimus teikti mokėjimo paslaugas visoje Sąjungoje. Taigi, visoje Sąjungoje tokioms paslaugoms turėtų būti taikomos tos pačios sąlygos;
- (27) nuo Direktyvos 2007/64/EB priėmimo dienos atsirado naujų rūšių mokėjimo paslaugų, ypač mokėjimų internetu srityje. Visų pirma išplėtotos mokėjimo inicijavimo paslaugos e. prekybos srityje. Tos mokėjimo paslaugos atlieka savo vaidmenį vykdant e. prekybos mokėjimus: tarp prekybininko interneto svetainės ir mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas internetinės bankininkystės platformos sukuriama programinės įrangos tiltas, kad būtų inicijuoti mokėjimai internetu remiantis kredito pervedimu;
- (28) be to, dėl technologinės plėtros, pastaraisiais metais atsirado įvairių papildomų paslaugų, pvz., informavimo apie sąskaitas paslaugos. Teikiant tas paslaugas mokėjimo paslaugų vartotojui suteikiama apibendrinta informacija internetu apie vieno ar kelių kitų mokėjimo paslaugų teikėjų įstaigose turimas vieną ar kelias mokėjimo sąskaitas, kurios prieinamos per sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo interneto sąsajas. Tokiu būdu mokėjimo paslaugų vartotojas nedelsiant konkrečiu metu gali susidaryti bendrą vaizdą apie savo finansinę padėtį. Toms paslaugoms ši direktyva taip pat turėtų būti taikoma, kad vartotojams būtų užtikrinta tinkama jų mokėjimo ir sąskaitos duomenų apsauga ir teisinis tikrumas dėl informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjų statuso;
- (29) mokėjimo inicijavimo paslaugos suteikia mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui galimybę užtikrinti gavėjui, kad mokėjimas yra inicijuotas siekiant paskatinti gavėją išsiųsti prekes arba suteikti paslaugą nepagrįstai nedelsiant. Tokiomis paslaugomis prekybininkams ir vartotojams siūlomas nebrangus sprendimas, o vartotojams suteikiama galimybė apsipirkti internetu net jei jie neturi mokėjimo kortelių. Kadangi šiuo metu mokėjimo inicijavimo paslaugoms Direktyva 2007/64/EB netaikoma, jas nebūtinai prižiūri kompetentinga institucija ir jas teikiant nepivaloma laikytis Direktyvos 2007/64/EB reikalavimų. Dėl to kyla įvairių teisinių klausimų, pvz., dėl vartotojų

⁽¹⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/36/ES dėl galimybės verstis kredito įstaigų veikla ir dėl riziką ribojančios kredito įstaigų ir investicinių įmonių priežiūros, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2002/87/EB ir panaikinamos direktyvos 2006/48/EB bei 2006/49/EB (OL L 176, 2013 6 27, p. 338).

apsaugos, saugumo ir atsakomybės, taip pat konkurencijos ir duomenų apsaugos, ypač dėl mokėjimo paslaugų vartotojo duomenų apsaugos pagal Sąjungos duomenų apsaugos taisykles. Todėl tie klausimai turėtų būti sprendžiami naujomis taisyklėmis;

- (30) personalizuotus saugumo požymius, kuriuos saugiam kliento autentiškumo patvirtinimui naudoja mokėjimo paslaugų vartotojas arba mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas, paprastai išduoda sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai. Mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai nebūtinai užmezga sutartinius santykius su sąskaitą tvarkančiais mokėjimo paslaugų teikėjais ir, neatsižvelgiant į mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjų taikomą verslo modelį, sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų sudaryti galimybę mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjams pasikliauti autentiškumo patvirtinimo procedūromis, kurias nustato sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai, kad jie galėtų mokėtojo vardu inicijuoti konkretų mokėjimą;
- (31) teikdamas tik mokėjimo inicijavimo paslaugas, mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas vartotojo lėšų neįgyja jokiam mokėjimo grandinės etape. Kai mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas ketina teikti mokėjimo paslaugas, kurių atveju jis įsigyja vartotojo lėšas, jis turėtų gauti visapusišką leidimą teikti tas paslaugas;
- (32) mokėjimo inicijavimo paslaugos yra grindžiamos mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo tiesiogine arba netiesiogine prieiga prie mokėtojų sąskaitų. Sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas, kuris užtikrina netiesioginės prieigos mechanizmą, turėtų taip pat suteikti tiesioginę prieigą mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjams;
- (33) šia direktyva turėtų būti siekiama užtikrinti tęstinumą rinkoje, sudarant galimybes esamiems ir naujiems paslaugų teikėjams, neatsižvelgiant į jų taikomą verslo modelį, savo paslaugas siūlyti pagal aiškią ir suderintą reglamentavimo sistemą. Kol bus pradėtos taikyti tos taisyklės, nedarant poveikio būtinybei užtikrinti mokėjimo operacijų saugumą ir vartotojų apsaugą nuo akivaizdžios sukčiavimo rizikos, valstybės narės, Komisija, Europos Centrinis Bankas (ECB) ir Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija), įsteigta Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (ES) Nr. 10009993/2010 ⁽¹⁾ (EBI) turėtų užtikrinti sąžiningą konkurenciją toje rinkoje, išvengdami nepateisinamo esamų rinkos dalyvių diskriminavimo. Bet kuris mokėjimo paslaugų teikėjas, įskaitant mokėjimo paslaugų vartotojo sąskaitą tvarkantį mokėjimo paslaugų teikėją, turėtų galėti siūlyti mokėjimo inicijavimo paslaugas;
- (34) šia direktyva nėra iš esmės keičiamos mokėjimo įstaigų veiklos leidimų išdavimo ir išlaikymo sąlygos. Kaip ir Direktyvoje 2007/64/EB, sąlygos apima prudenčius reikalavimus, kurie būtų proporcingi tokių įstaigų veiklos metu patiriamai operacinei ir finansinei rizikai. Tuo atveju reikalinga patikima pradinio kapitalo, susieto su einamuoju kapitalu, tvarka, kuri, priklausomai nuo rinkos poreikių, atėjus tinkamam laikui galėtų būti dar labiau patobulinta. Atsižvelgiant į įvairovę mokėjimo paslaugų srityje, pagal šią direktyvą turėtų būti leidžiami įvairūs su tam tikra priežiūros laisve derinami būdai, skirti užtikrinti, kad vienoda rizika visų mokėjimo paslaugų teikėjų atveju būtų traktuojama vienodai. Mokėjimo įstaigoms taikomuose reikalavimuose turėtų būti atspindėtas faktas, kad mokėjimo įstaigos vykdo vis labiau specializuotą ir ribotą veiklą, tokiu būdu atsirandanti rizika yra ribotesnė ir ją lengviau stebėti bei kontroliuoti negu riziką, atsirandančią vykdant platesnio pobūdžio kredito įstaigų veiklą. Pirmiausia mokėjimo įstaigoms turėtų būti draudžiama priimti iš vartotojų indėlius ir turėtų būti leidžiama iš vartotojų gautas lėšas naudoti tik mokėjimo paslaugoms teikti. Reikalaujamos prudenčios taisyklės, įskaitant pradinį kapitalą, turėtų atitikti riziką, susijusią su atitinkama mokėjimo paslauga, kurią teikia mokėjimo įstaiga. Mokėjimo paslaugų teikėjai, kurie teikia tik mokėjimo inicijavimo paslaugas, pradinio kapitalo atžvilgiu turėtų būti laikomi vidutiniškai rizikingais;
- (35) mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai, teikdami vien tas paslaugas, neįgyja kliento lėšų. Atitinkamai būtų neproporcinga šiems naujiems rinkos dalyviams taikyti nuosavų lėšų reikalavimus. Nepaisant to, svarbu, kad jie galėtų įvykdyti su savo veikla susijusius įsipareigojimus. Todėl turėtų būti reikalaujama, kad jie turėtų profesinės civilinės atsakomybės draudimą arba panašią garantiją. EBI turėtų parengti gaires pagal Reglamentą (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsnį dėl valstybėms narėms skirtų kriterijų, taikomų nustatant minimalią profesinės civilinės atsakomybės draudimo arba panašios garantijos piniginę sumą. EBI neturėtų daryti skirtumo tarp profesinės civilinės atsakomybės draudimo ir panašios garantijos, kadangi jie turėtų būti pakeičiami vienas kitu;

⁽¹⁾ 2010 m. lapkričio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1093/2010, kuriuo įsteigiama Europos priežiūros institucija (Europos bankininkystės institucija), iš dalies keičiamas Sprendimas Nr. 716/2009/EB ir panaikinamas Komisijos sprendimas 2009/78/EB (OL L 331, 2010 12 15, p. 12).

- (36) siekiant išvengti piktnaudžiavimo įsisteigimo teise, būtina reikalauti, kad mokėjimo įstaiga, prašanti išduoti leidimą valstybėje narėje, bent dalį savo mokėjimo paslaugų vykdytų toje valstybėje narėje;
- (37) turėtų būti numatyta, kad mokėjimo paslaugų vartotojų lėšos turi būti laikomos atskirai nuo mokėjimo įstaigos lėšų. Apsaugos reikalavimai yra būtini, kai mokėjimo įstaiga įgyja mokėjimo paslaugų vartotojo lėšas. Kai ta pati mokėjimo įstaiga atlieka mokėjimo operaciją tiek mokėtojo, tiek gavėjo vardu, o mokėtojui yra suteikta kredito linija, galėtų būti tikslinga apsaugoti gavėjui skirtas lėšas, kai gavėjo reikalavimas pateikiamas mokėjimo įstaigai. Mokėjimo įstaigoms taip pat turėtų būti taikomi galiojantys kovos su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu reikalavimai;
- (38) šia direktyva nekeičiamos mokėjimo įstaigų finansinių ataskaitų teikimo pareigos ar jų pareigos atlikti jų metinių ir konsoliduotųjų finansinių ataskaitų auditą. Mokėjimo įstaigos turi parengti metines ir konsoliduotąsias finansines ataskaitas pagal Tarybos direktyvą 86/635/EEB ⁽¹⁾ ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2013/34/ES ⁽²⁾. Turi būti atliekamas metinių finansinių ataskaitų ir konsoliduotųjų finansinių ataskaitų auditas, išskyrus atvejus, kai pagal tas direktyvas mokėjimo įstaigai ta pareiga netaikoma;
- (39) teikdami vieną ar daugiau mokėjimo paslaugų, kurioms taikoma ši direktyva, mokėjimo paslaugų teikėjai visuomet turėtų turėti mokėjimo sąskaitas, skirtas tik mokėjimo operacijoms. Kad mokėjimo paslaugų teikėjai galėtų teikti mokėjimo paslaugas, jiems būtina turėti galimybę atidaryti ir tvarkyti sąskaitas kredito įstaigose. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad prieiga prie tokių sąskaitų būtų teikiama nediskriminuojant ir proporcingai teisėtam tikslui, kuriuo ji suteikta. NET jei prieiga būtų elementari, ji visada turėtų būti pakankamai plataus masto, kad mokėjimo įstaiga galėtų nevaržomai ir veiksmingai teikti savo paslaugas;
- (40) mokėjimo įstaigų teikiamas kreditas, būtent. kredito linijų suteikimas ir kredito kortelių išdavimas, pagal šią direktyvą turėtų būti reglamentuojamas tik tuo atveju, jeigu tai yra glaudžiai susiję su mokėjimo paslaugomis. Tik jeigu kreditas teikiamas siekiant sudaryti palankesnes sąlygas mokėjimo paslaugoms teikti ir toks kreditas yra trumpalaikio pobūdžio ir suteiktas ne ilgesniam nei 12 mėnesių laikotarpiui, įskaitant atsinaujinančius kreditus, tikslinga leisti mokėjimo įstaigoms tokią kreditą teikti vykdant tarpvalstybinę veiklą, jei laikomasi sąlygos, kad jis refinansuojamas daugiausia naudojant mokėjimo įstaigos nuosavas lėšas bei kitas lėšas, įgytas iš kapitalo rinkų, o ne lėšas, turimas klientų vardu ir skirtas mokėjimo paslaugoms teikti. Tokios taisyklės neturėtų daryti poveikio Europos Parlamento ir Tarybos direktyvai 2008/48/EB ⁽³⁾ arba kitai atitinkamai Sąjungos teisei ar nacionalinėms priemonėms, susijusioms su tomis kredito suteikimo vartotojams sąlygomis, kurios šia direktyva nėra derinamos;
- (41) apskritai paaiškėjo, kad nacionalinių kompetentingų institucijų, atsakingų už leidimų išdavimą mokėjimo įstaigoms, kontrolės vykdymą ir sprendimų dėl suteiktų leidimų panaikinimo priėmimą, bendradarbiavimas vyksta tinkamai. Tačiau kompetentingų institucijų bendradarbiavimą tiek keičiantis informacija, tiek nuosekliai taikant ir aiškinant šią direktyvą reikėtų sustiprinti, kai leidimą turinti mokėjimo įstaiga naudodamasi įsisteigimo teise arba paslaugų teikimo laisve norėtų mokėjimo paslaugas, be kita ko, ir internetu, teikti kitoje valstybėje narėje, kuri nėra jos buveinės valstybė narė (teisė veikti visoje ES gavus leidimą vienoje valstybėje narėje, angl. *passporting*). EBI turėtų padėti kompetentingoms institucijoms sprendžiant tarpusavio nesutarimus, kylančius dėl tarpvalstybinio bendradarbiavimo laikantis Reglamento (ES) Nr. 1093/2010. Be to, ji turėtų parengti techninių reguliavimo standartų projektus, skirtus bendradarbiavimui ir keitimuisi duomenimis;
- (42) siekiant didinti buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų išduotą leidimą turinčių arba jų užregistruotų mokėjimo įstaigų, įskaitant jų tarpininkus, veiklos skaidrumą ir užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą Sąjungoje, būtina užtikrinti, kad visuomenė galėtų lengvai susipažinti su mokėjimo paslaugas teikiančių subjektų sąrašu. Todėl EBI turėtų sukurti ir valdyti centrinį registrą, kuriame ji skelbtų mokėjimo paslaugas teikiančių subjektų pavadinimų sąrašą. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad jos teiktų naujausius duomenis. Tomis priemonėmis taip pat turėtų būti padedama stiprinti kompetentingų institucijų bendradarbiavimą;

⁽¹⁾ 1986 m. gruodžio 8 d. Tarybos direktyva 86/635/EEB dėl bankų ir kitų finansų įstaigų metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės (OL L 372, 1986 12 31, p. 1).

⁽²⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/34/ES dėl tam tikrų rūšių įmonių metinių finansinių ataskaitų, konsoliduotųjų finansinių ataskaitų ir susijusių pranešimų, kuria iš dalies keičiama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/43/EB ir panaikinamos Tarybos direktyvos 78/660/EEB ir 83/349/EEB (OL L 182, 2013 6 29, p. 19).

⁽³⁾ 2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/48/EB dėl vartojimo kredito sutarčių ir panaikinanti Tarybos direktyvą 87/102/EEB (OL L 133, 2008 5 22, p. 66).

- (43) siekiant geriau užtikrinti, kad būtų teikiama tiksli ir atnaujinta informacija, reikėtų nustatyti reikalavimą, kad mokėjimo įstaigos, įskaitant papildomus tarpininkus arba išorės subjektus, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, savo buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas nepagrįstai nedelsdamos informuotų apie visus pokyčius, turinčius įtakos prašant leidimo pateiktos informacijos ir faktų tikslumui. Kilus abejonėms, kompetentingos institucijos taip pat turėtų patikrinti, ar gauta informacija yra teisinga;
- (44) valstybės narės turėtų turėti galimybę reikalauti, kad jų teritorijoje veiklą vykdančios mokėjimo įstaigos, kurių pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, periodiškai teiktų ataskaitas apie savo jų teritorijose vykdomą veiklą informavimo ar statistikos tikslais. Kai tos mokėjimo įstaigos vykdo veiklą remdamosi įsisteigimo teise, šią informaciją taip pat turėtų būti galima naudoti vykdamas stebėseną, kaip laikomasi šios direktyvos III ir IV antraštinių dalių, ir valstybės narės turėtų turėti galimybę pareikalauti, kad tos mokėjimo įstaigos paskirtų pagrindinį kontaktinį punktą jų teritorijoje, siekiant sudaryti palankesnes sąlygas kompetentingoms institucijoms vykdyti tarpininkų tinklų priežiūrą. EBI turėtų parengti reguliavimo standartų projektus, kuriuose nustatomi kriterijai, pagal kuriuos nusprendžiama, kada tikslinga paskirti pagrindinį kontaktinį punktą ir kokias funkcijas jis turėtų vykdyti. Reikalavimas paskirti pagrindinį kontaktinį punktą turėtų būti proporcingas siekiant tikslo užtikrinti tinkamą ryšių palaikymą ir informacijos teikimą apie tai, kaip laikomasi III ir IV antraštinių dalių priimančiojoje valstybėje narėje;
- (45) susidarius kritinei situacijai, kai siekiant pašalinti rimtą grėsmę mokėjimo paslaugų vartotojų kolektyviniams interesams priimančiojoje valstybėje narėje, pavyzdžiui, didelio masto sukčiavimą, būtina imtis veiksmų nedelsiant, priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos turėtų galėti imtis prevencinių priemonių, vykstant tarpvalstybiniam priimančiosios ir buveinės valstybių narių kompetentingų institucijų bendradarbiavimui ir kol buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos imsis priemonių. Tos priemonės turėtų būti tinkamos, proporcingos jų tikslui, nediskriminacinės ir laikino pobūdžio. Visos priemonės turėtų būti tinkamai pagrindžiamos. Atitinkamos mokėjimo įstaigos buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos ir kitos susijusios institucijos, tokios kaip Komisija ir EBI, turėtų būti informuojamos iš anksto arba, jei tai neįmanoma dėl kritinės situacijos, nepagrįstai nedelsiant;
- (46) nors šioje direktyvoje nustatomi minimalūs įgaliojimai, kuriuos kompetentingos institucijos turėtų turėti, kad prižiūrėtų, ar mokėjimo įstaigos laikosi reikalavimų, naudojantis tais įgaliojimais, turi būti gerbiamos pagrindinės teisės, įskaitant teisę į privatų gyvenimą. Nedarant poveikio nepriklausomos institucijos (nacionalinės duomenų apsaugos institucijos) vykdomai kontrolei ir vadovaujantis Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija, valstybės narės turėtų įdiegti tinkamas ir veiksmingas apsaugos priemones, kai įmanoma, kad dėl naudojimosi šiais įgaliojimais galėtų būti piktnaudžiavimo arba savivaliavimo, esančių rimtais tokių teisių pažeidimais, pvz., kai tinka, gaunant išankstinę atitinkamos valstybės narės teisminės institucijos leidimą;
- (47) svarbu užtikrinti, kad visiems mokėjimo paslaugas teikiantiems asmenims būtų taikomi tam tikri būtiniausi teisiniai ir reguliavimo reikalavimai. Todėl pageidautina reikalauti registruoti visų asmenų, teikiančių mokėjimo paslaugas, įskaitant asmenis, kurie negali įvykdyti visų su leidimo vykdyti mokėjimo įstaigos veiklą išdavimu susijusių sąlygų, tapatybę ir buvimo vietą. Toks požiūris atitinka Finansinių veiksmų darbo grupės pinigų plovimo klausimais VI specialios rekomendacijos, kuria nustatomas mechanizmas, pagal kurį visų toje rekomendacijoje nustatytų sąlygų įvykdyti negalintys mokėjimo paslaugų teikėjai vis tiek galėtų būti laikomi mokėjimo įstaigomis, principus. Tais tikslais net jei asmenims netaikomos visos ar dalis leidimo suteikimo sąlygų, valstybės narės turėtų juos įrašyti į mokėjimo įstaigų registrą. Tačiau tam, kad būtų leidžiama taikyti išimtį, būtina nustatyti griežtus reikalavimus dėl mokėjimo operacijų vertės. Išimtimi besinaudojančios mokėjimo įstaigos neturėtų turėti įsisteigimo teisės ar laisvės teikti paslaugas ir taip pat jos neturėtų galėti netiesiogiai naudotis tokiomis teisėmis būdamos mokėjimo sistemos narėmis;
- (48) atsižvelgiant į veiklos, vykdomos teikiant informavimo apie sąskaitas paslaugas, specifinį pobūdį ir susijusią riziką, tikslinga informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjams numatyti konkrečią prudencinę tvarką. Informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai turėtų galėti teikti paslaugas tarpvalstybiniu mastu, laikydamiesi taisyklių, leidžiančių veikti visoje ES, gavus leidimą vienoje valstybėje narėje;
- (49) būtina, kad kiekvienas mokėjimo paslaugų teikėjas galėtų naudotis mokėjimo sistemų techninės infrastruktūros paslaugomis. Tačiau tokiam naudojimuisi turėtų būti taikomi atitinkami reikalavimai, kad būtų užtikrintas tų sistemų vientisumas ir stabilumas. Kiekvienas mokėjimo paslaugų teikėjas, prašantis dalyvauti mokėjimo sistemoje, turėtų prisiimti riziką dėl savo pasirinktos sistemos ir mokėjimo sistemai pateikti įrodymą, kad jo vidaus tvarka yra pakankamai tvirta, kad atlaikytų visų rūšių riziką. Paprastai tos mokėjimo sistemos apima keturių šalių kortelių

sistemas bei pagrindines sistemas, kuriose apdorojami kredito pervedimai ir tiesioginio debeto pervedimai. Siekiant visoje Sąjungoje užtikrinti vienodo požiūrio principą į skirtingų kategorijų leidimą turinčius mokėjimo paslaugų teikėjus, atsižvelgiant į jų licencijoje nurodytas sąlygas, būtina aiškiai išdėstyti taisykles, susijusias su galimybe naudotis mokėjimo sistemomis;

- (50) turėtų būti numatyta nuostata dėl nediskriminavimo principo taikymo leidimą turinčioms mokėjimo įstaigoms ir kredito įstaigoms, kad visi vidaus rinkoje konkuruojantys mokėjimo paslaugų teikėjai galėtų tomis pačiomis sąlygomis naudotis tų mokėjimo sistemų techninės infrastruktūros paslaugomis. Tikslinga numatyti nuostatas dėl skirtingų sąlygų taikymo leidimą turintiems mokėjimo paslaugų teikėjams ir išimtimi pagal šią direktyvą bei pagal Direktyvos 2009/110/EB 3 straipsnį besinaudojantiems mokėjimo paslaugų teikėjams, atsižvelgiant į jų atitinkamų pradžinųjų sistemų skirtumus. Bet kuriuo atveju taikyti skirtingas kainų sąlygas turėtų būti leidžiama tik tuomet, kai tai pateisinama skirtingomis sąnaudomis, kurias patiria mokėjimo paslaugų teikėjai. Tai neturėtų daryti poveikio valstybių narių teisei apriboti prieigą prie sisteminės svarbos sistemų pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 98/26/EB ⁽¹⁾ ir ECB ir Europos centrinių bankų sistemos kompetencijai, susijusiai su prieiga prie mokėjimo sistemų;
- (51) šia direktyva nedaromas poveikis Direktyvos 98/26/EB taikymo sričiai. Tačiau siekiant užtikrinti sąžiningą mokėjimo paslaugų teikėjų konkurenciją, kai nustatytos mokėjimo sistemos dalyvis pagal Direktyvoje 98/26/EB išdėstytas sąlygas teikia su tokia sistema susijusias paslaugas leidimą turinčiam arba registruotam mokėjimo paslaugų teikėjui, jis taip pat turėtų, gavęs prašymą tai padaryti, objektyviai, proporcingai ir nediskriminuodamas suteikti teisę naudotis tokiais paslaugomis bet kuriam kitam leidimą turinčiam ar registruotam mokėjimo paslaugų teikėjui. Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjai, kuriems leidžiama naudotis tomis paslaugomis, neturėtų būti laikomi dalyviais, kaip apibrėžta Direktyvoje 98/26/EB, ir todėl jiems neturėtų būti teikiama pagal tą direktyvą numatyta apsauga;
- (52) nuostatos, susijusios su naudojimusi mokėjimo sistemomis neturėtų būti taikomos sistemoms, kurias sukuria ir valdo vienas mokėjimo paslaugų teikėjas. Tokios mokėjimo sistemos gali veikti tiesiogiai konkuruodamos su mokėjimo sistemomis arba, kaip labiau įprasta, veikti toje rinkos nišoje, kurios mokėjimo sistemos tinkamai neapima. Tokios sistemos apima trijų šalių schemas, pavyzdžiui, trijų šalių kortelių schemas, jei jos niekada neveikia kaip *de facto* keturių šalių kortelių schemas, pavyzdžiui, pasikliaudamos licencijų turėtojais, tarpininkais ar kelių prekių ženklų naudojimo partneriais. Tokios sistemos paprastai taip pat apima telekomunikacijų paslaugų teikėjų teikiamas mokėjimo paslaugas, kai schemas operatorius yra mokėjimo paslaugų teikėjas tiek mokėtojui, tiek gavėjui, bei bankų grupių vidaus sistemas. Siekiant skatinti konkurenciją, kurią tokios uždaros mokėjimo sistemos gali sudaryti įsteigtoms pagrindinėms mokėjimo sistemoms, būtų netikslinga trečiosioms šalims suteikti prieigą prie tų uždarų privačių mokėjimo sistemų. Tačiau tokioms uždaroms sistemoms visada turėtų būti taikomos Sąjungos ir nacionalinės konkurencijos taisyklės, kuriomis būtų galima reikalauti, kad būtų suteikta prieiga prie schemų siekiant palaikyti veiksmingą konkurenciją mokėjimo rinkose;
- (53) kadangi vartotojų ir įmonių padėtis nėra vienoda, nereikia ir vienodo jų apsaugos lygio. Nors svarbu užtikrinti vartotojų teises nuostatomis, nuo kurių negalima nukrypti sudarant sutartį, įmonėms ir organizacijoms, kai jos neturi reikalų su vartotojais, tikslinga leisti susitarti kitaip. Tačiau valstybės narės turėtų turėti galimybę nustatyti, kad labai mažoms įmonėms, kaip apibrėžta Komisijos rekomendacijoje 2003/361/EB ⁽²⁾, būtų taikomos tos pačios sąlygos kaip ir vartotojams. Bet kuriuo atveju tam tikros pagrindinės šios direktyvos nuostatos turėtų būti taikomos visada, neatsižvelgiant į vartotojo statusą;
- (54) šioje direktyvoje turėtų būti nurodytos mokėjimo paslaugų teikėjų pareigos, susijusios su informacijos teikimu mokėjimo paslaugų vartotojams, kurie turėtų gauti tokią pačią aiškiai išdėstytą informaciją apie mokėjimo paslaugas, kad galėtų priimti sprendimus remdamiesi išsamia informacija ir laisvai rinktis Sąjungos teritorijoje. Siekiant skaidrumo, šioje direktyvoje turėtų būti nustatomi suderinti reikalavimai, reikalingi užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų vartotojams būtų suteikta reikiama, pakankama ir suprantama informacija apie mokėjimo paslaugų sutartį ir mokėjimo operacijas. Siekiant skatinti sklandų bendrosios mokėjimo paslaugų rinkos veikimą, valstybės narės turėtų priimti tik šioje direktyvoje nustatytas su informavimu susijusias nuostatas;

⁽¹⁾ 1998 m. gegužės 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 98/26/EB dėl atsiskaitymų baigtinumo mokėjimų ir vertybinių popierių atsiskaitymų sistemose (OL L 166, 1998 6 11, p. 45).

⁽²⁾ 2003 m. gegužės 6 d. Komisijos rekomendacija 2003/361/EB dėl labai mažų, mažų ir vidutinių įmonių apibrėžimo (OL L 124, 2003 5 20, p. 36).

- (55) vartotojai turėtų būti apsaugoti nuo nesąžiningos ir klaidinančios praktikos pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2005/29/EB ⁽¹⁾, taip pat pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvas 2000/31/EB ⁽²⁾, 2002/65/EB ⁽³⁾, 2008/48/EB, 2011/83/ES ⁽⁴⁾ ir 2014/92/ES ⁽⁵⁾. Tų direktyvų nuostatos taikomos toliau. Tačiau visų pirma reikėtų aiškiau nustatyti šioje direktyvoje ir Direktyvoje 2002/65/EB nustatytą informavimo prieš pasirašant sutartį reikalavimų santykį;
- (56) kad padidėtų veiksmingumas, reikalaujama informacija turėtų būti proporcinga vartotojų poreikiams ir turėtų būti pateikiama standartiniu formatu. Tačiau informavimo apie vieno mokėjimo operaciją reikalavimai turėtų skirtis nuo reikalavimų, keliamų bendrajai sutarčiai, pagal kurią numatoma vykdyti mokėjimo operacijų sekas;
- (57) praktikoje bendrosios sutartys ir jose nustatytos mokėjimo operacijos yra daug labiau įprastos ir ekonominiu požiūriu svarbesnės už vieno mokėjimo operacijas. Bendroji sutartis yra būtina, jei yra mokėjimo sąskaita arba konkreti mokėjimo priemonė. Todėl išankstiniam informavimui apie bendrąsias sutartis keliami reikalavimai turėtų būti išsamūs, o informacija visuomet turėtų būti teikiama popieriuje arba naudojant kitą patvariąją laikmeną, pavyzdžiui, sąskaitų spausdintuvų spaudinius, vienkartinio įrašymo kompaktinius diskus, skaitmeninius universaliuosius diskus, asmeninių kompiuterių standžiuosius diskus, kuriuose galima laikyti elektroninį pašta, ir interneto svetaines, jeigu prie tokių svetainių bus galima prisijungti pakankamu laikotarpiu prieigos prie informacijos tikslu ir jei tose svetainėse laikomą informaciją galima atkurti nepakitusią. Tačiau dėl būdo, kurį naudojant vėliau suteikiama informacija apie įvykdytas mokėjimo operacijas, turėtų būti galima susitarti mokėjimo paslaugų teikėjo ir mokėjimo paslaugų vartotojo sudarytoje bendrojoje sutartyje, pavyzdžiui, kad interneto bankininkystės atveju visa informacija apie mokėjimo sąskaitą būtų pateikiama internetu;
- (58) vieno mokėjimo operacijų atveju mokėjimo paslaugų teikėjo iniciatyva visada turėtų būti pateikiama tik esminė informacija. Kadangi mokėtojas paprastai pateikia mokėjimo nurodymą asmeniškai, nebūtina reikalauti, kad informacija kiekvienu atveju būtų pateikiama popieriuje ar naudojant kitą patvariąją laikmeną. Mokėjimo paslaugų teikėjas informaciją turėtų galėti pateikti žodžiu prie langelio arba pateikti ją kitu lengvai prieinamu būdu, pavyzdžiui, patalpindamas sąlygas savo patalpose esančioje skelbimų lentoje. Taip pat turėtų būti suteikiama informacija, kur galima rasti kitą, išsamesnę informaciją, pvz., interneto svetainėje. Tačiau vartotojui pareikalavus, esminė informacija taip pat turėtų būti pateikiama popieriuje arba naudojant kitą patvariąją laikmeną;
- (59) šioje direktyvoje turėtų būti numatyta vartotojų teisė nemokamai gauti atitinkamą informaciją prieš įsipareigojant mokėjimo paslaugų sutartimi. Vartotojai taip pat turėtų galėti prašyti nemokamai iš anksto pateikti informaciją ir bendrąją sutartį popieriuje bet kuriuo sutartinių santykių metu, kad jie galėtų palyginti mokėjimo paslaugų teikėjų siūlomas paslaugas ir jų sąlygas, o iškilus ginčui patikrinti savo sutartines teises ir pareigas – taip būtų palaikoma aukšto lygio vartotojų apsauga. Tos nuostatos turėtų atitikti Direktyvą 2002/65/EB. Konkrečios šios direktyvos nuostatos dėl nemokamo informavimo neturėtų reikšti, kad leidžiama imti mokestį už informacijos teikimą vartotojams pagal kitas taikomas direktyvas;
- (60) nustatant būdą, kuriuo mokėjimo paslaugų teikėjas teiktų reikalaujamą informaciją mokėjimo paslaugų vartotojui, reikėtų atsižvelgti į pastarojo poreikius ir į praktinius bei techninius aspektus ir ekonominį efektyvumą, atsižvelgiant į situaciją, susijusią su susitarimu pagal atitinkamą mokėjimo paslaugų sutartį. Todėl šioje direktyvoje turėtų būti skiriami du būdai, kuriais mokėjimo paslaugų teikėjas teiktų informaciją: mokėjimo paslaugų teikėjas savo iniciatyva turėtų aktyviai suteikti informaciją tinkamu laiku, kaip reikalaujama šioje direktyvoje, mokėjimo paslaugų vartotojui nesikreipiant arba mokėjimo paslaugų vartotojui turėtų būti sudaroma galimybė gauti informaciją remiantis jo prašymu dėl papildomos informacijos. Antroje situacijoje mokėjimo paslaugų vartotojas turėtų imtis aktyvių veiksmų, kad gautų informaciją, pvz., jos aiškiai paprašyti iš mokėjimo paslaugų teikėjo, registruoties

⁽¹⁾ 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje ir iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 84/450/EEB, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvas 97/7/EB, 98/27/EB bei 2002/65/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 (OL L 149, 2005 6 11, p. 22).

⁽²⁾ 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (OL L 178, 2000 7 17, p. 1).

⁽³⁾ 2002 m. rugšėjo 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/65/EB dėl nuotolinės prekybos vartotojams skirtomis finansinėmis paslaugomis ir iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 90/619/EEB ir Direktyvas 97/7/EB ir 98/27/EB (OL L 271, 2002 10 9, p. 16).

⁽⁴⁾ 2011 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2011/83/ES dėl vartotojų teisių, kuria iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 93/13/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB bei panaikinamos Tarybos direktyva 85/577/EEB ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/7/EB (OL L 304, 2011 11 22, p. 64).

⁽⁵⁾ 2014 m. liepos 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2014/92/ES dėl mokesčių, susijusių su mokėjimo sąskaitomis, palyginamumo, mokėjimo sąskaitų perkėlimo ir galimybės naudotis būtiniausias savybes turinčiomis mokėjimo sąskaitomis (OL L 257, 2014 8 28, p. 214).

į banko sąskaitos elektroninio pašto dėžutę arba įdėti banko kortelę į spausdintuvą, kad gautų sąskaitos išrašus. Tokiems tikslams mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų užtikrinti, kad būtų įmanoma gauti informaciją ir kad mokėjimo paslaugų vartotojas galėtų su ja susipažinti;

- (61) vartotojas turėtų gauti pagrindinę informaciją apie įvykdytas mokėjimo operacijas be papildomo mokesčio. Vieno mokėjimo operacijos atveju mokėjimo paslaugų teikėjas neturėtų imti atskiro mokesčio už tą informaciją. Panašiai, vėliau kas mėnesį teikiama informacija apie mokėjimo operacijas pagal bendrąją sutartį taip pat turėtų būti nemokama. Tačiau, atsižvelgiant į skaidrumo svarbą nustatant kainas ir skirtingus vartotojų poreikius, šalis turėtų galėti susitarti dėl mokesčių, jei informacija teikiama dažniau ar papildomai. Siekiant atsižvelgti į skirtingą nacionalinę praktiką, valstybės narės turėtų galėti reikalauti, kad kas mėnesį mokėjimo sąskaitų ataskaitos būtų teikiamos visada nemokamai popieriuje ar naudojant kitą patvariąją laikmeną;
- (62) siekiant sudaryti palankesnes sąlygas klientų judumui, vartotojams turėtų būti suteikta galimybė be mokesčio nutraukti bendrąją sutartį. Tačiau sutarčių, kurias vartotojas nutraukia nepaėjęs šešiams mėnesiams nuo jų įsigaliojimo, atveju mokėjimo paslaugų teikėjams turėtų būti leidžiama taikyti mokesčius, atitinkančius sąnaudas, patirtas dėl to, kad vartotojas nutraukė bendrąją sutartį. Vartotojams neturėtų būti nustatomas ilgesnis kaip vieno mėnesio, o mokėjimo paslaugų teikėjams – trumpesnis kaip dviejų mėnesių išpėjimo laikotarpis. Šia direktyva neturėtų būti daromas poveikis mokėjimo paslaugų teikėjo pareigai išskirtinėmis aplinkybėmis nutraukti mokėjimo paslaugų sutartį, kaip numatyta pagal kitą atitinkamą Sąjungos ar nacionalinę teisę, pvz., susijusią su pinigų plovimu ar teroristų finansavimu, veiksmais, kuriais siekiama įšaldyti lėšas, arba specialiomis priemonėmis, susijusiomis su nusikaltimų prevencija bei tyrimu;
- (63) siekiant užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą, valstybės narės turėtų galėti vartotojo interesais palikti galioti arba nustatyti apribojimus arba draudimus, susijusius su vienašaliais bendrosios sutarties sąlygų pakeitimais, pavyzdžiui, jei nėra pagrįstos priežasties tokiam pakeitimui atlikti;
- (64) sutartinių nuostatų objektas ar poveikis neturėtų būti teisėtai Sąjungoje gyvenančių vartotojų diskriminavimas dėl jų pilietybės arba gyvenamosios vietos. Pavyzdžiui, jei bendrojoje sutartyje numatoma teisė blokuoti mokėjimo priemonę dėl objektyviai pateisinamų priežasčių, mokėjimo paslaugų teikėjas neturėtų galėti ta teise pasinaudoti vien todėl, kad mokėjimo paslaugų vartotojas pakeitė savo gyvenamąją vietą Sąjungoje;
- (65) patirtis mokesčių srityje parodė, kad sistema yra veiksmingiausia, kai mokesčius mokėtojas ir gavėjas pasidalija, kadangi sudaromos palankesnės automatizuoto mokėjimų apdorojimo sąlygos. Todėl reikėtų numatyti, kad įprastu atveju mokesčius iš mokėtojo ir gavėjo tiesiogiai ima atitinkami jų mokėjimo paslaugų teikėjai. Imamų mokesčių suma gali būti lygi ir nuliui, kadangi šios direktyvos nuostatos neturėtų turėti poveikio praktikai, kai mokėjimo paslaugų teikėjas neima mokesčių iš vartotojų už sumų įskaitymą į jų sąskaitas. Atitinkamai, atsižvelgiant į sutarties sąlygas, mokėjimo paslaugų teikėjas už naudojimąsi mokėjimo paslauga gali imti mokesť tik iš gavėjo (prekybininko), o tai reiškia, kad iš mokėtojo mokesčiai neimami. Naudojimasis mokėjimo sistemomis gali būti apmokesstinamas imant abonentinį mokesť. Nuostatos dėl pervedamos sumos ar imamų mokesčių neturi tiesioginio poveikio mokėjimo paslaugų teikėjų ar tarpininkų tarpusavio kainų nustatymui;
- (66) dėl skirtingos mokesčių už naudojimąsi tam tikra mokėjimo priemone taikymo nacionalinės praktikos (toliau – pridėtinųjų mokesčių taikymas) Sąjungos mokėjimų rinka tapo be galo heterogeninė ir kelia painiavą vartotojams, visų pirma e. prekybos ir tarpvalstybinėmis aplinkybėmis. Valstybėse narėse, kuriose leidžiama taikyti pridėtinius mokesčius, esantys prekybininkai produktus ir paslaugas siūlo valstybėse narėse, kuriose pridėtinųjų mokesčių taikymas draudžiamas ir vartotojai moka pridėtinį mokesť. Be to, galima pateikti daug pavyzdžių, kai prekybininkai ima iš vartotojų daug didesnę už prekybininko patiriamas išlaidas pridėtinį mokesť už naudojimąsi konkrečia mokėjimo priemone. Be to, tvirtas loginis pridėtinųjų mokesčių taikymo praktikos tikslinio pagrindas grindžiamas tuo, kad Reglamentu (ES) 2015/751 nustatomos tarpbankinių mokesčių už korteles grindžiamus mokėjimus taisyklės. Tarpbankiniai mokesčiai yra pagrindinė prekybininkų mokesčių už korteles ir korteles grindžiamus mokėjimus sudedamoji dalis. Pridėtiniai mokesčiai yra nukreipianti praktika, kurią prekybininkai kartais taiko, kad padengtų papildomas korteles grindžiamų mokėjimų sąnaudas. Reglamentu (ES) 2015/751 nustatomos tarpbankinių mokesčių lygio ribos. Tos ribos taikomos prieš draudimą, numatytą šioje direktyvoje. Atitinkamai valstybės narės turėtų apsvaistyti galimybę neleisti gavėjams prašyti sumokėti mokesčių už naudojimąsi mokėjimo priemonėmis, kurių tarpbankiniai mokesčiai reglamentuojami Reglamentu (ES) 2015/751 II skyriuje;

- (67) nors šia direktyva pripažįstama mokėjimo įstaigų svarba, kredito įstaigos tebėra pagrindinė vieta, kur vartotojai gali įsigyti mokėjimo priemonių. Mokėjimo paslaugų teikėjams – kredito įstaigai arba mokėjimo įstaigai, kuri nėra vartotojo sąskaitą tvarkanči įstaiga, išduodant kortele grindžiamas mokėjimo priemones padidėtų konkurencija rinkoje, todėl vartotojai turėtų didesnę pasirinkimą ir geresnę pasiūlą. Nors šiuo metu daugiausia mokėjimų pardavimo vietoje yra grindžiami kortele, dėl dabartinio inovacijų lygio mokėjimų srityje ateinančiais metais gali sparčiai susiformuoti naujų mokėjimo kanalų. Todėl tikslinga, kad Komisija, peržiūrėdama šią direktyvą, ypač daug dėmesio skirtų tiems pokyčiams ir tam, ar reikia peržiūrėti nuostatas dėl disponavimo lėšomis patvirtinimo taikymo sritį. Jei mokėjimo paslaugų teikėjas, kuris išduoda kortele grindžiamą mokėjimo priemonę, ypač debeto korteles, gautų sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo patvirtinimą, kad vartotojo sąskaitoje yra lėšų, tai išdavėjui suteiktų galimybę geriau valdyti ir sumažinti savo kredito riziką. Tačiau tas patvirtinimas sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui neturėtų suteikti teisės užblokuoti lėšas mokėtojo mokėjimo sąskaitoje;
- (68) Dažnai, panaudojus kortelę arba kortele grindžiamą mokėjimo priemonę mokėjimui atlikti, sukuriama pranešimas, kuriuo patvirtinama, kad lėšų yra, ir atitinkamai atliekamos dvi mokėjimo operacijos. Pirmoji operacija – tarp išdavėjo ir prekybininko sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo, o antroji (paprastai tiesioginio debeto operacija) – tarp mokėtojo sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo ir išdavėjo. Abiem operacijoms turėtų būti taikomos tokios pačios sąlygos kaip ir bet kurioms kitoms lygiavertėms operacijoms. Kortele grindžiamas mokėjimo priemones išduodantys mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų turėti tas pačias teises ir tas pačias pareigas pagal šią direktyvą, neatsižvelgiant į tai, ar jie yra, ar nėra mokėtojo sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai, visų pirma pagal atsakomybę (pvz., už autentiškumo patvirtinimą) ir išsipareigojimą įvairiems mokėjimo grandinės dalyviams. Kadangi mokėjimo paslaugų teikėjo prašymas ir patvirtinimas, kad lėšų yra, gali būti pateikiami naudojantis esamais saugiais ryšių kanalais, techninėmis procedūromis ir infrastruktūra ryšiams tarp mokėjimo iniciavimo paslaugų teikėjų arba informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjų ir sąskaitą tvarkančių mokėjimo paslaugų teikėjų palaikyti, kartu taikant būtinas saugumo priemones, mokėjimo paslaugų teikėjams arba kortelės turėtojams papildomų sąnaudų neturėtų susidaryti. Taip pat nepaisant to, ar mokėjimo operacija atliekama interneto aplinkoje (prekybininko interneto svetainėje), ar mažmeninio pardavimo patalpose, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų būti įpareigotas pateikti išdavėjo prašomą patvirtinimą tik tuo atveju, kai sąskaitą tvarkančių mokėjimo paslaugų teikėjų turimos sąskaitos yra tam patvirtinimui perduoti prieinamos elektroniniu būdu, bent jau internetu. Atsižvelgiant į ypatingą elektroninių pinigų pobūdį, to mechanizmo neturėtų būti galima taikyti mokėjimo operacijoms, iniciuotoms naudojantis kortele grindžiamomis mokėjimo priemonėmis, kuriuose laikomi elektroniniais pinigais, kaip apibrėžta Direktyvoje 2009/110/EB;
- (69) pareiga saugoti personalizuotus saugumo požymius yra itin svarbi siekiant apsaugoti mokėjimo paslaugų vartotojo lėšas ir sumažinti su sukčiavimu ir neautorizuota prieiga prie mokėjimo sąskaitos susijusią riziką. Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjų mokėjimo paslaugų vartotojams nustatytos personalizuotų saugumo požymių saugojimo sąlygos ar kitos pareigos neturėtų būti parengtos taip, kad mokėjimo paslaugų vartotojai negalėtų pasinaudoti kitų mokėjimo paslaugų teikėjų siūlomomis paslaugomis, įskaitant mokėjimo iniciavimo paslaugas ir informavimo apie sąskaitas paslaugas. Be to, tokiose sąlygose neturėtų būti nuostatų, kurios kaip nors ap sunkintų naudojimąsi kitų mokėjimo paslaugų teikėjų, kurie turi leidimą arba yra registruoti pagal šią direktyvą, paslaugomis;
- (70) siekiant sumažinti riziką, susijusią su neautorizuotomis arba netinkamai atliktomis mokėjimo operacijomis, ir jų pasekmes, mokėjimo paslaugų vartotojas turėtų kuo greičiau informuoti mokėjimo paslaugų teikėją apie visus ginčus, susijusius su tariamai neautorizuotomis arba netinkamai atliktomis mokėjimo operacijomis, jeigu mokėjimo paslaugų teikėjas įvykdė savo informavimo pareigas pagal šią direktyvą. Jeigu mokėjimo paslaugų vartotojas laikosi šio pranešimo termino, jis turėtų turėti galimybę pateikti tuos reikalavimus per nacionalinėje teisėje nustatytą senaties terminą. Ši direktyva neturėtų turėti įtakos kitiems mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų tarpusavio reikalavimams;
- (71) neautorizuotos mokėjimo operacijos atveju mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų nedelsdamas grąžinti mokėtojiui tos operacijos sumą. Tačiau kai yra stiprus įtarimas, kad dėl mokėjimo paslaugų vartotojo nesąžiningo elgesio yra atlikta neautorizuota operacija, ir kai tas įtarimas grindžiamas objektyviomis priežastimis, apie kurias pranešama atitinkamai nacionalinei institucijai, mokėjimo paslaugų teikėjas prieš grąžindamas lėšas mokėtojiui turėtų turėti galimybę per pagrįstą laikotarpį atlikti tyrimą. Kad mokėtojas būtų apsaugotas nuo bet kokių nepatogumų, grąžintos sumos įskaitymo į sąskaitą data turėtų būti ne vėlesnė nei data, kada suma nurašyta nuo sąskaitos. Siekiant paskatinti mokėjimo paslaugų vartotoją nepagrįstai nedelsiant pranešti mokėjimo paslaugų teikėjui apie mokėjimo priemonės vagystę arba praradimą ir taip sumažinti neautorizuotų mokėjimo operacijų riziką, vartotojas

turėtų būti atsakingas tik už labai ribotą sumą, išskyrus mokėjimo paslaugų vartotojo sukčiavimo ar didelio neatsargumo atvejus. Šiuo atveju tinkama suma siekiant užtikrinti suderintą ir aukšto lygio vartotojų apsaugą Sąjungoje yra 50 EUR. Atsakomybės neturėtų būti, kai mokėtojas nežino apie mokėjimo priemonės praradimą, vagystę ar neteisėtą pasisavinimą. Be to, kai vartotojai praneša mokėjimo paslaugų teikėjui, kad jų mokėjimo priemonei galėjo kilti pavojus, nebeturėtų būti reikalaujama, kad mokėjimo paslaugų vartotojai padengtų vėliau atsiradusius nuostolius, susijusius su neautorizuotu tos priemonės panaudojimu. Šia direktyva neturėtų būti daromas poveikis mokėjimo paslaugų teikėjų atsakomybei už techninį jų produktų saugumą;

- (72) siekiant įvertinti galimą mokėjimo paslaugų vartotojo aplaidumą ar didelį aplaidumą, reikėtų atsižvelgti į visas aplinkybes. Įtariamo aplaidumo įrodymai ir laipsnis paprastai turėtų būti vertinami pagal nacionalinę teisę. Tačiau nors aplaidumo sąvoka reiškia, kad pažeidžiamas išpareigojimas elgtis rūpestingai, didelis aplaidumas turėtų reikšti daugiau nei vien aplaidumą ir apimti labai nerūpestingą elgesį; pavyzdžiui, tai būtų mokėjimo operacijos autorizavimui naudojamų saugumo požymių laikymas prie mokėjimo priemonės atviru ir trečiosioms šalims lengvai atskleidžiamu formatu. Sutartinės sąlygos, susijusios su mokėjimo priemonės suteikimu ir naudojimu, kurių poveikis padidintų įrodinėjimo pareigą vartotojui ar sumažintų įrodinėjimo pareigą išdavėjui, turėtų būti laikomos negaliojančiomis. Be to, konkrečiose situacijose ir visų pirma tuomet, kai mokėjimo priemonė nenaudojama prekybos vietoje, pvz., taip yra mokėjimus atliekant internetu, tikslinga, kad iš mokėjimo paslaugų teikėjo būtų reikalaujama pateikti tariamo aplaidumo įrodymų, nes mokėtojo galimybės tai padaryti tokiais atvejais yra labai ribotos;
- (73) turėtų būti numatytos nuostatos dėl nuostolių paskirstymo neautorizuotų mokėjimo operacijų atveju. Mokėjimo paslaugų vartotojams, kurie nėra vartotojai, gali būti taikomos kitokios nuostatos, nes tokie vartotojai paprastai gali geriau įvertinti sukčiavimo riziką ir imtis atitinkamų apsaugos priemonių. Siekiant užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą, mokėtojai visada turėtų turėti teisę pateikti reikalavimą dėl lėšų grąžinimo jų sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui, net ir tais atvejais, kai mokėjimo operacijoje dalyvauja mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas. Tai neturi poveikio mokėjimo paslaugų teikėjų atsakomybės paskirstymui;
- (74) mokėjimo inicijavimo paslaugų atveju mokėjimo paslaugų vartotojų ir susijusių mokėjimo paslaugų teikėjų teisės ir pareigos turėtų atitikti teikiamas paslaugas. Konkrečiai, atsakomybės paskirstymas mokėjimo paslaugų teikėjui, tvarkančiam sąskaitą, ir mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui, dalyvaujančiam operacijoje, turėtų priversti juos prisiimti atsakomybę už atitinkamas operacijos dalis, kurias jie kontroliuoja;
- (75) šia direktyva siekiama didinti vartotojų apsaugą kortele grindžiamų mokėjimo operacijų atveju, kai mokėtojuji duodant sutikimą vykdyti mokėjimo operaciją tiksli operacijos suma yra nežinoma, pavyzdžiui, automatinėse degalinėse, automobilių nuomos sutarčių ar viešbučių rezervacijos atvejais. Mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų galėti užblokuoti lėšas mokėtojo mokėjimo sąskaitoje, tik jei mokėtojas yra davęs sutikimą užblokuoti tikslią lėšų sumą, ir tos lėšos turėtų būti atblokuojamos nepagrįstai nedelsiant gavus informaciją apie tikslią mokėjimo operacijos sumą ir vėliausiai iš karto gavus mokėjimo nurodymą;
- (76) SEPA projektu siekiama toliau plėtoti bendras Sąjungos masto mokėjimo paslaugas, kurios pakeistų esamas nacionalines mokėjimo eurais paslaugas. Siekiant užtikrinti visišką perėjimą prie Sąjungos masto kredito pervedimų ir tiesioginio debeto, Reglamentu (ES) Nr. 260/2012 nustatomi kredito pervedimų ir tiesioginio debeto operacijų eurais techniniai ir komerciniai reikalavimai. Kalbant apie tiesioginį debetą, tame reglamente numatoma, kad mokėtojas duotų sutikimą tiek gavėjui, tiek mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui (tiesiogiai arba netiesiogiai per gavėją), ir, kad sutikimus ir informaciją apie vėlesnius jų pakeitimus arba panaikinimą saugotų gavėjas arba trečioji šalis gavėjo vardu. Europos mokėjimų tarybos parengta galiojanti ir iki šiol vienintelė visos Europos tiesioginė debeto schema vartotojų mokėjimams eurais vykdyti grindžiama principu, kad sutikimą vykdyti tiesioginį debetą duoda mokėtojas gavėjui, ir jį kartu su informacija apie vėlesnius pakeitimus arba panaikinimą saugo gavėjas. Sutikimą gavėjo vardu taip pat gali saugoti trečioji šalis. Siekiant užtikrinti, kad visuomenė plačiai palaikytų SEPA, ir užtikrinti aukšto lygio vartotojų apsaugą SEPA, galiojančioje visos Europos tiesioginio debeto schemoje numatyta besąlyginė teisė į autorizuotų mokėjimų grąžinimą. Atsižvelgiant į tuos faktus, šia direktyva siekiama nustatyti besąlyginę teisę į grąžinimą, kaip bendrąjį reikalavimą, taikomą visoms Sąjungoje eurais atliekamoms tiesioginio debeto operacijoms.

Tačiau, be SEPA, tebeveikia senosios tiesioginio debeto operacijų ne eurais schemos valstybėse narėse, kurių valiuta nėra euro. Tos schemos yra veiksmingos ir jomis mokėtojai užtikrinama tokia pati aukšto lygio apsauga kitomis apsaugos priemonėmis, ne visada grindžiamomis besąlygine teise į gražinimą. Tokiu atveju mokėtojo apsauga turėtų būti užtikrinama bendrąja taisykle dėl gražinimo, kai įvykdyta mokėjimo operacija viršija sumą, kurios galėtų būti pagrįstai tikimasi. Be to, valstybės narės turėtų galėti nustatyti mokėtojai palankesnes taisykles dėl teisės į gražinimą. Bendroje mokėjimų eurais erdvėje tikrai yra konkrečių tiesioginio debeto operacijų eurais produktų poreikis, kurį rodo nuolat teikiamos tam tikros senosios mokėjimo eurais paslaugos kai kuriose valstybėse narėse. Būtų proporcinga leisti mokėtojai ir mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui bendroje sutartyje numatyti, kad mokėtojas neturi teisės į gražinimą, kai mokėtojas yra apsaugotas, nes mokėtojas davė sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją tiesiogiai savo mokėjimo paslaugų teikėjui, įskaitant atvejus, kai mokėjimo paslaugų teikėjas veikia gavėjo vardu, arba, kai taikytina, mokėjimo paslaugų teikėjas arba gavėjas mokėtojai sutartu būdu pateikė informaciją apie būsimą mokėjimo operaciją ar sudarė sąlygas su ja susipažinti ne mažiau kaip prieš keturias savaites iki nustatytos dienos. Bet kuriuo atveju mokėtojo apsauga turėtų būti visada užtikrinama bendrąja taisykle dėl gražinimo neautorizuotų ar netinkamai įvykdytų mokėjimo operacijų atveju;

- (77) kad finansai būtų planuojami ir mokėjimo pareigos būtų įvykdomos laiku, vartotojai ir įmonės turėtų būti tikri dėl mokėjimo nurodymo įvykdymo trukmės. Todėl šioje direktyvoje turėtų būti nurodoma, kada įsigalioja teisės ir pareigos, visų pirma, kai mokėjimo paslaugų teikėjas gauna mokėjimo nurodymą, įskaitant atvejus, kai mokėjimo paslaugų teikėjas turėjo galimybę jį gauti ryšio priemonėmis, dėl kurių buvo susitarta mokėjimo paslaugų sutartyje, nepaisant galimo ankstesnio dalyvavimo procese, kurio rezultatas yra sukurtas ir perduotas mokėjimo nurodymas, pavyzdžiui, tikrinant saugumą ir lėšų buvimą, informaciją apie asmeninio identifikavimo numerio naudojimą ar mokėjimo pasižadėjimo išdavimą. Be to, mokėjimo nurodymo gavimo momentas turėtų būti momentas, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas gauna mokėjimo nurodymą nurašyti lėšas iš mokėtojo sąskaitos. Šiuo atžvilgiu neturėtų turėti reikšmės tai, kurią dieną ar kuriuo momentu gavėjas mokėjimo paslaugų teikėjui perduoda mokėjimo nurodymus gauti lėšas, pavyzdžiui, mokėjimo kortele ar tiesioginiu debetu, arba kada gavėjui mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia išankstinį susijusių sumų finansavimą, sąskaitoje suteikdamas atitinkamą kreditą. Vartotojai turėtų būti įsitikinę, kad pilnas ir galiojantis mokėjimo nurodymas bus tinkamai įvykdytas, jei mokėjimo paslaugų teikėjas neturi sutartinio ar įstatymų numatyto pagrindo atsisakyti jį vykdyti. Jei mokėjimo paslaugų teikėjas atsisako vykdyti mokėjimo nurodymą, mokėjimo paslaugų vartotojai turėtų būti kuo anksčiau pranešama apie atsisakymą ir jo priežastį laikantis Sąjungos ir nacionalinėje teisėje nustatytų reikalavimų. Kai bendroje sutartyje numatyta, kad mokėjimo paslaugų teikėjas gali imti mokesť už atsisakymą vykdyti, toks mokestis turėtų būti objektyviai pagrįstas ir nustatomas kuo mažesnis;
- (78) atsižvelgiant į mokėjimo operacijų apdorojimo šiuolaikinėmis visiškai automatizuotomis mokėjimo sistemomis greitį, o tai reiškia, kad po tam tikro laiko mokėjimo nurodymų negalima atšaukti be didelių žmogaus įsikišimo sąnaudų, būtina nustatyti tikslų mokėjimo atšaukimo terminą. Tačiau atsižvelgiant į mokėjimo paslaugos ir mokėjimo nurodymo rūšį šalis savo susitarimu turėtų galėti nustatyti skirtingus mokėjimo atšaukimo terminus. Tuo atveju nuostata dėl mokėjimo atšaukimo turėtų būti taikoma tik mokėjimo paslaugų vartotojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo santykiams, todėl ja nedaromas poveikis nuostatoms dėl mokėjimo operacijų mokėjimo sistemose neatšaukiamumo ir baigtumo;
- (79) toks neatšaukiamumas neturėtų daryti poveikio mokėjimo paslaugų teikėjo teisėms ar prievolėms pagal kai kurių valstybių narių teisės aktus, remiantis mokėtojo bendrąja sutartimi arba nacionaline teise, įstatymais ir kitais teisės aktais ar gairėmis, gražinti mokėtojai įvykdytos mokėjimo operacijos sumą mokėtojo ir gavėjo ginčo atveju. Toks gražinimas turėtų būti laikomas nauju mokėjimo nurodymu. Išskyrus šiuos atvejus, teisiniai ginčai, kylantys dėl santykių, susijusių su mokėjimo nurodymu, turėtų būti sprendžiami tik tarp mokėtojo ir gavėjo;
- (80) siekiant visiškai integruoto automatizuoto mokėjimų apdorojimo ir teisinio tikrumo, mokėjimo paslaugų vartotojams vykdant visas pareigas, susijusias su operacija, būtina, kad visa mokėtojo pervesta suma būtų įskaityta į gavėjo sąskaitą. Atitinkamai, mokėjimo operacijų vykdyme dalyvaujantys tarpininkai neturėtų turėti galimybės daryti atskaitymų iš pervestos sumos. Tačiau gavėjams turėtų būti galima su savo mokėjimo paslaugų teikėju sudaryti susitarimą, kuriuo pastarajam leidžiama atskaityti savo mokesčius. Neatsižvelgiant į tai ir siekiant suteikti gavėjui galimybę patikrinti, ar mokėtina suma tinkamai sumokėta, vėliau teikiamoje informacijoje apie mokėjimo operaciją reikėtų nurodyti ne tik visą pervestų lėšų sumą, bet ir mokesčių, kurie buvo nuskaityti, sumą;

- (81) mažos vertės mokėjimo priemonės, kurioms neturėtų būti keliami pernelyg dideli reikalavimai, turėtų būti nebrangi ir patogi alternatyvi galimybė perkant pigias prekes ir paslaugas. Todėl nustatant atitinkamus informavimo reikalavimus ir jų vykdymo taisykles reikėtų apsiriboti pagrindine informacija, taip pat atsižvelgiant į pagrįstus priemonių, skirtų mažos vertės mokėjimams, techninius pajėgumus. Nepaisant ne tokios griežtos tvarkos, mokėjimo paslaugų vartotojams turėtų būti užtikrinta atitinkama apsauga atsižvelgiant į tų mokėjimo priemonių, visų pirma išankstinio mokėjimo priemonių, keliamą ribotą riziką;
- (82) siekiant padidinti mokėjimų veiksmingumą visoje Sąjungoje, visiems mokėtojo inicijuotiems mokėjimo nurodymams eurais ar kita valstybės narės, kurios valiuta nėra euro, valiuta, įskaitant kredito pervedimus ir pinigų perlaidas, turėtų būti taikomas maksimalus vienos dienos įvykdymo laikotarpis. Visiems kitiems mokėjimams, pavyzdžiui, gavėjo arba per jį inicijuotiems mokėjimams, įskaitant tiesioginio debeto mokėjimus ir mokėjimus kortele, jei mokėjimo paslaugų teikėjas ir mokėtojas nėra sudarę aiškaus susitarimo, numatančio ilgesnį įvykdymo laikotarpį, turėtų būti taikomas toks pats vienos dienos įvykdymo laikotarpis. Turėtų būti įmanoma šiuos laikotarpius pratęsti dar viena darbo diena, jei mokėjimo nurodymas pateikiamas popieriuje, sudarant sąlygas nepertraukiamai teikti mokėjimo paslaugas vartotojams, kurie yra įpratę naudoti tik popierinius dokumentus. Kai naudojama tiesioginio debeto schema, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų perduoti nurodymą gauti lėšas per laikotarpį, dėl kurio susitarė gavėjas ir mokėjimo paslaugų teikėjas, sudarydamas sąlygas atsiskaitymą atlikti nustatytą dieną. Atsižvelgiant į tai, kad mokėjimo infrastruktūros dažnai yra labai veiksmingos, ir siekiant užkirsti kelią dabartinio paslaugų lygio pablogėjimui, valstybėms narėms turėtų būti leidžiama atitinkamais atvejais palikti arba nustatyti taisykles, kuriose nustatomas trumpesnis nei vienos darbo dienos įvykdymo laikotarpis;
- (83) nuostatos dėl visos sumos mokėjimo ir įvykdymo laikotarpio turėtų būti geros praktikos pavyzdys, kai vieno iš mokėjimo paslaugų teikėjų buvimo vieta nėra Sąjungoje;
- (84) siekiant sustiprinti vartotojų pasitikėjimą suderinta mokėjimų rinka, mokėjimo paslaugų vartotojams svarbu žinoti tikrąsias mokėjimo paslaugų sąnaudas ir mokesčius, kad galėtų pasirinkti. Taigi turėtų būti draudžiama taikyti neskaidrių kainų nustatymo metodų, nes įprasta manyti, kad dėl tokių metodų vartotojams yra itin sudėtinga nustatyti realią mokėjimo paslaugos kainą. Ypač neturėtų būti leidžiamas mokėjimo įskaitymo datos keitimas vartotojo nenaudai;
- (85) kad mokėjimo sistema veiktų sklandžiai ir veiksmingai, vartotojas turi galėti pasitikėti mokėjimo paslaugų teikėju, kuris tinkamai ir per sutartą laiką įvykdo mokėjimo operaciją. Paprastai mokėjimo paslaugų teikėjas gali įvertinti su mokėjimo operacija susijusią riziką. Ne kas kitas, o mokėjimo paslaugų teikėjas pasirūpina mokėjimo sistema, imasi priemonių atsaukti neteisingai nukreiptas arba paskirstytas lėšas ir dažniausiai priima sprendimą dėl mokėjimo operacijos vykdyme dalyvaujančių tarpininkų. Atsižvelgiant į visa tai, tikslinga, išskyrus esant neįprastoms arba nenumatytoms aplinkybėms, nustatyti, kad mokėjimo paslaugų teikėjas būtų atsakingas už mokėjimo operacijos, kurią jis priėmė iš vartotojo, įvykdymą, išskyrus už gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo, už kurio pasirinkimą yra atsakingas tik gavėjas, veiksmus ir neveikimą. Tačiau siekiant, kad mokėtojas neliktų be apsaugos mažai tikėtinomis aplinkybėmis, kai neaišku, ar mokėjimo sumą gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas tinkamai gavo, atitinkama įrodinėjimo pareiga turėtų tekti mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui. Paprastai galima tikėtis, kad įstaiga tarpininkė, kuri dažnai yra neutrali įstaiga, pavyzdžiui, centrinis bankas arba tarpuskaitytos namai, pervedanti mokėjimo sumą iš siunčiančiojo gaunančiajam mokėjimo paslaugų teikėjui, saugos sąskaitos duomenis ir bet kada prirėikus galės juos pateikti vėliau. Kai mokėjimo suma yra įskaityta į gaunančiojo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą, gavėjas nedelsiant turėtų galėti pateikti reikalavimą mokėjimo paslaugų teikėjui dėl įskaitymo į sąskaitą;
- (86) mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, kaip sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas arba, atitinkamais atvejais, kaip mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas, turėtų prisiimti atsakomybę už tinkamą mokėjimo įvykdymą, įskaitant visų pirma atsakomybę už visą mokėjimo operacijos sumą ir įvykdymo laikotarpį, bei visą atsakomybę už tai, kad kitos šalys mokėjimų grandinėje iki gavėjo sąskaitos neįvykdė savo pareigų. Prisiimdamas šią atsakomybę, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas tuo atveju, kai visa suma neįskaityta arba tik pavėluotai įskaityta į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą, turėtų pataisyti mokėjimo operaciją arba nepagrįstai nedelsdamas grąžinti mokėtojui atitinkamą tos operacijos sumą, nedarant poveikio kitiems reikalavimams, kurie gali būti pateikti pagal nacionalinę teisę. Atsižvelgiant į tai, kad mokėjimo paslaugų teikėjas prisiima atsakomybę, su netinkamu mokėjimu susijusios sąnaudos neturėtų tekti mokėtojui arba gavėjui. Mokėjimo operacijų neįvykdymo, netinkamo arba pavėluoto įvykdymo atveju valstybės narės turėtų užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų teikėjų taisomųjų mokėjimų įskaitymo data visuomet būtų ta pati kaip įskaitymo data tinkamo įvykdymo atveju;

- (87) ši direktyva turėtų būti susijusi tik su mokėjimo paslaugų vartotojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo sutartinėmis pareigomis ir prievolėmis. Tačiau tam, kad kredito pervedimai ir kitos mokėjimo paslaugos tinkamai veiktų, reikia, kad mokėjimo paslaugų teikėjai ir jų tarpininkai, pavyzdžiui, apdorojimo paslaugą teikiantys subjektai, turėtų sutartis, kuriose būtų nustatytos jų tarpusavio teisės ir pareigos. Su atsakomybe susiję klausimai yra esminė šių vienaarūšių sutarčių dalis. Siekiant užtikrinti mokėjimo operacijoje dalyvaujančių mokėjimo paslaugų teikėjų ir tarpininkų patikimumą, būtinas teisinis tikrumas, kad mokėjimo paslaugų teikėjui, kuris nėra atsakingas, būtų kompensuojami jo patirti nuostoliai ar sumos, sumokėtos pagal atsakomybę reglamentuojančias šios direktyvos nuostatas. Papildomas teisės ir turinį, susijusius su atgręžtinio reikalavimo teise, bei tai, kaip reikėtų tvarkyti su netinkamai įvykdyta mokėjimo operacija susijusius reikalavimus mokėjimo paslaugų teikėjui arba tarpininkui, turėtų būti galima nustatyti sutartimi;
- (88) mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų galėti tiksliai nurodyti informaciją, kurią reikalaujama pateikti mokėjimo nurodymui tinkamai įvykdyti. Tačiau, kita vertus, siekiant išvengti suskaidymo ir pavojaus integruotų mokėjimo sistemų Sąjungoje sukūrimui, valstybėms narėms neturėtų būti leidžiama reikalauti, kad mokėjimo operacijoms vykdyti būtų naudojamas atskiras identifikatorius. Tačiau tai neturėtų valstybėms narėms atimti galimybės reikalauti, kad mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas veiktų apdairiai ir patikrintų, kai techniškai įmanoma ir kai tai galima padaryti automatiškai, unikalaus identifikatoriaus sutaptį, ir jei nustatoma, kad unikalus identifikatorius nesutampa, atsisakytų atlikti mokėjimo nurodymą ir apie tai praneštų mokėtojui. Mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė turėtų apsiriboti tinkamu mokėjimo operacijos įvykdymu pagal mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo nurodymą. Jei mokėjimo operacijos lėšos pasiekia ne tą gavėją dėl mokėtojo pateikto neteisingo unikalaus identifikatoriaus, mokėtojo ir gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjai neturėtų būti atsakingi, bet turėtų būti įpareigoti bendradarbiauti dėdami pagrįstas pastangas atgauti lėšas įskaitant, be kita ko, perduodant susijusią informaciją;
- (89) mokėjimo paslaugų teikėjams teikiant mokėjimo paslaugas gali tekti tvarkyti asmens duomenis. Asmens duomenų tvarkymui šios direktyvos tikslais taikoma Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB ⁽¹⁾, nacionalinės taisyklės, kuriomis Direktyva 95/46/EB perkeliama į nacionalinę teisę, ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 ⁽²⁾. Visų pirma, kai šios direktyvos tikslais tvarkomi asmens duomenys, turėtų būti nurodytas aiškus tikslas, atitinkamas teisinis pagrindas, vykdomi atitinkami Direktyva 95/46/EB nustatyti saugumo reikalavimai, ir laikomasi būtinumo, proporcingumo, tikslo ribojimo ir proporcingo duomenų saugojimo laikotarpio principų. Be to, visose įgyvendinant šią direktyvą sukurtose ir naudojamose duomenų tvarkymo sistemose turėtų būti įdiegta pritaikytoji duomenų apsauga ir standartizuotoji duomenų apsauga;
- (90) šia direktyva gerbiamos pagrindinės teisės ir laikomasi principų, kurie pripažįstami Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje, įskaitant teisę į privatų ir šeimos gyvenimą, teisę į asmens duomenų apsaugą, laisvę užsiimti verslu, teisę į veiksmingą teisinę gynybą ir teisę nebūti du kartus teisiamam ar baudžiamam už tą pačią nusikalstamą veiką. Ši direktyva turi būti įgyvendinta remiantis tomis teisėmis ir principais;
- (91) mokėjimo paslaugų teikėjai yra atsakingi už saugumo priemones. Tos priemonės turi būti proporcingos atitinkamai saugumo rizikai. Mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų įdiegti rizikos mažinimo sistemą ir naudoti veiksmingas incidentų valdymo procedūras. Reikėtų nustatyti reguliaraus pranešimų teikimo mechanizmą siekiant užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai kompetentingoms institucijoms reguliariai teiktų atnaujintą savo saugumo rizikos vertinimą ir informaciją apie priemones, kurių imtasi reaguojant į tą riziką. Be to, siekiant užtikrinti, kad žala vartotojams, kitiems mokėjimo paslaugų teikėjams ar mokėjimo sistemoms, pvz., didelis mokėjimo sistemos sutrikimas, būtų minimali, labai svarbu, kad mokėjimo paslaugų teikėjų būtų reikalaujama nepagrįstai nedelsiant pranešti apie didelius saugumo incidentus kompetentingoms institucijoms. EBI turėtų būti nustatytas koordinuojamasis vaidmuo;
- (92) pareigomis pranešti apie saugumo incidentus neturėtų būti daromas poveikis kitoms pareigoms pranešti apie incidentus, nustatytoms kituose Sąjungos teisės aktuose, ir visi šioje direktyvoje nustatyti reikalavimai turėtų būti suderinti su pareigomis pranešti, nustatytomis kita Sąjungos teise, ir joms proporcingi;

⁽¹⁾ 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 281, 1995 11 23, p. 31).

⁽²⁾ 2000 m. gruodžio 18 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 45/2001 dėl asmenų apsaugos Bendrijos institucijoms ir įstaigoms tvarkant asmens duomenis ir laisvo tokių duomenų judėjimo (OL L 8, 2001 1 12, p. 1).

- (93) būtina sukurti aiškią teisinę sistemą, kurioje būtų nustatytos sąlygos, pagal kurias mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai galėtų teikti paslaugas sutikus sąskaitos turėtojui, sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui nereikalaujant naudoti konkretaus verslo modelio (grindžiamo tiesiogine arba netiesiogine prieiga) tų rūšių paslaugoms teikti. Viena vertus, mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai ir, kita vertus, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų laikytis būtinų duomenų apsaugos ir saugumo reikalavimų, nustatytų arba nurodytų šioje direktyvoje, arba įtrauktų į techninius reguliavimo standartus. Tie techniniai reguliavimo standartai turėtų būti suderinami su įvairiais turimais technologiniais sprendimais. Siekiant užtikrinti saugius atitinkamų dalyvių ryšius teikiant tas paslaugas, EBI turėtų taip pat tiksliai nurodyti bendrų ir atvirų ryšių standartų, kuriuos turi įgyvendinti visi sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai, kurie numato teikti paslaugas internetu, reikalavimus. Tai reiškia, kad tais atvirais standartais turėtų būti užtikrintas įvairių technologinių ryšių sprendimų sąveikumas. Tais bendrais ir atvirais standartais taip pat turėtų būti užtikrinta, kad sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui būtų žinoma, kad į jį kreipiasi mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas arba informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjas, o ne pats klientas. Standartais taip pat turėtų būti užtikrinta, kad mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai saugiai palaikytų ryšius su sąskaitą tvarkančiu mokėjimo paslaugų teikėju ir su susijusiais vartotojais. Rengdama tuos reikalavimus EBI turėtų ypač daug dėmesio skirti tam, kad pagal taikytinus standartus turi būti galima naudoti visų įprastų rūšių prietaisus (pavyzdžiui, kompiuterius, planšetinius kompiuterius ir mobiliuosius telefonus) įvairioms mokėjimo paslaugoms suteikti;
- (94) rengdama techninius autentiškumo patvirtinimo ir ryšių reguliavimo standartus, EBI turėtų sistemiskai įvertinti privatumo aspektą ir į jį atsižvelgti, kad būtų nustatyta rizika, susijusi su kiekviena iš turimų techninių galimybių, ir taisomosios priemonės, kurios galėtų būti įgyvendinamos siekiant kuo labiau sumažinti grėsmes duomenų apsaugai;
- (95) elektroninių mokėjimų saugumas yra esminis aspektas siekiant užtikrinti vartotojų apsaugą ir patikimos aplinkos elektroninei prekybai plėtojimą. Visos elektroniniu būdu siūlomos mokėjimo paslaugos turėtų būti teikiamos saugiai, įdiegiant technologijas, kuriomis galima užtikrinti saugų vartotojo autentiškumo patvirtinimą ir kuo labiau sumažinti sukčiavimo riziką. Atrodo, kad nėra būtina užtikrinti tokių patį mokėjimo operacijų, kurios inicijuojamos ir vykdomos kitomis nei elektroninės platformos arba prietaisai priemonėmis, pavyzdžiui, popieriniais dokumentais grindžiamų mokėjimo operacijų, nurodymų paštu arba telefonu, apsaugos lygį. Sparčiai didėjant internetu ir mobiliuoju telefonu atliekamų mokėjimų daliai, turėtų būti vykdomas bendras saugumo priemonių stiprinimas. Mokėjimo paslaugos, siūlomos internetu ar kitais nuotoliniais kanalais, kurių veikimas nepriklauso nuo to, kur fiziškai yra mokėjimo operacijai inicijuoti naudojamas prietaisas ar naudojama mokėjimo priemonė, todėl turėtų apimti operacijų autentiškumo patvirtinimą naudojant dinaminis kodus, kad vartotojui visada būtų žinoma suma, o gavėjui visada būtų žinoma operacija, kurią vartotojas autorizuoja;
- (96) saugumo priemonės turėtų atitikti su mokėjimo paslauga susijusios rizikos lygį. Siekiant sudaryti sąlygas vystyti patogioms naudoti ir prieinamoms mokėjimo priemonėms, naudojamoms mažos rizikos mokėjimams atlikti, pvz., mažos vertės bekontakčiams mokėjimams pardavimo vietoje, nepriklausomai nuo to, ar jie grindžiami mobiliaisiais telefonais, techniniuose reguliavimo standartuose reikėtų nurodyti saugumo reikalavimo taikymo išimtis. Siekiant mažinti su duomenų vagystėmis ir kita nesąžininga veikla susijusią riziką, personalizuotus saugumo požymius reikia naudoti saugiai. Tuo atžvilgiu vartotojas turėtų galėti pasitikėti priimamomis priemonėmis, kuriomis apsaugomas personalizuotų saugumo požymių konfidencialumas ir vientisumas. Tos priemonės paprastai apima šifravimo sistemas, kurios grindžiamos asmeniniais mokėtojo prietaisais, įskaitant kortelių skaitytuvus arba mobiliuosius telefonus, arba kurias mokėtojui jo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia kitu kanalu, pvz., trumposiomis žinutėmis arba el. paštu. Šios priemonės, įskaitant, kaip įprasta, šifravimo sistemas, kuriomis galima sukurti tokius atpažinties kodus kaip vienkartiniai slaptažodžiai, gali padidinti mokėjimo operacijų saugumą. Turėtų būti laikoma, kad mokėjimo paslaugų vartotojų naudojimas tokiais atpažinties kodais yra suderinamas su jų pareigomis, susijusiomis su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo požymiais, taip pat tais atvejais, kai dalyvauja mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai arba informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai;
- (97) valstybės narės turėtų nustatyti, ar teikti leidimus mokėjimo įstaigoms paskirtos kompetentingos institucijos taip pat galėtų būti kompetentingos institucijos taikant alternatyvaus ginčų sprendimo (toliau – AGS) procedūras;
- (98) nepažeidžiant vartotojų teisės iškelti bylą teisme, valstybės narės turėtų užtikrinti mokėjimo paslaugų teikėjų ir mokėjimo paslaugų vartotojų AGS procedūrą dėl šioje direktyvoje nustatytų teisių ir pareigų, kuri būtų lengvai prieinama, adekvati, nepriklausoma, nešališka, skaidri ir veiksminga. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente

(EB) Nr. 593/2008 ⁽¹⁾ numatyta, kad valstybės, kurioje yra vartotojų įprastinė gyvenamoji vieta, įstatymuose nustatytomis privalomomis taisyklėmis vartotojams suteiktai apsaugai negali būti pakenkta sutartinėmis sąlygomis dėl sutarčiai taikytinos teisės. Kiek tai susiję su efektyvios ir veiksmingos ginčų sprendimo procedūros nustatymu, valstybės narės turėtų užtikrinti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nustatytų veiksmingą skundų sprendimo procedūrą, kurios jų mokėjimo paslaugų vartotojai gali imtis, prieš ginčą pateikiant spręsti pagal AGS procedūrą arba teisme. Skundų nagrinėjimo procedūroje turėtų būti numatyti trumpi ir aiškiai apibrėžti laikotarpiai, per kuriuos mokėjimo paslaugų teikėjas turėtų atsakyti į skundą. Valstybės narės turėtų užtikrinti, kad AGS subjektai turėtų pakankamai pajėgumų tinkamai ir veiksmingai dalyvauti tarpvalstybiniame bendradarbiavime sprendžiant ginčus dėl teisių ir pareigų pagal šią direktyvą;

- (99) būtina užtikrinti veiksmingą pagal šią direktyvą priimtų nacionalinės teisės nuostatų vykdymą. Todėl turėtų būti nustatytos tinkamos procedūros, pagal kurias bus galima teikti skundus dėl to, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nesilaiko tų nuostatų, ir užtikrinti, kad prireikus bus skiriamos atitinkamos, veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios sankcijos. Siekiant užtikrinti, kad būtų veiksmingai laikomasi šios direktyvos, valstybės narės turėtų paskirti kompetentingas institucijas, atitinkančias Reglamente (ES) Nr. 1093/2010 nustatytas sąlygas ir veikiančias nepriklausomai nuo mokėjimo paslaugų teikėjų. Skaidrumo tikslais valstybės narės turėtų pranešti Komisijai, kokios institucijos paskirtos, aiškiai apibrėždamos jų pareigas pagal šią direktyvą;
- (100) nedarant poveikio teisei iškelti bylą teisme siekiant užtikrinti, kad būtų laikomasi šios direktyvos, valstybės narės taip pat turėtų užtikrinti, kad ir kompetentingoms institucijoms būtų suteikti reikiami įgaliojimai, įskaitant įgaliojimus skirti sankcijas, kai mokėjimo paslaugų teikėjas nesilaiko šioje direktyvoje nustatytų teisių ir pareigų, ypač jeigu yra pakartotinio pažeidimo rizika arba kitų problemų, susijusių su kolektyviniais vartotojų interesais;
- (101) svarbu, kad vartotojai būtų aiškiai ir suprantamai informuojami apie jų teises ir pareigas pagal šią direktyvą. Todėl Komisija turėtų parengti informacinį lapelį apie tas teises ir pareigas;
- (102) šia direktyva nedaromas poveikis nacionalinės teisės aktų nuostatomis, susijusioms su pasekmėmis, atsiradusiomis dėl atsakomybės už pranešimo netikslią formuluotę arba perdavimą;
- (103) šia direktyva neturėtų būti daromas poveikis nuostatomis, susijusioms su Tarybos direktyvoje 2006/112/EB ⁽²⁾ nustatytu mokėjimo paslaugų apmokestinimu PVM;
- (104) kai šioje direktyvoje daroma nuoroda į sumas eurais, šios sumos turi būti laikomos nuoroda į lygiavertę sumą nacionaline valiuta, kaip nusprendė kiekviena ne euro zonos valstybė narė;
- (105) siekiant teisinio tikrumo, tikslinga numatyti pereinamojo laikotarpio nuostatas, kuriomis leidžiama asmenims, jau pradėjusiems mokėjimo įstaigų veiklą pagal iki šios direktyvos įsigaliojimo galiojusius nacionalinės teisės aktus, kuriais į nacionalinę teisę perkeliama Direktyva 2007/64/EB, nustatytu laikotarpiu tęsti tą veiklą atitinkamoje valstybėje narėje;
- (106) pagal Sutarties dėl Europos Sąjungos veikimo 290 straipsnį Komisijai turėtų būti deleguoti įgaliojimai priimti aktus, kuriais pritaikoma nuoroda į Rekomendaciją 2003/361/EB, kai ta rekomendacija bus iš dalies pakeista, ir atnaujintas mokėjimo paslaugų teikėjo įvykdytų mokėjimo operacijų sumos vidurkis, kuris naudojamas kaip ribinė vertė valstybėse narėse, kurios naudojasi galimybe mažesnėms mokėjimo įstaigoms netaikyti (dalies) leidimo išdavimo reikalavimų, siekiant atsižvelgti į infliaciją. Ypač svarbu, kad atlikdama parengiamąjį darbą Komisija tinkamai konsultuotųsi, taip pat ir su ekspertais. Atlikdama su deleguotaisiais aktais susijusį parengiamąjį darbą ir rengdama jų tekstus Komisija turėtų užtikrinti, kad atitinkami dokumentai būtų vienu metu, laiku ir tinkamai perduodami Europos Parlamentui ir Tarybai;

⁽¹⁾ 2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 593/2008 dėl sutartinės prievolės taikytinos teisės (ROMA I) (OL L 177, 2008 7 4, p. 6).

⁽²⁾ 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyva 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, 2006 12 11, p. 1).

- (107) kad būtų užtikrintas nuoseklus šios direktyvos taikymas, Komisija turėtų turėti galimybę pasikliauti EBI ekspertinėmis žiniomis ir parama, o šiai institucijai turėtų būti pavesta užduotis parengti gaires ir techninių reguliavimo standartų projektus, visų pirma susijusius su griežtu kliento autentiškumo patvirtinimu, ir valstybių narių bendradarbiavimu, kai paslaugos teikiamos ir leidimus turinčios mokėjimo įstaigos steigiamos kitose valstybėse narėse. Komisijai turėtų būti suteikti įgaliojimai patvirtinti tuos techninių reguliavimo standartų projektus. Tos specialios užduotys visiškai atitinka EBI vaidmenį ir atsakomybę, kaip nustatyta Reglamente (ES) Nr. 1093/2010;
- (108) rengdama gaires, techninių reguliavimo standartų projektus ir techninių įgyvendinimo standartų projektus pagal šią direktyvą ir pagal Reglamentą (ES) Nr. 1093/2010, EBI turėtų užtikrinti, kad ji konsultuosis su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, be kita ko, mokėjimo paslaugų rinkoje, atstovaujančiais visiems susijusiems interesams. Jei tai būtina siekiant tinkamos nuomonių pusiausvyros, EBI turėtų dėti itin daug pastangų, kad jai savo nuomonę pateiktų atitinkami rinkos dalyviai, kurie nėra bankai;
- (109) kadangi šios direktyvos tikslo, t. y. užtikrinti tolesnę mokėjimo paslaugų vidaus rinkos integraciją, valstybės narės negali deramai pasiekti, nes tam reikia suderinti daug skirtingų taisyklių, kurios šiuo metu egzistuoja įvairių valstybių narių teisinėse sistemose, o to tikslo dėl jo masto ir poveikio būtų geriau siekti Sąjungos lygmeniu, laikydamosi Europos Sąjungos sutarties 5 straipsnyje nustatyto subsidiarumo principo Sąjunga gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva neviršijama to, kas būtina nurodytam tikslui pasiekti;
- (110) pagal 2011 m. rugsėjo 28 d. bendrą valstybių narių ir Komisijos politinį pareiškimą dėl aiškinamųjų dokumentų ⁽¹⁾ valstybės narės išipareigojo pagrindais atvejais prie pranešimų apie perkėlimo į nacionalinę teisę priemones pridėti vieną ar daugiau dokumentų, kuriuose paaiškinamos direktyvos sudėtinių dalių ir nacionalinių perkėlimo priemonių atitinkamų dalių sąsajos. Šios direktyvos atveju teisės aktų leidėjas laikosi nuomonės, kad tokių dokumentų perdavimas yra pagrįstas;
- (111) buvo konsultuotasi su Europos duomenų apsaugos priežiūros pareigūnu pagal Reglamento (EB) Nr. 45/2001 28 straipsnio 2 dalį, ir 2013 m. gruodžio 5 d. ⁽²⁾ jis priėmė nuomonę;
- (112) todėl reikėtų atitinkamai iš dalies pakeisti direktyvas 2002/65/EB, 2009/110/EB ir 2013/36/ES bei Reglamentą (ES) Nr. 1093/2010;
- (113) turint omenyje pakeitimų, kuriuos reikia padaryti Direktyvoje 2007/64/EB, skaičių, tikslinga ją panaikinti ir pakeisti,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

I ANTRAŠTINĖ DALIS

DALYKAS, TAIKymo SRITIS IR APIBRĖŽTYS

1 straipsnis

Dalykas

1. Šioje direktyvoje nustatomos taisyklės, pagal kurias valstybės narės nustato šias mokėjimo paslaugų teikėjų kategorijas:

⁽¹⁾ OL C 369, 2011 12 17, p. 14.

⁽²⁾ OL C 38, 2014 2 8, p. 14.

- a) kredito įstaigos, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 ⁽¹⁾ 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte, įskaitant jų filialus, kaip apibrėžta to reglamento 4 straipsnio 1 dalies 17 punkte, esančius Sąjungoje, neatsižvelgiant į tai, ar tų filialų pagrindinės buveinės yra Sąjungoje, ar, remiantis Direktyvos 2013/36/ES 47 straipsniu ir nacionaline teise, už Sąjungos ribų;
- b) elektroninių pinigų įstaigos, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 1 punkte, įskaitant pagal tos direktyvos 8 straipsnį ir nacionalinę teisę tų įstaigų filialus, kai tokie filialai yra Sąjungoje, o jų pagrindinės buveinės yra už Sąjungos ribų, kiek tų filialų teikiamos mokėjimo paslaugos yra susijusios su elektroninių pinigų išleidimu;
- c) pašto žiro įstaigos, pagal nacionalinę teisę turinčios teisę teikti mokėjimo paslaugas;
- d) mokėjimo įstaigos;
- e) ECB ir nacionaliniai centriniai bankai, kai jie veikia ne kaip pinigų institucija ar kitos viešosios valdžios institucijos;
- f) valstybės narės ar jų regionų arba vietos valdžios institucijos, kai jos veikia ne kaip viešosios valdžios institucijos.

2. Šioje direktyvoje taip pat nustatomos taisyklės dėl:

- a) mokėjimo paslaugų sąlygų ir informavimo apie šias paslaugas reikalavimų skaidrumo; bei
- b) atitinkamų mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teisių ir pareigų, susijusių su mokėjimo paslaugų teikimu kaip reguliariu užsiėmimu arba verslo veikla.

2 straipsnis

Taikymo sritis

1. Ši direktyva taikoma mokėjimo paslaugoms, teikiamoms Sąjungoje.
2. III ir IV antraštinės dalys taikomos mokėjimo operacijoms valstybės narės valiuta, kai tiek mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo, tiek gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo arba mokėjimo operaciją vykdančio vieno mokėjimo paslaugų teikėjas yra Sąjungoje.
3. III antraštinė dalis, išskyrus 45 straipsnio 1 dalies b punktą, 52 straipsnio 2 dalies e punktą ir 56 straipsnio a punktą, ir IV antraštinė dalis, išskyrus 81–86 straipsnius, taikomos mokėjimo operacijoms, vykdomoms ne valstybės narės valiuta, kai tiek mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo, tiek gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo arba mokėjimo operaciją vykdančio vieno mokėjimo paslaugų teikėjo buvimo vieta yra Sąjungoje tų mokėjimo operacijos dalių, kurios vykdomos Sąjungoje, atžvilgiu.
4. III antraštinė dalis, išskyrus 45 straipsnio 1 dalies b punktą, 52 straipsnio 2 dalies e punktą, 52 straipsnio 5 dalies g punktą ir 56 straipsnio a punktą, ir IV antraštinė dalis, išskyrus 62 straipsnio 2 ir 4 dalis, 76, 77, 81 straipsnius, 83 straipsnio 1 dalį, 89 ir 92 straipsnius, taikomos mokėjimo operacijoms, vykdomoms bet kuria valiuta, kai tik vieno iš mokėjimo paslaugų teikėjų buvimo vieta yra Sąjungoje tų mokėjimo operacijos dalių, kurios vykdomos Sąjungoje, atžvilgiu.
5. Valstybės narės gali netaikyti visų arba dalies šios direktyvos nuostatų Direktyvos 2013/36/ES 2 straipsnio 5 dalies 4–23 punktuose nurodytomis įstaigoms.

⁽¹⁾ 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 575/2013 dėl prudenčių reikalavimų kredito įstaigoms ir investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013 6 27, p. 1).

3 straipsnis

Išimtys

Ši direktyva netaikoma:

- a) mokėjimo operacijoms, kurios vykdomos tik grynaisiais pinigais iš mokėtojo tiesiogiai gavėjui be tarpininkų įsikišimo;
- b) mokėjimo operacijoms, kurios vykdomos iš mokėtojo gavėjui per prekybos tarpininką, kuris susitarimu yra įgaliotas tik mokėtojo arba tik gavėjo vardu derėtis arba įvykdyti prekių ar paslaugų pardavimą arba pirkimą;
- c) banknotų ir monetų profesionaliam fiziniam transportavimui, įskaitant jų surinkimą, tvarkymą ir pristatymą;
- d) mokėjimo operacijoms, kurias sudaro neprofesionalus grynųjų pinigų rinkimas ir pristatymas, vykdant veiklą, kuria nesiekama pelno, arba labdarą;
- e) paslaugoms, kai gavėjas mokėtojui suteikia grynųjų pinigų, kaip mokėjimo operacijos dalį, gavus aiškų mokėjimo paslaugų vartotojo prašymą prieš pat mokėjimo operacijos įvykdymą, mokant už perkamas prekes ar paslaugas;
- f) grynųjų pinigų valiutos keitimo operacijoms, kai lėšos nelaikomos mokėjimo sąskaitoje;
- g) mokėjimo operacijoms, vykdomoms pagal bet kurią iš šių mokėjimo paslaugų teikėją įpareigojančių dokumentų siekiant perduoti lėšas gavėjui:
 - i) popierinius čekius, reglamentuojamus 1931 m. kovo 19 d. Ženevos konvencija dėl vieningo čekių įstatymo;
 - ii) popierinius čekius, panašius į nurodytus i papunktyje, kurie yra reglamentuojami valstybių narių, kurios nėra 1931 m. kovo 19 d. Ženevos konvencijos dėl vieningo čekių įstatymo šalys, teisės aktais;
 - iii) popierinius vekselius pagal 1930 m. birželio 7 d. Ženevos konvenciją dėl vieningo įsakomųjų ir paprastųjų vekselių įstatymo;
 - iv) popierinius vekselius, panašius į nurodytus iii papunktyje, kurie yra reglamentuojami valstybių narių, kurios nėra 1930 m. birželio 7 d. Ženevos konvencijos dėl vieningo įsakomųjų ir paprastųjų vekselių įstatymo šalys, teisės aktais;
 - v) popierinius kuponus;
 - vi) popierinius kelionių čekius;
 - vii) popierines pašto perlaidas, kaip jas apibrėžusi Pasaulinė pašto sąjunga;
- h) mokėjimo operacijoms, vykdomoms mokėjimo arba vertybinių popierių atsiskaitymo sistemoje tarp atsiskaitymų tarpininkų, pagrindinių sandorio šalių, tarpuskaitos namų ir (arba) centrinių bankų bei kitų sistemos dalyvių ir mokėjimo paslaugų teikėjų, nedarant poveikio 35 straipsniui;

- i) mokėjimo operacijoms, susijusioms su vertybinių popierių tvarkymu, įskaitant dividendų, pajamų ar kitus paskirstymus, arba išpirkimu ar pardavimu, kuri atlieka h punkte nurodyti asmenys arba investicinės įmonės, kredito įstaigos, kolektyvinio investavimo subjektai ar turto valdymo bendrovės, teikiantys investicines paslaugas, ir kiti subjektai, kuriems leidžiama saugoti finansines priemones;
- j) paslaugoms, kurias teikia techninių paslaugų teikėjai, užtikrinantys mokėjimo paslaugų teikimą, bet niekada neįgyjantys pervedamų lėšų, įskaitant duomenų tvarkymą ir saugojimą, patikėjimo ir privatumo apsaugos paslaugas, duomenų ir subjekto autentiškumo patvirtinimą, informacinių technologijų (IT) ir ryšių tinklo suteikimą, mokėjimo paslaugoms teikti naudojamų terminalų ir prietaisų suteikimą bei priežiūrą, išskyrus mokėjimo inicijavimo paslaugas ir informavimo apie sąskaitas paslaugas;
- k) paslaugoms, grindžiamoms konkrečiomis mokėjimo priemonėmis, kurias galima naudoti tik ribotai ir kurios atitinka vieną iš šių sąlygų:
- i) priemonės, kuriomis suteikiama galimybė turėtojui įsigyti prekių arba paslaugų tik išleidėjo patalpose arba ribotame paslaugų teikėjų tinkle pagal tiesioginį komercinį susitarimą su profesionaliu išleidėju;
 - ii) priemonės, kurios gali būti naudojamos tik labai riboto asortimento prekėms arba paslaugoms įsigyti;
 - iii) priemonės, kurios galioja tik vienoje valstybėje narėje, yra suteikiamos įmonės arba viešojo sektoriaus subjekto prašymu, kurias reguliuoja nacionalinė arba regioninė valdžios institucija, ir kurios naudojamos konkrečiais socialiniais arba mokesčių tikslais siekiant įsigyti konkrečių prekių ar paslaugų iš tiekėjų, turinčių komercinį susitarimą su išleidėju;
- l) mokėjimo operacijoms, kurias tinklo arba paslaugų abonentui teikdamas elektroninių ryšių paslaugas papildomai vykdo elektroninių ryšių tinklą ar paslaugų teikėjas:
- i) skirtoms skaitmeniniam turiniui ir balsu grindžiamoms paslaugoms pirkti, nepriklausomai nuo to, kokių prietaisų naudojantis perkamas arba vartojamas skaitmeninis turinys, ir kai išlaidų sumos įtraukiamos į susijusių sąskaitų faktūrą, arba
 - ii) atliekamoms iš elektroninio prietaiso arba per jį ir kai išlaidų sumos įtraukiamos į susijusių sąskaitų faktūrą vykdančią labdaringą veiklą arba perkant bilietus;
- jeigu i ir ii papunkčiuose nurodytos bet kurios vieno mokėjimo operacijos vertė neviršija 50 EUR ir:
- vieno abonto bendra mokėjimo operacijų vertė neviršija 300 EUR per mėnesį; arba,
 - kai abonentas iš anksto finansuoja savo sąskaitą, kurią tvarko elektroninių ryšių tinklą ar paslaugų teikėjas, bendra mokėjimo operacijų vertė neviršija 300 EUR per mėnesį;
- m) mokėjimo operacijoms, vykdomoms tarp mokėjimo paslaugų teikėjų, jų tarpininkų ar filialų jų sąskaita;
- n) mokėjimo operacijoms ir susijusioms paslaugoms, vykdomoms tarp patronuojančiosios įmonės ir jos patronuojamosios įmonės arba tarp tos pačios patronuojančiosios įmonės patronuojamųjų įmonių, netarpininkaujant mokėjimo paslaugų teikėjui, kuris nėra tai pačiai grupei priklausanti įmonė;
- o) grynųjų pinigų išėmimo iš bankomatų paslaugoms, kurias teikia paslaugų teikėjai, veikiantys vieno ar kelių kortelių išleidėjų vardu ir neesantys bendrosios sutarties su vartotoju, pasiimančiu pinigus iš mokėjimo sąskaitos, šalimi, su sąlyga, kad tie paslaugų teikėjai neteikia kitų I priede nurodytų mokėjimo paslaugų. Nepaisant to, prieš grynųjų pinigų pasiėmimą ir kvite po pasiėmimo operacijos ant gavimo kvito vartotojui pateikiama 45, 48, 49 ir 59 straipsniuose nurodyta informacija apie visus grynųjų pinigų pasiėmimo mokesčius.

4 straipsnis

Apibrėžtys

Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys:

1. buveinės valstybė narė – viena iš toliau nurodytų:
 - a) valstybė narė, kurioje yra mokėjimo paslaugų teikėjo registruota buveinė, arba
 - b) jei mokėjimo paslaugų teikėjas pagal nacionalinę teisę neturi registruotos buveinės – valstybė narė, kurioje yra jo pagrindinė buveinė;
2. priimančioji valstybė narė – valstybė narė, kuri nėra buveinės valstybė narė ir kurioje mokėjimo paslaugų teikėjas turi tarpininką arba filialą arba teikia mokėjimo paslaugas;
3. mokėjimo paslauga – viena ar daugiau I priede nurodytų rūšių verslo veikla;
4. mokėjimo įstaiga – juridinis asmuo, kuriam pagal 11 straipsnį buvo išduotas leidimas teikti ir vykdyti mokėjimo paslaugas visoje Sąjungoje;
5. mokėjimo operacija – mokėtojo ar jo vardu arba gavėjo inicijuotas lėšų įmokėjimo, pervedimo arba išėmimo veiksmas, nesvarbu, kokie yra mokėtojo ir gavėjo vienas kitam prisiimti įsipareigojimai, susiję su operacija;
6. nuotolinė mokėjimo operacija – mokėjimo operacija, inicijuota internetu arba prietaisu, kuri galima naudoti nuotoliniam ryšiui palaikyti;
7. mokėjimo sistema – lėšų pervedimo sistema, turinti formalią standartizuotą mokėjimo operacijų apdorojimo, tarpuskaitos ir (arba) atsiskaitymų tvarką bei bendras taisykles;
8. mokėtojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris turi mokėjimo sąskaitą ir leidžia vykdyti mokėjimo nurodymą iš tos mokėjimo sąskaitos arba, nesant mokėjimo sąskaitos, fizinis arba juridinis asmuo, kuris pateikia mokėjimo nurodymą;
9. gavėjas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris yra numatytas lėšų, kurios buvo mokėjimo operacijos dalykas, gavėjas;
10. mokėjimo paslaugų vartotojas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris naudojasi mokėjimo paslauga kaip mokėtojas ir (arba) kaip gavėjas;
11. mokėjimo paslaugų teikėjas – 1 straipsnio 1 dalyje nurodyta įstaiga arba pagal 32 ar 33 straipsnį išimtimi besinaudojantis fizinis ar juridinis asmuo;
12. mokėjimo sąskaita – vieno ar kelių mokėjimo paslaugų vartotojų vardu atidaryta sąskaita, naudojama mokėjimo operacijoms vykdyti;
13. mokėjimo nurodymas – mokėtojo arba gavėjo nurodymas savo mokėjimo paslaugų teikėjui įvykdyti mokėjimo operaciją;
14. mokėjimo priemonė – personalizuota (-os) priemonė (-ės) ir (arba) procedūros, dėl kurių susitaria mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas ir kurios naudojamos mokėjimo nurodymui inicijuoti;

15. mokėjimo inicijavimo paslauga – mokėjimo nurodymo, susijusio su kito mokėjimo paslaugų tiekėjo įstaigoje turima mokėjimo sąskaita, inicijavimo mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu paslauga;
16. informavimo apie sąskaitas paslauga – internetinė konsoliduotos informacijos apie vieną ar kelias mokėjimo paslaugų vartotojo turimas mokėjimo sąskaitas kito mokėjimo paslaugų tiekėjo ar kelių mokėjimo paslaugų teikėjų įstaigose teikimo paslauga;
17. sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, mokėtojai teikiantis ir prižiūrintis mokėjimo sąskaitas;
18. mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, vykdamas verslo veiklą, kaip nurodyta I priedo 7 punkte;
19. informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjas – mokėjimo paslaugų teikėjas, vykdamas verslo veiklą, kaip nurodyta I priedo 8 punkte;
20. vartotojas – fizinis asmuo, kuris pagal mokėjimo paslaugų sutartis, kurioms taikoma ši direktyva, veikia siekdamas su prekyba, verslu ar profesija nesusijusių tikslų;
21. bendroji sutartis – mokėjimo paslaugų sutartis, kuria reglamentuojamas būsimas atskirų ir paskesnių mokėjimo operacijų vykdymas ir kurioje gali būti nustatyta pareiga atidaryti mokėjimo sąskaitą bei jos atidarymo sąlygos;
22. pinigų perlaida – mokėjimo paslauga, kai lėšos gaunamos iš mokėtojo neatidarant mokėjimo sąskaitų mokėtojo arba gavėjo vardu vien tam, kad atitinkama suma būtų pervesta gavėjui ar kitam gavėjo vardu veikiančiam mokėjimo paslaugų teikėjui, ir (arba) kai tokios lėšos gaunamos gavėjo vardu ir jam pateikiamos;
23. tiesioginis debetas – mokėjimo paslauga, kurią teikiant lėšos nurašomos iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos, kai mokėjimo operaciją inicijuoja gavėjas, remdamasis gavėjui, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjui arba mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui duotu sutikimu;
24. kredito pervedimas – mokėjimo paslauga, kai mokėjimo paslaugų teikėjas, kurio įstaigoje yra mokėtojo mokėjimo sąskaita, vadovaudamasis mokėtojo nurodymu, mokėjimo operacijos ar kelių mokėjimo operacijų lėšas iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos perveda į gavėjo mokėjimo sąskaitą;
25. lėšos – banknotai ir monetos, pinigai sąskaitoje arba elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 2 punkte;
26. įskaitymo data – nurodytas laiko momentas, kuriuo remiasi mokėjimo paslaugų teikėjas apskaičiuodamas palūkanas už lėšas, nurašomas iš mokėjimo sąskaitos arba į ją įskaitomas;
27. pagrindinis valiutos keitimo kursas – valiutos keitimo kursas, kuriuo remiantis apskaičiuojama valiutos keitimo suma ir kurį pateikia mokėjimo paslaugų teikėjas arba nurodo viešai prieinamas šaltinis;
28. pagrindinė palūkanų norma – palūkanų norma, kuria remiantis apskaičiuojamos visos taikytinos palūkanos ir kurią nurodo viešai prieinamas šaltinis, kurį gali patikrinti abi mokėjimo paslaugų sutarties šalys;
29. autentiškumo patvirtinimas – procedūra, kurią taikydamas mokėjimo paslaugų teikėjas gali patikrinti mokėjimo paslaugų vartotojo tapatybę arba konkrečios mokėjimo priemonės naudojimo teisėtumą, įskaitant vartotojo personalizuotą saugumo požymių naudojimą;

30. griežtas kliento autentiškumo patvirtinimas – autentiškumo patvirtinimas, grindžiamas dviem ar daugiau elementų, kurie skirstomi į žinojimo (tai, ką žino tik vartotojas), turėjimo (tai, ką turi tik vartotojas) ir būdingumo (tai, kas būdinga vartotojui) kategorijas, ir yra nepriklausomi, nes vieną iš jų pažeidus nesumažėja kitų patikimumas, ir jo struktūra yra tokia, kad būtų užtikrintas autentiškumo patvirtinimo duomenų konfidencialumas;
31. personalizuoti saugumo požymiai – personalizuotos ypatybės, kurias mokėjimo paslaugų vartotojui autentiškumo patvirtinimo tikslais suteikia mokėjimo paslaugų teikėjas;
32. neskelbtini mokėjimo duomenys – duomenys, įskaitant personalizuotus saugumo požymius, kuriuos panaudojus galima sukčiauti ir kurie apima personalizuotus saugumo požymius. Mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjų ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjų veiklos tikslais sąskaitos savininko vardas, pavardė (pavadinimas) ir sąskaitos numeris nėra neskelbtini mokėjimo duomenys;
33. unikalus identifikatorius – raidžių, skaičių ar simbolių derinys, kurį mokėjimo paslaugų teikėjas nurodo mokėjimo paslaugų vartotojui ir kurį mokėjimo paslaugų vartotojas turi pateikti, kad būtų vienareikšmiškai identifikuotas kitas mokėjimo operacijoje dalyvaujantis mokėjimo paslaugų vartotojas ir (arba) mokėjimo operacijoje naudojama kito mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo sąskaita;
34. nuotolinio ryšio priemonė – metodas, kurį galima naudoti mokėjimo paslaugų sutarčiai sudaryti, mokėjimo paslaugų teikėjui ir mokėjimo paslaugų vartotojui tuo pat metu fiziškai nedalyvaujant;
35. patvarioji laikmena – priemonė, kuri suteikia galimybę mokėjimo paslaugų vartotojui saugoti jam asmeniškai skirtą informaciją taip, kad su informacija būtų galima susipažinti ateityje informacijos paskirtį atitinkančiu laikotarpiu, ir kuri leidžia atgaminti saugomą informaciją jos nepakeičiant;
36. labai maža įmonė – įmonė, kuri mokėjimo paslaugų sutarties sudarymo metu yra Rekomendacijos 2003/361/EB priedo 1 straipsnyje ir 2 straipsnio 1 ir 3 dalyse apibrėžta įmonė;
37. darbo diena – diena, kurią atitinkamas mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas arba gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas, dalyvaujantis vykdant mokėjimo operaciją, dirba vykdydamas mokėjimo operacijai atlikti būtiną veiklą;
38. tarpininkas – fizinis arba juridinis asmuo, kuris teikdamas mokėjimo paslaugas veikia mokėjimo įstaigos vardu;
39. filialas – veiklos vieta, kuri nėra pagrindinė buveinė ir kuri yra mokėjimo įstaigos dalis, neturinti juridinio asmens statuso ir tiesiogiai atliekanti kai kurias arba visas mokėjimo įstaigos veiklas būdingas operacijas; visos veiklos vietos, kurias toje pačioje valstybėje narėje įsteigė mokėjimo įstaiga, kurios pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, laikomos vienu filialu;
40. grupė – grupė įmonių, kurios viena su kita yra susijusios santykiais, nurodytais Direktyvos 2013/34/ES 22 straipsnio 1, 2 arba 7 dalyje, arba įmonių, kaip apibrėžta Komisijos deleguotojo reglamento (ES) Nr. 241/2014 ⁽¹⁾ 4, 5, 6 ir 7 straipsniuose, kurios viena su kita yra susijusios santykiais, nurodytais Reglamento (ES) Nr. 575/2013 10 straipsnio 1 dalyje ar 113 straipsnio 6 dalyje arba 7 dalyje;
41. elektroninių ryšių tinklas – tinklas, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/21/EB ⁽²⁾ 2 straipsnio a punkte;
42. elektroninių ryšių paslauga – paslauga, kaip apibrėžta Direktyvos 2002/21/EB 2 straipsnio c punkte;

⁽¹⁾ 2014 m. sausio 7 d. Komisijos deleguotasis reglamentas (ES) Nr. 241/2014, kuriuo papildomas Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 nuostatos, susijusios su įstaigų nuosavų lėšų reikalavimų techniniais reguliavimo standartais (OL L 74, 2014 3 14, p. 8).

⁽²⁾ 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų direktyva) (OL L 108, 2002 4 24, p. 33).

43. skaitmeninis turinys – prekės ar paslaugos, kuriamos ir pateikiamos skaitmenine forma, kuriomis naudotis arba kurias vartoti galima tik techniniame prietaise ir kurios jokių būdu neapima naudojimosi fizinėmis prekėmis ar paslaugomis arba jų vartojimo;
44. mokėjimo operacijų aptarnavimas – mokėjimo paslauga, kurią teikia mokėjimo paslaugų teikėjas, įsipareigojantis gavėjui priimti ir apdoroti mokėjimo operacijas, ir kurią įvykdžius lėšos perduamos gavėjui;
45. mokėjimo priemonių išleidimas – mokėjimo paslauga, kurią teikia mokėjimo paslaugų teikėjas, įsipareigojantis suteikti mokėtojui mokėjimo priemonę mokėtojo mokėjimo operacijoms inicijuoti ir apdoroti;
46. nuosavos lėšos – lėšos, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 118 punkte, kai ne mažiau kaip 75 % 1 lygio kapitalo yra bendras 1 lygio nuosavas kapitalas, kaip nurodyta to reglamento 50 straipsnyje, o 2 lygio kapitalas yra lygus vienam trečdaliui 1 lygio kapitalo arba mažesnis;
47. mokėjimo priemonės prekės ženklas – fizinis ar skaitmeninis pavadinimas, terminas, ženklas, simbolis ar jų derinys, pagal kurį galima nustatyti mokėjimo kortelių schemą, pagal kurią vykdomos kortele grindžiamos mokėjimo operacijos;
48. kelių mokėjimo priemonių prekių ženklų naudojimas – dviejų ar daugiau mokėjimo priemonių prekių ženklų arba to paties mokėjimo priemonės prekės ženklo mokėjimo programėlių naudojimas toje pačioje mokėjimo priemonėje.

II ANTRAŠTINĖ DALIS

MOKĖJIMO PASLAUGŲ TEIKĖJAI

1 SKYRIUS

Mokėjimo įstaigos

1 skirsnis

Bendrosios taisyklės

5 straipsnis

Prašymai išduoti leidimą

1. Prašymas išduoti leidimą vykdyti mokėjimo įstaigos veiklą pateikiamas buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms, kartu pateikiant:
 - a) veiklos programą, kurioje visų pirma nurodoma numatomų mokėjimo paslaugų rūšis;
 - b) verslo planą, įskaitant numatomą pirmųjų trejų finansinių metų biudžeto sąmatą, įrodančią, kad pareiškėjas gali patikimai veikti naudodamas tinkamas ir proporcingas sistemas, išteklius ir procedūras;
 - c) įrodymą, kad mokėjimo įstaiga turi pradinį kapitalą, kaip numatyta 7 straipsnyje;
 - d) 10 straipsnio 1 dalyje nurodytų mokėjimo įstaigų atveju – priemonių, kurių pagal 10 straipsnį imtasi siekiant apsaugoti mokėjimo paslaugų vartotojų lėšas, aprašymą;
 - e) pareiškėjo taikomos valdymo tvarkos ir vidaus kontrolės mechanizmų, įskaitant administracines, rizikos valdymo ir apskaitos procedūras, aprašymą, įrodantį, kad ta valdymo tvarka, tie kontrolės mechanizmai ir tos procedūros yra proporcingos, tinkamos, patikimos ir adekvačios;
 - f) nustatytos procedūros, pagal kurią stebimi saugumo incidentai ir su saugumu susiję klientų skundai, į juos reaguojama ir imamasi tolesnių veiksmų, įskaitant pranešimo apie incidentus mechanizmą, kuriuo atsižvelgiama į 96 straipsnyje nustatytas mokėjimo įstaigos pareigas pranešti, aprašymą;

- g) nustatyto proceso, kurio metu registruojama, stebima, fiksuojama ir ribojama prieiga prie neskelbtinų mokėjimo duomenų, aprašymą;
- h) veiklos tęstinumo tvarkos aprašymą, jame aiškiai nurodant ypatingos svarbos operacijas, veiksmingus nenumatytų atvejų planus ir reguliaraus tokių planų adekvatumo ir efektyvumo testavimo ir peržiūros procedūrą;
- i) principų ir apibrėžčių, taikomų renkant veiklos rezultatų, operacijų ir sukčiavimo statistinius duomenis, aprašymą;
- j) saugumo politikos dokumentą, įskaitant išsamų su savo mokėjimo paslaugomis susijusios rizikos vertinimą ir saugumo kontrolės bei rizikos mažinimo priemonių, kurių imtasi siekiant tinkamai apsaugoti mokėjimo paslaugų vartotojus nuo nustatytos rizikos, įskaitant sukčiavimą ir neteisėtą neskelbtinų ir asmens duomenų naudojimą, aprašymą;
- k) mokėjimo įstaigų, kurios turi vykdyti pareigas, susijusias su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu pagal Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą (ES) 2015/849 ⁽¹⁾ ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) 2015/847 ⁽²⁾, atveju – vidaus kontrolės mechanizmų, kuriuos pareiškėjas yra įdiegęs siekdamas įvykdyti tas pareigas, aprašymą;
- l) pareiškėjo organizacinės struktūros aprašymą, įskaitant, jei taikoma, numatomo tarpininkų bei filialų naudojimo aprašymą ir jų patikrinimų ne vietoje ir vietoje, kuriuos pareiškėjas įsipareigoja atlikti bent kasmet, aprašymą, taip pat veiklos perdavimo išorės subjektams tvarkos aprašymą bei savo dalyvavimo nacionalinėje arba tarptautinėje mokėjimo sistemoje aprašymą;
- m) tapatybės duomenis asmenų, tiesiogiai ar netiesiogiai turinčių pareiškėjo kvalifikuotąją akcijų paketo dalį, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 36 punkte, jų turimo kapitalo dydžius ir jų tinkamumo įrodymą atsižvelgiant į būtinybę užtikrinti mokėjimo įstaigos patikimą ir prudencinį valdymą;
- n) direktorių ir asmenų, atsakingų už mokėjimo įstaigos valdymą, ir prirėikus asmenų, atsakingų už mokėjimo įstaigos mokėjimo paslaugų teikimo veiklos valdymą, tapatybės duomenis bei įrodymus, kad jie yra geros reputacijos ir turi tinkamų žinių bei patirties mokėjimo paslaugoms vykdyti, kaip apibrėžė mokėjimo įstaigos buveinės valstybė narė;
- o) kai taikytina, teisės aktų nustatyta auditą atliekančių auditorių ir audito įmonių, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2006/43/EB ⁽³⁾, tapatybės duomenis;
- p) pareiškėjo teisinį statusą ir įstatus;
- q) pareiškėjo pagrindinės buveinės adresą.

Taikydamas pirmos pastraipos d, e, f ir l punktus, pareiškėjas pateikia savo audito tvarkos ir organizacinės tvarkos, kurią jis nustatė, kad galėtų imtis visų pagrįstų veiksmų savo vartotojų interesams apsaugoti ir mokėjimo paslaugų teikimo tęstinumui bei patikimumui užtikrinti, aprašymą.

⁽¹⁾ 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB bei Komisijos direktyva 2006/70/EB (OL L 141, 2015 6 5, p. 73).

⁽²⁾ 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/847 dėl informacijos, teikiamos pervedant lėšas, ir kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1781/2006 (OL L 141, 2015 6 5, p. 1).

⁽³⁾ 2006 m. gegužės 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/43/EB dėl teisės aktų nustatyto metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės audito, iš dalies keičianti Tarybos direktyvas 78/660/EEB ir 83/349/EEB bei panaikinanti Tarybos direktyvą 84/253/EEB (OL L 157, 2006 6 9, p. 87).

Pirmos pastraipos j punkte nurodytų saugumo kontrolės bei rizikos mažinimo priemonių aprašyme nurodoma, kaip jomis užtikrinamas aukštas techninio saugumo ir duomenų apsaugos lygis, įskaitant programinę įrangą ir IT sistemas, kurias naudoja pareiškėjas arba įmonės, kurioms jis perduoda vykdyti visas savo operacijas arba jų dalį. Tos priemonės taip pat apima 95 straipsnio 1 dalyje nustatytas saugumo priemones. Tomis priemonėmis atsižvelgiama į 95 straipsnio 3 dalyje nurodytas EBI gaires dėl saugumo priemonių, kai jos bus priimtos.

2. Valstybės narės reikalauja, nurodydamos kaip leidimo gavimo sąlygą, kad prašymą išduoti leidimą teikti mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 7 punkte, pateikiančios įmonės būtų apsidraudusios profesinės civilinės atsakomybės draudimu, apimančiu tas teritorijas, kuriose jos siūlo paslaugas, arba turėtų kitą panašią atsakomybės garantiją, siekiant užtikrinti, kad jos galėtų padengti savo įsipareigojimus, kaip nurodyta 73, 89, 90 ir 92 straipsniuose.

3. Valstybės narės reikalauja, nurodydamos kaip įregistravimo sąlygą, kad prašymą įregistruoti teikti mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 8 punkte, pateikiančios įmonės būtų apsidraudusios profesinės civilinės atsakomybės draudimu, apimančiu tas teritorijas, kuriose jos siūlo paslaugas, arba turėtų kitą panašią garantiją, apsaugančią nuo atsakomybės sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui arba mokėjimo paslaugų vartotojui, atsirandančios dėl neautorizuotos arba nesąžiningos prieigos prie mokėjimo sąskaitos informacijos arba neautorizuoto ar nesąžiningo šios informacijos panaudojimo.

4. Ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d. EBI, pasikonsultavusi su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, be kita ko, mokėjimo paslaugų rinkoje, atsižvelgdama į visus susijusius interesus, pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsnį parengia gaires, skirtas kompetentingoms institucijoms dėl kriterijų, kaip nustatyti 2 ir 3 dalyse nurodyto profesinės civilinės atsakomybės draudimo arba kitos panašios garantijos mažiausią piniginę sumą.

Rengdama pirmoje pastraipoje nurodytas gaires, EBI atsižvelgia į:

- a) įmonės rizikos pobūdį;
- b) ar įmonė teikia kitas mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priede, arba ar ji vykdo kitą veiklą;
- c) veiklos apimtį:
 - i) įmonių, kurios pateikia prašymą išduoti leidimą teikti mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 7 punkte, atveju – inicijuotų operacijų vertę;
 - ii) įmonių, kurios pateikia prašymą įregistruoti teikti mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 8 punkte, atveju – klientų, kurie naudojami informavimo apie sąskaitas paslaugomis, skaičių;
- d) konkrečias panašių garantijų ypatybes ir jų įgyvendinimo kriterijus.

EBI reguliariai peržiūri tas gaires.

5. Ne vėliau kaip 2017 m. liepos 13 d. EBI, pasikonsultavusi su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, be kita ko, mokėjimo paslaugų rinkoje, atsižvelgdama į visus susijusius interesus, pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsnį parengia gaires dėl informacijos, kuri kompetentingoms institucijoms turi būti pateikta prašyme išduoti leidimą vykdyti mokėjimo įstaigų veiklą, įskaitant šio straipsnio 1 dalies pirmos pastraipos a, b, c, e, ir g–j punktuose nustatytus reikalavimus.

EBI peržiūri tas gaires reguliariai, ir bet kuriuo atveju ne rečiau kaip kas trejus metus.

6. Atitinkamais atvejais atsižvelgdama į taikant gaires, nurodytas 5 dalyje, įgytą patirtį, EBI gali parengti techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose konkrečiai nurodoma informacija, kuri kompetentingoms institucijoms turi būti pateikta prašyme išduoti leidimą vykdyti mokėjimo įstaigų veiklą, įskaitant 1 dalies a, b, c, e, ir g–j punktuose nustatytus reikalavimus.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsniuose nustatyta tvarka.

7. 4 dalyje nurodyta informacija kompetentingoms institucijoms pranešama pagal 1 dalį.

6 straipsnis

Akcijų paketo kontrolė

1. Fizinis arba juridinis asmuo, priėmęs sprendimą tiesiogiai arba netiesiogiai įsigyti arba dar padidinti kvalifikuotąją akcijų paketo dalį, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 36 punkte, mokėjimo įstaigoje, kai dėl tokio sprendimo turimo kapitalo ar balsavimo teisių dalis sudarytų arba viršytų 20 %, 30 % ar 50 %, arba tiek, kad mokėjimo įstaiga taptų jo patronuojamąja įmone, iš anksto raštu informuoja tos mokėjimo įstaigos kompetentingas institucijas apie savo ketinimą. Tai taikoma ir fiziniam arba juridiniam asmeniui, priėmusiam sprendimą tiesiogiai arba netiesiogiai perleisti kvalifikuotąją akcijų paketo dalį arba sumažinti savo kvalifikuotąją akcijų paketo dalį tiek, kad turimo kapitalo ar balsavimo teisių dalis nebesudarytų 20 %, 30 % ar 50 % arba kad mokėjimo įstaiga nebebūtų jo patronuojamoji įmonė.

2. Potencialus kvalifikuotąją akcijų paketo dalį įgyjantis asmuo kompetentingai institucijai pateikia informaciją nurodymams ketinamos įsigyti akcijų paketo dalies dydį bei atitinkamą informaciją, nurodytą Direktyvos 2013/36/ES 23 straipsnio 4 dalyje.

3. Tuo atveju, kai manoma, jog 2 dalyje nurodytas siūlomas įgyjantis asmuo gali daryti neigiamą įtaką prudencei ir patikimam mokėjimo įstaigos valdymui, valstybės narės reikalauja, kad kompetentingos institucijos pareikštų prieštaravimą arba imtųsi kitų reikiamų priemonių susidariusiai padėčiai pakeisti. Tokios priemonės gali apimti draudimus, sankcijų taikymą direktoriams ar už valdymą atsakingiems asmenims arba naudojimosi balsavimo teisėmis, kurias suteikia atitinkamos mokėjimo įstaigos akcininkų ar narių turimos akcijos, sustabdymą.

Panašios priemonės taikomos fiziniams ar juridiniams asmenims, kurie nevykdo pareigos teikti išankstinę informaciją, kaip nurodytą šiame straipsnyje.

4. Jeigu akcijų paketo dalis įsigyjama nepaisant kompetentingų institucijų prieštaravimo, valstybės narės, neatsižvelgdamos į jokiais kitais taikytinas sankcijas, nurodo, kad naudojimosi atitinkamomis balsavimo teisėmis būtų sustabdytas, atiduoti balsai būtų laikomi negaliojančiais arba būtų galima tuos balsus anuliuoti.

7 straipsnis

Pradinis kapitalas

Valstybės narės reikalauja, kad leidimo išdavimo metu mokėjimo įstaigos turėtų pradinį kapitalą, sudarytą iš vieno ar daugiau Reglamento (ES) Nr. 575/2013 26 straipsnio 1 dalies a–e punktuose nurodytų objektų:

- a) jeigu mokėjimo įstaiga teikia tik I priedo 6 punkte nurodytą mokėjimo paslaugą, jos kapitalas niekada negali būti mažesnis kaip 20 000 EUR;
- b) jeigu mokėjimo įstaiga teikia I priedo 7 punkte nurodytą mokėjimo paslaugą, jos kapitalas niekada negali būti mažesnis kaip 50 000 EUR;

- c) jeigu mokėjimo įstaiga teikia bet kurią I priedo 1–5 punktuose nurodytą mokėjimo paslaugą, jos kapitalas niekada negali būti mažesnis kaip 125 000 EUR.

8 straipsnis

Nuosavos lėšos

1. Mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos negali būti mažesnės už pradinio kapitalo sumą, nurodytą 7 straipsnyje arba nuosavų lėšų sumą, apskaičiuotą pagal šios direktyvos 9 straipsnį, priklausomai nuo to, kuri iš šių sumų didesnė.
2. Valstybės narės imasi būtinų priemonių, kad užkirstų kelią nuosavų lėšų skaičiavimui taikytinų elementų kartotiniam naudojimui, jei mokėjimo įstaiga priklauso tai pačiai grupei, kaip ir kita mokėjimo įstaiga, kredito įstaiga, investicinė įmonė, turto valdymo bendrovė ar draudimo įmonė. Ši dalis taip pat taikoma, jeigu mokėjimo įstaiga yra mišraus pobūdžio ir vykdo kitą veiklą nei mokėjimo paslaugų teikimas.
3. Jei tenkinamos Reglamento (ES) Nr. 575/2013 7 straipsnyje nustatytos sąlygos, valstybės narės ar jų kompetentingos institucijos gali nuspręsti netaikyti šios direktyvos 9 straipsnio mokėjimo įstaigoms, kurioms taikoma konsoliduota patronuojančiųjų kredito įstaigų priežiūra pagal Direktyvą 2013/36/ES.

9 straipsnis

Nuosavų lėšų apskaičiavimas

1. Nepaisant 7 straipsnyje nustatytų reikalavimų pradiniam kapitalui, valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos, išskyrus tas, kurios siūlo tik I priedo 7 arba 8 punkte arba abiejuose šiuose punktuose nurodytas paslaugas, visą laiką turėtų nuosavų lėšų, apskaičiuotų laikantis vieno iš toliau nurodytų trijų metodų, kuriuos nustatė kompetentingos institucijos nacionalinės teisės aktuose nustatyta tvarka:

A metodas

Mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos turi būti ne mažesnės nei 10 % jos praėjusių metų fiksuotų pridėtinių išlaidų. Kompetentingos institucijos gali šį reikalavimą patikslinti tuo atveju, jeigu nuo praėjusių metų mokėjimo įstaigos veikloje įvyksta esminių pokyčių. Jeigu apskaičiavimo dieną mokėjimo įstaiga dar nėra baigusi visų vienerių metų veiklos, reikalaujama, kad jos nuosavos lėšos sudarytų bent 10 % atitinkamų fiksuotų pridėtinių išlaidų, kurios numatytos jos verslo plane, išskyrus atvejus, kai kompetentingos institucijos reikalauja patikslinti šį planą.

B metodas

Mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos turi būti ne mažesnės nei toliau nurodytų dydžių, padaugintų iš 2 dalyje apibrėžto padidinimo daugiklio k, suma, kai mokėjimo apimtis (MA) sudaro vieną dvyliktąją bendros mokėjimo operacijų, kurias mokėjimo įstaiga atliko praėjusias metais, sumos:

- a) 4,0 % MA dalies iki 5 mln. EUR

plius

- b) 2,5 % MA dalies nuo 5 mln. EUR iki 10 mln. EUR,

plius

- c) 1 % MA dalies nuo 10 mln. EUR iki 100 mln. EUR,

plius

d) 0,5 % MA dalies nuo 100 mln. EUR iki 250 mln. EUR,

plius

e) 0,25 % MA dalies virš 250 mln. EUR.

C metodas

Mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos turi būti ne mažesnės nei atitinkamas rodiklis, apibrėžtas a punkte, padaugintas iš b punkte nustatyto padauginimo daugiklio ir vėl padaugintas iš 2 dalyje apibrėžto padidinimo daugiklio k.

a) Atitinkamas rodiklis yra šių elementų suma:

i) palūkanų pajamų,

ii) palūkanų išlaidų,

iii) gautų komisinių ir kitų mokesčių, ir

iv) kitų veiklos pajamų.

Kiekvienas elementas įtraukiamas į sumą su savo teigiamu arba neigiamu ženklu. Pajamos iš neįprastų ir nebūdingų elementų negali būti naudojamos apskaičiuojant atitinkamą rodiklį. Išlaidos, susijusios su trečiųjų šalių teikiamomis išorės subjektams perduotomis paslaugomis, gali sumažinti atitinkamą rodiklį, jei išlaidos patiriamos dėl pagal šią direktyvą prižiūrimos įstaigos. Atitinkamas rodiklis apskaičiuojamas praėjusių finansinių metų pabaigoje pagal paskutinių dvylikos mėnesių stebėjimus. Atitinkamas rodiklis apskaičiuojamas už praeitus finansinius metus. Tačiau pagal C metodą apskaičiuotos nuosavos lėšos negali būti mažesnės nei 80 % pastarųjų trijų finansinių metų atitinkamo rodiklio vidurkio. Jei nėra audituotų duomenų, gali būti naudojami sąmatiniai verslo duomenys.

b) Padauginimo daugiklis yra:

i) 10 % atitinkamo rodiklio dalies iki 2,5 mln. EUR;

ii) 8 % atitinkamo rodiklio dalies nuo 2,5 mln. EUR iki 5 mln. EUR;

iii) 6 % atitinkamo rodiklio dalies nuo 5 mln. EUR iki 25 mln. EUR;

iv) 3 % atitinkamo rodiklio dalies nuo 25 mln. EUR iki 50 mln. EUR;

v) 1,5 % virš 50 mln. EUR.

2. Padidinimo daugiklis k, naudotinas taikant B ir C metodus, yra:

a) 0,5, jeigu mokėjimo įstaiga teikia tik mokėjimo paslaugą, kaip nurodyta I priedo 6 punkte;

b) 1, jeigu mokėjimo įstaiga teikia bet kurią iš mokėjimo paslaugų, kaip nurodyta I priedo 1–5 punktuose.

3. Kompetentingos institucijos, remdamosi mokėjimo įstaigos rizikos valdymo procesu, su rizika susijusių nuostolių duomenų bazės ir vidaus kontrolės mechanizmų įvertinimu, gali reikalauti, kad mokėjimo įstaiga turėtų nuosavų lėšų sumą, kuri yra iki 20 % didesnė negu suma, kuri būtų gauta taikant pagal 1 dalį pasirinktą metodą, arba gali leisti, kad mokėjimo įstaiga turėtų nuosavų lėšų sumą, kuri yra iki 20 % mažesnė negu suma, kuri būtų gauta taikant pagal 1 dalį pasirinktą metodą.

10 straipsnis

Apsaugos reikalavimai

1. Valstybės narės arba kompetentingos institucijos reikalauja, kad mokėjimo įstaiga, kuri teikia mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 1–6 punktuose, apsaugotų visas iš mokėjimo paslaugų vartotojų arba per kitą mokėjimo paslaugų teikėją gautas lėšas mokėjimo operacijoms vykdyti vienu iš šių būdų:

- a) lėšos niekada negali būti laikomos kartu su kitų fizinių arba juridinių asmenų, ne mokėjimo paslaugų vartotojų, kurių vardu tos lėšos laikomos, lėšomis ir, jei po lėšų gavimo dienos einančios darbo dienos pabaigoje jas vis dar turi mokėjimo įstaiga ir jos dar nėra pristatytos gavėjui ar nėra pervestos kitam mokėjimo paslaugų teikėjui, jos depnuojamos atskiroje kredito įstaigos sąskaitoje arba investuojamos į saugų, likvidų mažos rizikos turtą, kaip apibrėžta buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų; ir jos pagal nacionalinę teisę yra apsaugotos mokėjimo paslaugų vartotojų naudai nuo mokėjimo įstaigos kreditorių reikalavimų, visų pirma nemokumo atveju;
- b) lėšos apdraudžiamos pagal draudimo liudijimą ar joms taikoma kita panaši garantija, išduota draudimo bendrovės ar kredito įstaigos, nepriklausančios tai pačiai kaip ir mokėjimo įstaiga grupei, tokiai sumai, kuri neapdraudus pagal draudimo liudijimą ar neturint kitos panašios garantijos būtų buvusi atskirta, ir kuri išmokama tuo atveju, kai mokėjimo įstaiga negali įvykdyti savo finansinių įsipareigojimų.

2. Kai iš mokėjimo įstaigos reikalaujama apsaugoti lėšas pagal 1 dalį ir tų lėšų dalis turi būti naudojama būsimoms mokėjimo operacijoms vykdyti, o likusi suma – paslaugoms, kurios nėra mokėjimo paslaugos, teikti, 1 dalies reikalavimai taip pat taikomi tai būsimoms mokėjimo operacijoms vykdyti skirtai lėšų daliai. Kai ši lėšų dalis yra kintama arba jos dydis nežinomas iš anksto, valstybės narės mokėjimo įstaigoms leidžia taikyti šią dalį remdamosi pavyzdine dalimi, kuri turi būti naudojama mokėjimo paslaugoms teikti, jei tokia pavyzdinė dalis gali būti pagrįstai nustatyta remiantis anksčiau duomenimis tenkinant kompetentingų institucijų reikalavimus.

11 straipsnis

Leidimo išdavimas

1. Valstybės narės reikalauja, kad įmonės, išskyrus nurodytas 1 straipsnio 1 dalies a, b, c, e ir f punktuose ir išskyrus pagal 32 ar 33 straipsnį išimtimi besinaudojančius fizinius ar juridinius asmenis, ketinančios teikti mokėjimo paslaugas, prieš pradėdamos teikti mokėjimo paslaugas gautų leidimą vykdyti mokėjimo įstaigos veiklą. Leidimas išduodamas tik valstybėje narėje įsisteigusiam juridiniam asmeniui.

2. Kompetentingos institucijos išduoda leidimą, jei kartu su prašymu pateikta informacija ir įrodymai atitinka visus 5 straipsnyje nustatytus reikalavimus ir kompetentingos institucijos, nuodugnai patikrinusios prašymą, pateikia teigiamą bendrą įvertinimą. Prieš išduodamas leidimą kompetentingos institucijos atitinkamais atvejais gali konsultuotis su nacionaliniu centriniu banku ar kitomis atitinkamomis viešosios valdžios institucijomis.

3. Mokėjimo įstaigos, kuri pagal jos buveinės valstybės narės nacionalinę teisę privalo turėti registruotą buveinę, pagrindinė buveinė turi būti toje pačioje valstybėje narėje, kurioje yra jos registruota buveinė, ir ji ten turi vykdyti bent dalį savo mokėjimo paslaugų veiklos.

4. Kompetentingos institucijos išduoda leidimą tik tuo atveju, jei atsižvelgiant į poreikį užtikrinti patikimą ir prudencinį mokėjimo įstaigos valdymą, mokėjimo įstaiga turi tvirtą mokėjimo paslaugų veiklos valdymo tvarką, įskaitant aiškią organizacinę struktūrą su aiškiai apibrėžtomis, skaidriomis ir nuosekliomis atsakomybės ribomis, veiksmingas rizikos, kurią ji patiria ar gali patirti, nustatymo, valdymo, stebėsenos ir informavimo apie ją procedūras bei atitinkamus vidaus

kontrolės mechanizmus, įskaitant patikimas administracines ir apskaitos procedūras; ta tvarka, procedūros ir mechanizmai turi būti išsamūs ir proporcingi mokėjimo įstaigos teikiamų mokėjimo paslaugų pobūdžiui, apimčiai ir sudėtingumui.

5. Kai mokėjimo įstaiga teikia mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 1–7 punktuose, ir tuo pačiu metu vykdo kitą verslo veiklą, kompetentingos institucijos gali reikalauti įsteigti atskirą subjektą mokėjimo paslaugų veiklai vykdyti, jei mokėjimo įstaigos vykdoma kita nei mokėjimo paslaugų teikimo veikla turi ar gali turėti neigiamos įtakos mokėjimo įstaigos finansiniam patikimumui ar kompetentingų institucijų galimybei stebėti, ar mokėjimo įstaiga vykdo visas šioje direktyvoje nustatytas pareigas.

6. Kompetentingos institucijos atsisako išduoti leidimą, jei, atsižvelgiant į poreikį užtikrinti patikimą ir prudencinį mokėjimo įstaigos valdymą, jos nėra įsitikinusios akcininkų arba narių, kuriems priklauso kvalifikuotosios akcijų paketo dalys, patikimumu.

7. Jeigu mokėjimo įstaiga ir kiti fiziniai ar juridiniai asmenys yra susiję glaudžiais ryšiais, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 38 punkte, kompetentingos institucijos išduoda leidimą tik tuo atveju, jei tie ryšiai netrukdo veiksmingai vykdyti jų priežiūros funkcijų.

8. Kompetentingos institucijos išduoda leidimą tik tuo atveju, jei trečiosios valstybės įstatymai ir kiti teisės aktai, taikomi vienam ar keliems fiziniams ar juridiniams asmenims, su kuriais mokėjimo įstaiga yra susijusi glaudžiais ryšiais, arba sunkumai, atsirandantys užtikrinant tų įstatymų ir kitų teisės aktų vykdymą, netrukdo joms veiksmingai vykdyti jų priežiūros funkcijų.

9. Leidimas galioja visose valstybėse narėse ir suteikia teisę atitinkamai mokėjimo įstaigai teikti mokėjimo paslaugas, kurias apima leidimas, visoje Sąjungoje, naudojantis laisve teikti paslaugas arba įsisteigimo laisve.

12 straipsnis

Pranešimas apie sprendimą

Per tris mėnesius nuo prašymo gavimo arba, jeigu prašymas yra neišsamus, per tris mėnesius po to, kai buvo gauta visa sprendimui priimti reikalinga informacija, kompetentingos institucijos praneša pareiškėjui, ar leidimas išduotas, ar atsisakyta jį išduoti. Kompetentinga institucija atsisakydama išduoti leidimą nurodo atsisakymo priežastis.

13 straipsnis

Leidimo panaikinimas

1. Kompetentingos institucijos gali panaikinti mokėjimo įstaigai išduotą leidimą tik jei įstaiga:
 - a) per 12 mėnesių nepasinaudoja leidimu, aiškiai atsisako leidimo arba ilgiau kaip šešis mėnesius nevykdo veiklos, jeigu atitinkama valstybė narė nėra numaciusi, kad tokiais atvejais šis leidimas netenka galios;
 - b) gavo leidimą pateikusi klaidingą informaciją ar pasinaudojusi kitomis neteisėtomis priemonėmis;
 - c) nebeatitinka leidimo išdavimo sąlygų arba neinformuoja kompetentingos institucijos apie šiuo atžvilgiu svarbius pokyčius;
 - d) toliau vykdydama mokėjimo paslaugų teikimo veiklą galėtų kelti grėsmę mokėjimo sistemos stabilumui arba pasitikėjimui ja; arba

- e) atitinka vieną ar daugiau kitų aplinkybių, dėl kurių nacionalinėje teisėje numatoma panaikinti leidimą.
2. Kompetentinga institucija panaikindama leidimą nurodo jo panaikinimo priežastis ir apie tai atitinkamai informuoja susijusius asmenis.
3. Kompetentinga institucija apie leidimo panaikinimą skelbia viešai, taip pat 14 bei 15 straipsniuose nurodytuose registruose.

14 straipsnis

Registravimas buveinės valstybėje narėje

1. Valstybės narės įsteigia viešąjį registrą, į kurį įtraukia:
- a) leidimus turinčias mokėjimo įstaigas ir jų tarpininkus;
- b) fizinius ir juridinius asmenis, kuriems taikoma išimtis pagal 32 ar 33 straipsnį, ir jų tarpininkus ir
- c) 2 straipsnio 5 dalyje nurodytas įstaigas, kurios turi teisę teikti mokėjimo paslaugas pagal nacionalinę teisę.

Mokėjimo įstaigų filialai įtraukiami į buveinės valstybės narės registrą, jei tie filialai teikia paslaugas valstybėje narėje, kuri nėra jų buveinės valstybė narė.

2. Viešame registre nurodomos mokėjimo paslaugos, kurioms teikti mokėjimo įstaigai išduotas leidimas arba kurioms teikti buvo įregistruotas fizinis ar juridinis asmuo. Leidimus turinčios mokėjimo įstaigos registre nurodomos atskirai nuo fizinių ir juridinių asmenų, kuriems taikoma išimtis pagal 32 ar 33 straipsnį. Registras prieinamas visuomenei susipažinti, pasiekiamas internetu ir neatidėliojant atnaujinamas.
3. Kompetentingos institucijos informaciją apie leidimo panaikinimą ir išimties pagal 32 arba 33 straipsnį panaikinimą įtraukia į viešąjį registrą.
4. Kompetentingos institucijos praneša EBI apie priežastis, dėl kurių panaikintas leidimas arba išimtis pagal 32 arba 33 straipsnį.

15 straipsnis

EBI registras

1. EBI sukuria, valdo ir prižiūri elektroninį centrinį registrą, kuriame laikoma kompetentingų institucijų pagal 2 dalį pateikta informacija. EBI yra atsakinga už tikslų tos informacijos pateikimą.

EBI užtikrina, kad šis registras būtų nemokamai prieinamas visuomenei jos interneto svetainėje ir sudaro nesudėtingos prieigos prie išvardytos informacijos ir nesudėtingos jos paieškos galimybes.

2. Kompetentingos institucijos nedelsdamos praneša EBI į jų viešuosius registrus įtrauktą informaciją, kaip nurodyta 14 straipsnyje, finansų srityje įprasta kalba.
3. Kompetentingos institucijos yra atsakingos už 2 dalyje nurodytos informacijos tikslumą ir jos atnaujinimą.

4. EBI parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriais nustatomi elektroninio centrinio registro kūrimo, valdymo ir priežiūros, taip pat prieigos prie jame laikomos informacijos techniniai reikalavimai. Techniniais reikalavimais užtikrinama, kad informaciją keisti galėtų tik kompetentinga institucija ir EBI.

EBI tuos techninių reguliavimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsniuose nustatyta tvarka.

5. EBI parengia techninių įgyvendinimo standartų projektus, kuriais išsamiai nustato pagal 1 dalį praneštiną informaciją ir jos struktūrą, įskaitant informacijos teikimo bendrą formatą ir pavyzdį.

EBI tuos techninių įgyvendinimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2017 m. liepos 13 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius įgyvendinimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 15 straipsnį.

16 straipsnis

Leidimo išsaugojimas

Jei dėl kokių nors pokyčių pasikeičia pagal 5 straipsnį pateiktos informacijos ir įrodymų tikslumas, mokėjimo įstaiga nepagrįstai nedelsdama atitinkamai praneša apie tai savo buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

17 straipsnis

Apskaita ir teisės aktų nustatytas auditas

1. Mokėjimo įstaigoms *mutatis mutandis* taikomos direktyvos 86/635/EEB ir 2013/34/ES bei Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1606/2002 ⁽¹⁾.

2. Mokėjimo įstaigų metines finansines ataskaitas ir konsoliduotąsias finansines ataskaitas audituoja teisės aktų nustatytą auditą atliekantys auditoriai arba audito įmonės, kaip apibrėžta Direktyvoje 2006/43/EB, išskyrus tuos atvejus, kai taikomos šio reikalavimo išimties pagal Direktyvą 2013/34/ES ir, kai taikytina, Direktyvą 86/635/EEB.

3. Priežiūros tikslais valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos pateiktų atskirą apskaitos informaciją apie mokėjimo paslaugas ir 18 straipsnio 1 dalyje nurodytą veiklą, dėl kurios pateikiama auditoriaus išvada. Tą išvadą parengia, kai taikytina, teisės aktų nustatyta auditą atliekantys auditoriai arba audito įmonė.

4. Direktyvos 2013/36/ES 63 straipsnyje nustatytos pareigos *mutatis mutandis* mokėjimo paslaugų veiklos atžvilgiu taikomos teisės aktų nustatyta auditą atliekantiems mokėjimo įstaigų auditoriams arba audito įmonėms.

18 straipsnis

Veikla

1. Be mokėjimo paslaugų teikimo mokėjimo įstaigos turi teisę vykdyti šią veiklą:

a) teikti operacijų ir glaudžiai susijusias papildomas paslaugas, pavyzdžiui, užtikrinti mokėjimo operacijų vykdymą, teikti užsienio valiutų keitimo paslaugas, vykdyti saugojimo veiklą ir saugoti ir tvarkyti duomenis;

⁽¹⁾ 2002 m. liepos 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1606/2002 dėl tarptautinių apskaitos standartų taikymo (OL L 243, 2002 9 11, p. 1).

- b) valdyti mokėjimo sistemas, nedarant poveikio 35 straipsniui;
- c) vykdyti verslo veiklą, kuri nėra mokėjimo paslaugų teikimo veikla, atsižvelgiant į taikomus Sąjungos ir nacionalinės teisės aktus.

2. Kai mokėjimo įstaigos teikia vieną ar daugiau mokėjimo paslaugų, jos gali turėti tik mokėjimo sąskaitas, naudojamas išimtinai mokėjimo operacijoms.

3. Visos lėšos, kurias mokėjimo įstaigos gauna iš mokėjimo paslaugų vartotojų mokėjimo paslaugoms teikti, nelaiškos indėliu arba kitomis grąžintinomis lėšomis, kaip apibrėžta Direktyvos 2013/36/ES 9 straipsnyje, arba elektroniniais pinigais, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 2 punkte.

4. Mokėjimo įstaigos gali suteikti su mokėjimo paslaugomis, kaip nurodyta I priedo 4 arba 5 punkte, susijusį kreditą tik tuo atveju, jei tenkinamos visos šios sąlygos:

- a) kreditas yra papildoma priemonė ir suteiktas tik mokėjimo operacijai įvykdyti;
- b) nepaisant nacionalinių taisyklių dėl kredito suteikimo kredito kortelėmis, dėl mokėjimo suteiktas ir pagal 11 straipsnio 9 dalį ir 28 straipsnį įvykdytas kreditas grąžinamas per trumpą laikotarpį, kuris jokia būdu negali būti ilgesnis nei 12 mėnesių;
- c) toks kreditas nėra suteikiamas iš mokėjimo operacijai vykdyti gautų ar laikomų lėšų;
- d) mokėjimo įstaigos nuosavos lėšos, priežiūros institucijų nuomone, bet kuriuo metu yra pakankamos atsižvelgiant į bendrą suteikto kredito sumą.

5. Mokėjimo įstaigos nevykdo indėlių ar kitokių grąžintinų lėšų priėmimo veiklos, kaip apibrėžta Direktyvos 2013/36/ES 9 straipsnyje.

6. Ši direktyva nedaro poveikio Direktyvai 2008/48/EB, kitai susijusiai Sąjungos teisei ar nacionalinėms priemonėms, susijusioms su kreditų suteikimo vartotojams sąlygomis, kurios nederinamos šia direktyva ir atitinka Sąjungos teisę.

2 skirsnis

Kiti reikalavimai

19 straipsnis

Tarpininkų, filialų ar išorės subjektų, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, pasitelkimas

1. Tais atvejais, kai mokėjimo įstaiga ketina teikti mokėjimo paslaugas per tarpininką, ji buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms pateikia šią informaciją:

- a) tarpininko pavadinimą ir adresą;
- b) vidaus kontrolės mechanizmų, kuriuos tarpininkas naudos, kad įvykdytų pareigas, susijusias su pinigų plovimu ir teroristų finansavimu pagal Direktyvą (ES) 2015/849, aprašymą, kuris turi būti nedelsiant atnaujinamas, jei iš esmės pasikeičia pirminiame pranešime pateikti duomenys;
- c) direktorių ir asmenų, atsakingų už mokėjimo paslaugoms teikti pasitelkto tarpininko valdymą, tapatybės duomenis, o tarpininkų, kurie nėra mokėjimo paslaugų teikėjai, atveju – įrodymą, kad jie yra kompetentingi ir tinkami asmenys;
- d) mokėjimo įstaigos mokėjimo paslaugas, kurias teikti įgaliojamas tarpininkas; ir

e) jei taikytina, tarpininko unikalų identifikavimo kodą arba numerį.

2. Per du mėnesius nuo 1 dalyje nurodytos informacijos gavimo buveinės valstybės narės kompetentinga institucija praneša mokėjimo įstaigai, ar tarpininkas yra įtrauktas į 14 straipsnyje nurodytą registrą. Kai tarpininkas įtraukiamas į registrą, jis gali pradėti teikti mokėjimo paslaugas.

3. Prieš įrašydamos tarpininką į registrą, kompetentingos institucijos, jei jos mano, kad joms pateikta informacija yra neteisinga, imasi papildomų veiksmų informacijai patikrinti.

4. Jei patikrinusios informaciją kompetentingos institucijos nėra įsitikinusios, kad pagal 1 dalį joms pateikta informacija yra teisinga, jos atsisako tarpininką įrašyti į 14 straipsnyje numatytą registrą ir apie tai nepagrįstai nedelsdamos informuoja mokėjimo įstaigą.

5. Jei mokėjimo įstaiga pageidauja teikti mokėjimo paslaugas kitoje valstybėje narėje pasitelkusi tarpininką arba įsteigusi filialą, ji privalo laikytis 28 straipsnyje nustatytų procedūrų.

6. Kai mokėjimo įstaiga ketina perduoti mokėjimo paslaugų veiklos funkcijas išorės subjektui, ji apie tai atitinkamai informuoja savo buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas.

Svarbios veiklos funkcijos, įskaitant IT sistemas, neperduodamos išorės subjektams taip, kad iš esmės pablogintų mokėjimo įstaigos vidaus kontrolės kokybę ir kompetentingų institucijų galimybes stebėti ir atsekti, kaip mokėjimo įstaiga laikosi visų šioje direktyvoje nustatytų pareigų.

Taikant antrą pastraipą, veiklos funkcija laikoma svarbia, jeigu ją netinkamai vykdydama arba jos nevykdydama mokėjimo įstaiga iš esmės nebegalėtų toliau laikytis savo leidimo, kurio ji prašė pagal šią antraštinę dalį, reikalavimų, kitų pareigų pagal šią direktyvą, būtų iš esmės pakenkta jos finansinei veiklai arba jos teikiamų mokėjimo paslaugų patikimumui ar tęstinumui. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo įstaigos, perduodamos svarbias veiklos funkcijas išorės subjektams, laikytųsi šių sąlygų:

a) išorės subjektui perdavus veiklos funkcijas, vyresnioji vadovybė negali perduoti savo atsakomybės;

b) negali keistis mokėjimo įstaigos santykiai su jos mokėjimo paslaugų vartotojais ir pareigos jų atžvilgiu pagal šią direktyvą;

c) negali būti sušvelnintos sąlygos, kurių mokėjimo įstaiga turi laikytis, kad jai būtų suteiktas leidimas ir kad ji išsaugotų tą leidimą pagal šią antraštinę dalį;

d) negali būti pašalintos arba pakeistos kitos sąlygos, kuriomis remiantis mokėjimo įstaigai buvo išduotas leidimas.

7. Mokėjimo įstaigos užtikrina, kad jų vardu veikiantys tarpininkai ar filialai apie tokį faktą informuotų mokėjimo paslaugų vartotojus.

8. Mokėjimo įstaigos savo buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas nepagrįstai nedelsdamos informuoja apie visus pokyčius, susijusius su subjektu, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, pasitelkimu ir, pagal 2, 3 ir 4 dalyse numatytą procedūrą, tarpininkus, įskaitant papildomus tarpininkus.

20 straipsnis

Atsakomybė

1. Valstybės narės užtikrina, kad, kai mokėjimo įstaigos pasitelkia trečiąsias šalis veiklos funkcijoms vykdyti, tos mokėjimo įstaigos imtųsi pagrįstų priemonių užtikrinti, kad būtų laikomasi šios direktyvos reikalavimų.
2. Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos liktų visiškai atsakingos už visus savo darbuotojų arba tarpininkų, filialų ar išorės subjektų, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, veiksmus.

21 straipsnis

Įrašų saugojimas

Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo įstaigos saugotų visus atitinkamus įrašus šios antraštinės dalies tikslais bent penkerius metus, nedarant poveikio Direktyvai (ES) 2015/849 ar kitai atitinkamai Sąjungos teisei.

3 skirsnis

Kompetentingos institucijos ir priežiūra

22 straipsnis

Kompetentingų institucijų paskyrimas

1. Kompetentingomis institucijomis, atsakingomis už leidimų išdavimą mokėjimo įstaigoms ir už prudencinę mokėjimo įstaigų priežiūrą, kurios turi vykdyti pagal šią antraštinę dalį nustatytas pareigas, valstybės narės paskiria viešosios valdžios institucijas arba įstaigas, kurios yra pripažintos nacionalinės teisės aktuose arba kurias pripažįsta viešosios valdžios institucijos, kurioms nacionalinės teisės aktuose tuo tikslu suteikti aiškūs įgaliojimai, įskaitant nacionalinius centrinius bankus.

Kompetentingos institucijos užtikrina nepriklausomumą nuo ūkio subjektų ir vengia interesų konflikto. Nedarant poveikio pirmai pastraipai, mokėjimo įstaigos, kredito įstaigos, elektroninių pinigų įstaigos arba pašto žiro įstaigos neskiriamos kompetentingomis institucijomis.

Valstybės narės atitinkamai informuoja Komisiją.

2. Valstybės narės užtikrina, kad pagal 1 dalį paskirtos kompetentingos institucijos turėtų visus savo pareigoms atlikti būtinus įgaliojimus.
3. Valstybės narės, kurių teritorijoje šioje antraštinėje dalyje numatytiems klausimams spręsti yra daugiau negu viena kompetentinga institucija, užtikrina tų institucijų glaudų bendradarbiavimą, kad jos galėtų veiksmingai įvykdyti savo atitinkamas pareigas. Tai taikoma ir kai institucijos, kompetentingos spręsti šioje antraštinėje dalyje numatytus klausimus, nėra kompetentingos institucijos, atsakingos už kredito įstaigų priežiūrą.
4. Atsakomybė už pagal 1 dalį paskirtų kompetentingų institucijų uždavinius tenka buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms.
5. 1 dalis nereiškia, kad iš kompetentingų institucijų reikalaujama prižiūrėti mokėjimo įstaigų verslo veiklą, kuri nėra mokėjimo paslaugų teikimas, ir veiklą, nurodytą 18 straipsnio 1 dalies a punkte.

23 straipsnis

Priežiūra

1. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingų institucijų vykdomos kontrolės priemonės, skirtos patikrinti, ar nuolat laikomasi šios antraštinės dalies, būtų proporcingos, tinkamos ir pritaikomos atsižvelgiant į mokėjimo įstaigų patiriamą riziką.

Siekiant patikrinti, kaip laikomasi šios antraštinės dalies, kompetentingos institucijos visų pirma turi teisę imtis šių veiksmų:

- a) reikalauti, kad mokėjimo įstaiga pateiktų visą informaciją, kurios reikia stebėti, ar laikomasi nuostatų, jei taikoma nurodydamos prašymo tikslą ir informacijos pateikimo terminą;
- b) atlikti patikrinimus vietoje – mokėjimo įstaigoje, tarpininko ar filialo, mokėjimo įstaigos atsakomybe teikiančio mokėjimo paslaugas, ar bet kurio išorės subjekto, kuriam perduodamas veiklos vykdymas, būstinėje;
- c) teikti rekomendacijas, gaires ir, kai taikytina, nustatyti privalomas administracines nuostatas;
- d) sustabdyti leidimo galiojimą arba jį panaikinti pagal 13 straipsnį.

2. Nedarant poveikio leidimų panaikinimo procedūroms ir baudžiamosios teisės nuostatoms, valstybės narės nustato, kad jų atitinkamos kompetentingos institucijos gali mokėjimo įstaigoms arba toms įstaigoms, kurios iš tikrųjų kontroliuoja mokėjimo įstaigų veiklą, ir kurios pažeidžia įstatymus ir kitus teisės aktus, susijusius su jų mokėjimo paslaugų veiklos priežiūra ar vykdymu, priimti arba taikyti nuobaudas ar priemones, kuriomis konkrečiai siekiama pašalinti pastebėtus pažeidimus arba jų priežastis.

3. Nepaisant 7 straipsnyje, 8 straipsnio 1 ir 2 dalyse bei 9 straipsnyje nustatytų reikalavimų, valstybės narės užtikrina, kad kompetentingoms institucijoms būtų suteikta teisė imtis šio straipsnio 1 dalyje apibūdintų veiksmų, kad būtų užtikrintas pakankamas kapitalas mokėjimo paslaugoms teikti, visų pirma kai mokėjimo įstaigos vykdoma veikla, kuri nėra mokėjimo paslaugų veikla, turi ar gali turėti neigiamos įtakos mokėjimo įstaigos finansiniam patikimumui.

24 straipsnis

Profesinė paslaptis

1. Valstybės narės užtikrina, kad visi asmenys, kurie dirba arba yra dirbę kompetentingose institucijose, ir kompetentingų institucijų vardu veikiančys ekspertai išsipareigoję saugoti profesinę paslaptį, nedarant poveikio atvejams, kai taikoma baudžiamoji teisė.
2. Siekiant užtikrinti asmens ir verslo teisių apsaugą, keičiantis informacija pagal 26 straipsnį griežtai laikomasi profesinės paslapties saugojimo reikalavimų.
3. Valstybės narės gali taikyti šį straipsnį atsižvelgdamos *mutatis mutandis* į Direktyvos 2013/36/ES 53–61 straipsnius.

25 straipsnis

Teisė kreiptis į teismus

1. Valstybės narės užtikrina, kad kompetentingų institucijų priimti sprendimai mokėjimo įstaigos atžvilgiu laikantis pagal šią direktyvą priimtų įstatymų ir kitų teisės aktų, galėtų būti ginčijami teismuose.
2. 1 dalis taip pat taikoma neveikimo atvejais.

26 straipsnis

Keitimasis informacija

1. Skirtingų valstybių narių kompetentingos institucijos bendradarbiauja tarpusavyje ir, kai tinkama, su ECB bei valstybių narių nacionaliniais centriniais bankais, EBI ir kitomis atitinkamomis kompetentingomis institucijomis, paskirtomis pagal mokėjimo paslaugų teikėjams taikomą Sąjungos ar nacionalinę teisę.

2. Be to, valstybės narės leidžia savo kompetentingoms institucijoms keistis informacija su:
- kitų valstybių narių kompetentingomis institucijomis, atsakingomis už leidimų išdavimą mokėjimo įstaigoms ir jų priežiūrą;
 - ECB ir valstybių narių nacionaliniais centriniais bankais, kaip pinigų ir priežiūros institucijomis, bei atitinkamai atvejais su kitomis viešosios valdžios institucijomis, atsakingomis už mokėjimo ir atsiskaitymo sistemų priežiūrą;
 - kitomis atitinkamomis institucijomis, paskirtomis pagal šią direktyvą, Direktyvą (ES) 2015/849 ir mokėjimo paslaugų teikėjams taikomą kitą Sąjungos teisę, pavyzdžiui, teisę, taikytiną pinigų plovimui ir teroristų finansavimui;
 - EBI, kaip institucija, prisidedančia prie nuoseklaus ir darnaus priežiūros mechanizmų veikimo, kaip nurodyta Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 1 straipsnio 5 dalies a punkte.

27 straipsnis

Skirtingų valstybių narių kompetentingų institucijų nesutarimų sprendimas

- Kai valstybės narės kompetentinga institucija mano, kad tam tikru klausimu šios direktyvos 26, 28, 29, 30 ar 31 straipsniuose nurodytas tarpvalstybinis bendradarbiavimas su kitos valstybės narės kompetentingomis institucijomis neatitinka tose nuostatose nustatytų atitinkamų sąlygų, ji gali tą klausimą perduoti svarstyti EBI ir prašyti jos pagalbos pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 19 straipsnį.
- Kai, pagal šio straipsnio 1 dalį EBI buvo paprašyta pagalbos, ji nepagrįstai nedelsdama priima sprendimą pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 19 straipsnį. EBI taip pat gali padėti kompetentingoms institucijoms pasiekti susitarimą savo iniciatyva pagal to reglamento 19 straipsnio 1 dalies antrą pastraipą. Bet kuriuo atveju susijusios kompetentingos institucijos atideda savo sprendimų priėmimą, kol nesutarimas bus išspręstas pagal to reglamento 19 straipsnį.

28 straipsnis

Prašymas pasinaudoti įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas

- Leidimą turinti mokėjimo įstaiga, pageidaujanti pirmą kartą teikti mokėjimo paslaugas ne savo buveinės, o kitoje valstybėje narėje pasinaudodama įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas, savo buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms pateikia šią informaciją:
 - mokėjimo įstaigos pavadinimą, adresą ir, jei taikoma, leidimo numerį;
 - valstybę (-es) narę (-es), kurioje (-iose) ji ketina vykdyti veiklą;
 - mokėjimo paslaugą (-as), kuri (-ios) bus teikiama (-os);
 - kai mokėjimo įstaiga ketina pasitelkti tarpininką – 19 straipsnio 1 dalyje nurodytą informaciją;
 - kai mokėjimo įstaiga ketina pasitelkti filialą – 5 straipsnio 1 dalies b ir e punktuose nurodytą informaciją apie mokėjimo paslaugų veiklą priimančioje valstybėje narėje, filialo organizacinės struktūros aprašymą ir už filialo valdymą atsakingų asmenų tapatybės duomenis.

Kai mokėjimo įstaiga ketina mokėjimo paslaugų veiklos funkcijas perduoti išorės subjektams priimančioje valstybėje narėje, ji apie tai atitinkamai informuoja kompetentingas institucijas savo buveinės valstybėje narėje.

2. Gavusios visą 1 dalyje nurodytą informaciją, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos per vieną mėnesį išsiunčia ją priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms.

Gavusios informaciją iš buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų, priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos, per vieną mėnesį įvertina tą informaciją ir buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms pateikia atitinkamą informaciją, susijusią su atitinkamos mokėjimo įstaigos ketinimu teikti mokėjimo paslaugas pasinaudojant įsisteigimo teise arba laisve teikti paslaugas. Priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos informuoja buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas visų pirma apie visas pagrįstas priežastis susirūpinti dėl ketinimo pasitelkti tarpininką arba įsteigti filialą pinigų plovimo arba teroristų finansavimo, kaip apibrėžta Direktyvoje (ES) 2015/849, atžvilgiu.

Kai buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos nesutinka su priimančiosios valstybės narės kompetentingų institucijų vertinimu, jos pastarosioms pateikia jų sprendimo priežastis.

Jeigu buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų vertinimas, visų pirma atsižvelgus į priimančiosios valstybės narės kompetentingų institucijų pateiktą informaciją, yra nepalankus, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija atsisako įregistruoti tarpininką arba filialą arba panaikina jau esamą registraciją.

3. Gavusios 1 dalyje nurodytą informaciją, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos per tris mėnesius praneša apie savo sprendimą priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms ir mokėjimo įstaigai.

Kai tarpininkas arba filialas įregistruojamas 14 straipsnyje nurodytame registre, jis gali pradėti vykdyti veiklą atitinkamoje priimančiojoje valstybėje narėje.

Mokėjimo įstaiga praneša buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms datą, kurią ji pradeda vykdyti veiklą per tarpininką ar filialą atitinkamoje priimančiojoje valstybėje narėje. Buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos apie tai atitinkamai informuoja priimančiosios valstybės narės kompetentingas institucijas.

4. Mokėjimo įstaiga nepagrįstai nedelsdama informuoja buveinės valstybės narės kompetentingas institucijas apie visus svarbius pagal 1 dalį pateiktos informacijos pasikeitimus, be kita ko, apie papildomus tarpininkus, filialus ar išorės subjektus, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, priimančiosiose valstybėse narėse, kuriose ji vykdo veiklą. Taikoma 2 ir 3 dalyse nustatyta tvarka.

5. EBI parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose nustato buveinės valstybės narės ir priimančiosios valstybės narės kompetentingų institucijų bendradarbiavimo ir keitimosi informacija su priimančiosios valstybės narės kompetentingomis institucijoms pagal šį straipsnį sistemą. Tų techninių reguliavimo standartų projektuose patikslinamas bendradarbiavimo pranešant apie tarpvalstybinę veiklą vykdančias mokėjimo įstaigas metodus, priemonės bei detalės ir visų pirma teiktinos informacijos aprėptis ir tvarkymas, įskaitant bendrą terminiją ir standartinius pranešimo šablonus siekiant užtikrinti pranešimų teikimo proceso nuoseklumą ir efektyvumą.

EBI tuos techninių reguliavimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsnius.

29 straipsnis

Įsisteigimo teise ir laisve teikti paslaugas besinaudojančių mokėjimo įstaigų priežiūra

1. Siekdamas kitos valstybės narės teritorijoje esančiam mokėjimo įstaigos tarpininkui arba filialui taikyti kontrolės priemones ir imtis reikiamų veiksmų, numatytų šioje antraštinėje dalyje ir nacionalinės teisės aktų nuostatose, kuriomis perkeliamos III ir IV antraštinių dalių nuostatos, laikantis 100 straipsnio 4 dalies, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos bendradarbiauja su priimančiosios valstybės narės kompetentingomis institucijomis.

Bendradarbiaudamos, kaip numatyta pirmoje pastraipoje, buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos praneša priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms, kada jos ketina atlikti patikrinimą vietoje priimančiosios valstybės narės teritorijoje.

Tačiau buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos gali pavesti priimančiosios valstybės narės kompetentingoms institucijoms atlikti atitinkamos įstaigos patikrinimus vietoje.

2. Priimančiųjų valstybių narių kompetentingos institucijos gali reikalauti, kad mokėjimo įstaigos, turinčios tarpininkų arba filialų jų teritorijose, joms periodiškai teiktų ataskaitas dėl jų teritorijose vykdomos veiklos.

Tokias ataskaitas teikti reikalaujama informavimo arba statistikos tikslais ir, kiek tai susiję su tarpininkų ir filialų vykdoma mokėjimo paslaugų veikla remiantis įsisteigimo teise, siekiant stebėti, kaip laikomasi nacionalinės teisės aktų nuostatų, kuriomis perkeliama III ir IV antraštinių dalių nuostatos. Tokiems tarpininkams ir filialams taikomi profesinės paslapties reikalavimai, kurie yra bent lygiaverčiai nurodytiesiems 24 straipsnyje.

3. Kompetentingos institucijos pateikia viena kitai visą esminę ir (arba) svarbią informaciją, visų pirma tarpininko arba filialo įvykdytų ar įtariamų pažeidimų atveju, taip pat įvykdytų naudojantis laisve teikti paslaugas. Tuo atžvilgiu kompetentingos institucijos, gavusios prašymą, perduoda visą atitinkamą informaciją ir savo iniciatyva visą esminę informaciją, be kita ko, informaciją apie mokėjimo įstaigos atitiktį 11 straipsnio 3 dalyje nustatytoms sąlygoms.

4. Valstybės narės gali reikalauti, kad mokėjimo įstaigos, kurios jų teritorijoje remdamosi įsisteigimo teise vykdo veiklą per tarpininkus, kurių pagrindinė buveinė yra kitoje valstybėje narėje, paskirtų pagrindinį kontaktinį punktą jų teritorijoje siekiant užtikrinti tinkamą ryšių palaikymą ir informacijos teikimą apie tai, kaip laikomasi III ir IV antraštinių dalių, nedarant poveikio nuostatoms dėl pinigų plovimo ir kovos su teroristų finansavimu, ir sudaryti palankesnes sąlygas buveinės valstybės narės ir priimančiųjų valstybių narių kompetentingoms institucijoms vykdyti priežiūrą, be kita ko, gavus prašymą pateikti kompetentingoms institucijoms dokumentus ir informaciją.

5. EBI parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriose nustatomi kriterijai, kurie taikomi siekiant nustatyti, laikantis proporcingumo principo, aplinkybes, kuriomis tikslinga paskirti pagrindinį kontaktinį punktą, ir tų kontaktinių punktų funkcijas pagal 4 dalį.

Tuose techninių reguliavimo standartų projektuose visų pirma atsižvelgiama į:

- a) bendrą mokėjimo įstaigų priimančiosiose valstybėse narėse atliktų operacijų apimtį ir vertę;
- b) suteiktų mokėjimo paslaugų rūšį; ir
- c) bendrą priimančiojoje valstybėje narėje įsisteigusių tarpininkų skaičių.

EBI tuos techninių reguliavimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d.

6. EBI parengia techninių reguliavimo standartų projektus, kuriuose nustato buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų bendradarbiavimo ir keitimosi informacija su priimančiosios valstybės narės kompetentingomis institucijoms pagal šią antraštinę dalį sistemą, taip pat siekiant stebėti, kaip laikomasi nacionalinės teisės aktų nuostatų, kuriomis perkeliama III ir IV antraštinės dalys. Techninių reguliavimo standartų projektuose patikslinamas bendradarbiavimo priežiūrint tarpvalstybinę veiklą vykdančias mokėjimo įstaigas metodus, priemonės bei detalės ir visų pirma informacijos, kuria turi būti keičiamasi, aprėptis ir tvarkymas, siekiant užtikrinti mokėjimo įstaigų, tarpvalstybiniu mastu teikiančių mokėjimo paslaugas, priežiūros nuoseklumą ir efektyvumą.

Tuose techninių reguliavimo standartų projektuose taip pat patikslinamos buveinės valstybių narių iš mokėjimo įstaigų pagal 2 dalį prašomų ataskaitų dėl jų teritorijose vykdomos mokėjimo paslaugų verslo veiklos teikimo priemonės ir detalės, be kita ko, tokių ataskaitų teikimo dažnumas.

EBI tuos techninių reguliavimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d.

7. Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti 5 ir 6 dalyse nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsnius.

30 straipsnis

Reikalavimų nesilaikymo atveju taikomos priemonės, įskaitant prevencines priemones

1. Nedarant poveikio buveinės valstybės narės kompetentingų institucijų atsakomybei, kai priimančiosios valstybės narės kompetentinga institucija nustato, kad jos teritorijoje tarpininkų arba filialų turinti mokėjimo įstaiga nesilaiko šios antraštinės dalies ar priimtų nacionalinės teisės aktų nuostatų, kuriomis perkeliamos III arba IV antraštinės dalys, ji nedelsdama apie tai informuoja buveinės valstybės narės kompetentingą instituciją.

Įvertinusi pagal pirmą pastraipą gautą informaciją, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija nepagrįstai nedelsdama imasi visų reikiamų priemonių siekdama užtikrinti, kad atitinkama mokėjimo įstaiga nebepažeistų reikalavimų. Buveinės valstybės narės kompetentinga institucija nedelsdama praneša apie tas priemones priimančiosios valstybės narės kompetentingai institucijai ir visų kitų atitinkamų valstybių narių kompetentingoms institucijoms.

2. Susidarius kritinei situacijai, kai siekiant pašalinti rimtą grėsmę kolektyviniams mokėjimo paslaugų vartotojų interesams priimančiojoje valstybėje narėje būtina imtis veiksmų nedelsiant, priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos, tuo pat metu vykstant tarpvalstybiniam kompetentingų institucijų bendradarbiavimui ir kol buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos imsis priemonių, kaip išdėstyta 29 straipsnyje gali imtis prevencinių priemonių.

3. Visos prevencinės priemonės pagal 2 dalį turi būti tinkamos ir proporcingos jų tikslui – apsaugoti nuo rimtos grėsmės, kylančios kolektyviniams mokėjimo paslaugų vartotojų interesams priimančiojoje valstybėje narėje. Jos neturi suteikti pranašumo mokėjimo įstaigos mokėjimo paslaugų vartotojams priimančiojoje valstybėje narėje, palyginti su mokėjimo įstaigos mokėjimo paslaugų vartotojais kitose valstybėse narėse.

Preveninės priemonės yra laikinos ir nutraukiamos, kai pašalinamos nustatytos rimtos grėsmės, be kita ko, padedant buveinės valstybės narės kompetentingoms institucijoms arba su jomis bendradarbiaujant, arba padedant EBI ar su ja bendradarbiaujant, kaip nustatyta 27 straipsnio 1 dalyje.

4. Kai suderinama su kritine situacija, priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos praneša buveinės valstybės narės ir visų kitų atitinkamų valstybių narių kompetentingoms institucijoms, Komisijai ir EBI iš anksto ir bet kuriuo atveju nepagrįstai nedelsiant, apie prevencines priemones, kurių imtasi pagal 2 dalį, ir apie tų priemonių pagrindimą.

31 straipsnis

Priežastys ir pranešimas

1. Visos priemonės, kurių kompetentingos institucijos imasi pagal 23, 28, 29 arba 30 straipsnius, apimančios nuobaudas arba naudojimosi laisve teikti paslaugas ar įsisteigimo laisve apribojimus, tinkamai pagrindžiamos ir apie jas pranešama atitinkamai mokėjimo įstaigai.

2. 28, 29 ir 30 straipsniais nedaroma poveikio kompetentingų institucijų pareigoms pagal Direktyvą (ES) 2015/849 ir Reglamentą (ES) 2015/847, visų pirma pagal Direktyvos (ES) 2015/849 48 straipsnio 1 dalį ir Reglamento (EB) 2015/847 22 straipsnio 1 dalį, prižiūrėti ar stebėti, kaip laikomasi tuose aktuose nustatyty reikalavimų.

4 skirsnis

Išimtis

32 straipsnis

Sąlygos

1. Valstybės narės gali netaikyti arba leisti savo kompetentingoms institucijoms visai arba iš dalies netaikyti 1, 2 ir 3 skirsniuose, išskyrus 14, 15, 22, 24, 25 ir 26 straipsnius, nustatytos procedūros ir sąlygų fiziniams arba juridiniams asmenims, teikiantiems mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta I priedo 1–6 punktuose, kai:

- a) atitinkamo asmens, įskaitant tarpininkus, už kuriuos jis prisiima visą atsakomybę, per pastaruosius 12 mėnesių įvykdytų mokėjimo operacijų visos vertės mėnesinis vidurkis neviršija valstybės narės nustatytos ribos, tačiau bet kuriuo atveju yra ne didesnis kaip 3 mln. EUR. Tas reikalavimas įvertinamas atsižvelgiant į jo verslo plane numatytą mokėjimo operacijų bendrą sumą, išskyrus atvejus, kai kompetentingos institucijos reikalauja patikslinti šį planą, ir
- b) nei vienas iš fizinių asmenų, atsakingų už veiklos valdymą ar vykdymą, nebuvo pripažintas kaltu padaręs teisės pažeidimų, susijusių su pinigų plovimu ar teroristų finansavimu, arba kitus finansinius nusikaltimus.

2. Reikalaujama, kad visų pagal 1 dalį įregistruotų fizinių ar juridinių asmenų pagrindinė buveinė arba gyvenamoji vieta būtų valstybėje narėje, kurioje jie faktiškai vykdo veiklą.

3. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyti asmenys laikomi mokėjimo įstaigomis, tačiau 11 straipsnio 9 dalis ir 28, 29 ir 30 straipsniai jiems netaikomi.

4. Valstybės narės taip pat gali nustatyti, kad pagal šio straipsnio 1 dalį įregistruotas fizinis ar juridinis asmuo gali vykdyti tik tam tikrą 18 straipsnyje nurodytą veiklą.

5. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyti asmenys praneša kompetentingoms institucijoms apie visus jų padėties, susijusios su toje dalyje nurodytomis sąlygomis, pokyčius. Valstybės narės imasi reikalingų priemonių siekdamos užtikrinti, kad tuo atveju, kai nebetenkinamos šio straipsnio 1, 2 ar 4 dalyje nustatytos sąlygos, atitinkami asmenys per 30 kalendorinių dienų pagal 11 straipsnį prašytų suteikti leidimą.

6. Šio straipsnio 1–5 dalys netaikomos Direktyvai (ES) 2015/849 ar nacionalinei kovos su pinigų plovimu teisei.

33 straipsnis

Informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai

1. Fiziniai ar juridiniai asmenys, teikiantys tik mokėjimo paslaugą, kaip nurodyta I priedo 8 punkte, atleidžiami nuo 1 ir 2 skirsniuose išdėstytos procedūros ir sąlygų, išskyrus 5 straipsnio 1 dalies a, b, e–h, j, l, n, p ir q punktus, 5 straipsnio 3 dalį ir 14 bei 15 straipsnius, taikymo. 3 skirsnis taikomas, išskyrus 23 straipsnio 3 dalį.

2. Šio straipsnio 1 dalyje nurodyti asmenys laikomi mokėjimo įstaigomis, tačiau jiems netaikomos III ir IV antraštinės dalys, išskyrus 41, 45 ir 52 straipsnius, kai taikytina, ir 67, 69 ir 95–98 straipsnius.

34 straipsnis

Pranešimas ir informavimas

Jei valstybė narė taiko išimtį pagal 32 straipsnį, ji apie savo sprendimą atitinkamai praneša Komisijai ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. ir nedelsdama praneša Komisijai apie visus vėlesnius pokyčius. Be to, valstybė narė praneša Komisijai atitinkamų fizinių ir juridinių asmenų skaičių ir kasmet – įvykdytų mokėjimo operacijų visą vertę kiekvienu kalendorinių metų gruodžio 31 d. duomenimis, kaip nurodyta 32 straipsnio 1 dalies a punkte.

2 SKYRIUS

Bendros nuostatos

35 straipsnis

Teisė naudotis mokėjimo sistemomis

1. Valstybės narės užtikrina, kad leidimą turinčių arba registruotų mokėjimo paslaugų teikėjų, kurie yra juridiniai asmenys, teisę naudotis mokėjimo sistemomis reglamentuojančios taisyklės būtų objektyvios, nediskriminuojančios ir proporcingos ir kad jos nevaržytų šios teisės daugiau nei būtina siekiant apsaugoti nuo konkrečios rizikos, pvz., atsiskaitymo, veiklos bei verslo rizikos, ir užtikrinti mokėjimo sistemos finansinį ir veiklos stabilumą.

Mokėjimo sistemos mokėjimo paslaugų teikėjams, mokėjimo paslaugų vartotojams ar kitoms mokėjimo sistemoms nenustato nei vieno iš šių reikalavimų:

- a) veiksmingą dalyvavimą kitose mokėjimo sistemose ribojančių taisyklių;
- b) leidimą turinčius mokėjimo paslaugų teikėjus arba registruotus mokėjimo paslaugų teikėjus diskriminuojančių taisyklių, susijusių su dalyvių teisėmis, pareigomis ir teisėmis į turtą;
- c) apribojimų institucinio statuso pagrindu.

2. 1 dalis netaikoma:

- a) pagal Direktyvą 98/26/EB nustatytoms mokėjimo sistemoms;
- b) mokėjimo sistemoms, kuriose dalyvauja tik mokėjimo paslaugų teikėjai, priklausantys grupei.

Pirmos pastraipos a punkto tikslais valstybės narės užtikrina, kad tuo atveju, kai nustatytos sistemos dalyvis leidžia leidimą turinčiam arba registruotam mokėjimo paslaugų teikėjui, kuris nedalyvauja sistemoje, perduoti pervedimo nurodymus per sistemą, tas dalyvis, gavęs prašymą, objektyviai, proporcingai ir nediskriminuodamas pagal 1 dalį suteikia tą pačią galimybę kitiems leidimą turintiems ar registruotiems mokėjimo paslaugų teikėjams.

Visais atsisakymo atvejais dalyvis prašančiajam mokėjimo paslaugų teikėjui pateikia išsamias priežastis.

36 straipsnis

Teisė naudotis kredito įstaigoje tvarkomomis sąskaitomis

Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo įstaigos turėtų teisę naudotis kredito įstaigų mokėjimo sąskaitų tvarkymo paslaugomis laikantis objektyvumo, nediskriminavimo ir proporcingumo principų. Tokia teisė turėtų būti pakankamai plataus masto, kad mokėjimo įstaigos galėtų netrukdomai ir veiksmingai teikti mokėjimo paslaugas.

Visais atsisakymo atvejais kredito įstaiga kompetentingai institucijai pateikia tinkamai motyvuotas priežastis.

37 straipsnis

Draudimas ne mokėjimo paslaugų teikėjams teikti mokėjimo paslaugas ir pareiga pranešti

1. Valstybės narės draudžia fiziniams ar juridiniams asmenims, kurie nėra mokėjimo paslaugų teikėjai ir kurių atžvilgiu aiškiai nenumatyta, kad jiems ši direktyva netaikoma, teikti mokėjimo paslaugas.

2. Valstybės narės reikalauja, kad paslaugų teikėjai, vykdantys bet kurią iš 3 straipsnio k punkto i ir ii papunktyje arba abiejuose papunkčiuose nurodytą veiklą, kai ją vykdant per pastaruosius 12 mėnesių įvykdytų mokėjimo operacijų bendra vertė viršija 1 mln. EUR sumą, nusiųstų pranešimą kompetentingoms institucijoms, kuriame pateiktų siūlomų paslaugų aprašymą ir nurodytų 3 straipsnio k punkto i ir ii papunkčiuose nurodytą išimtį, pagal kurią laikoma, kad ta veikla yra vykdoma.

Remdamasi tuo pranešimu, kompetentinga institucija priima tinkamai motyvuotą sprendimą pagal 3 straipsnio k punkte nurodytus kriterijus kai veikla negali būti laikoma ribotame tinkle vykdoma veikla, ir atitinkamai informuoja paslaugų teikėją.

3. Valstybės narės reikalauja, kad paslaugų teikėjai, vykdantys 3 straipsnio l punkte nurodytą veiklą, nusiųstų pranešimą kompetentingoms institucijoms ir kompetentingoms institucijoms pateiktų metinę audito nuomonę, kuria patvirtinama, kad veikla vykdoma laikantis 3 straipsnio l punkte nustatytų ribų.

4. Nepaisant 1 dalies, kompetentingos institucijos informuoja EBI apie paslaugas, apie kurias pranešta pagal 2 ir 3 dalis, nuroydamos, pagal kurią išimtį vykdoma ta veikla.

5. Veiklos, apie kurią pranešta pagal šio straipsnio 2 ir 3 dalis, aprašymas yra padaromas viešai prieinamu 14 ir 15 straipsniuose numatytuose registruose.

III ANTRAŠTINĖ DALIS

MOKĖJIMO PASLAUGŲ TEIKIMO SĄLYGŲ SKAIDRUMAS IR INFORMAVIMO REIKALAVIMAI

1 SKYRIUS

Bendrosios taisyklės

38 straipsnis

Taikymo sritis

1. Ši antraštinė dalis taikoma vieno mokėjimo operacijoms, bendrosioms sutartims ir mokėjimo operacijoms, kurias jos apima. Šalys gali susitarti visos šios antraštinės dalies ar jos dalies netaikyti tais atvejais, kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas.

2. Valstybės narės šios antraštinės dalies nuostatas gali taikyti labai mažoms įmonėms taip pat, kaip vartotojams.

3. Ši direktyva neturi poveikio Direktyvai 2008/48/EB, kitai atitinkamai Sąjungos teisei ar nacionalinėms priemonėms, susijusioms su kreditų suteikimo vartotojams sąlygomis, kurios nederinamos pagal šią direktyvą ir atitinka Sąjungos teisę.

39 straipsnis

Kitos Sąjungos teisės nuostatos

Šios antraštinės dalies nuostatos neturi poveikio Sąjungos teisei, nustatančiai papildomus reikalavimus dėl išankstinio informavimo.

Tačiau tais atvejais, kai taikoma ir Direktyva 2002/65/EB, vietoj tos direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nustatytų informavimo reikalavimų, išskyrus tos dalies 2 punkto c–g papunkčius, 3 punkto a, d ir e papunkčius bei 4 punkto b papunktį, taikomi šios direktyvos 44, 45, 51 ir 52 straipsniai.

40 straipsnis

Mokesčiai už informavimą

1. Mokėjimo paslaugų teikėjas negali mokėjimo paslaugų vartotojo apmokestinti už informacijos pateikimą pagal šią antraštinę dalį.

2. Mokėjimo paslaugų teikėjas ir mokėjimo paslaugų vartotojas gali susitarti dėl mokesčių už mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu teikiamą papildomą ar dažnesnį informavimą arba už informacijos perdavimą kitomis ryšio priemonėmis nei nurodytos bendrojoje sutartyje.

3. Tais atvejais, kai mokėjimo paslaugų teikėjas gali nustatyti mokesčius už informavimą pagal 2 dalį, jie turi būti pagrįsti ir atitikti mokėjimo paslaugų teikėjo faktines sąnaudas.

41 straipsnis

Su informavimo reikalavimais susijusi įrodinėjimo pareiga

Valstybės narės nustato, kad įrodinėjimo pareiga tenka mokėjimo paslaugų teikėjui ir kad jis turi įrodyti, kad įvykdė šioje antraštinėje dalyje nustatytus informavimo reikalavimus.

42 straipsnis

Nuo informavimo reikalavimų nukrypti leidžianti nuostata, taikoma mažos vertės mokėjimo priemonėms ir elektroniniams pinigams

1. Mokėjimo priemonių, kurios pagal atitinkamą bendrąją sutartį susijusios tik su atskiromis mokėjimo operacijomis, neviršijančiomis 30 EUR, arba kurioms nustatyta 150 EUR išlaidų riba arba kuriose laikoma ne didesnė nei 150 EUR suma bet kuriuo metu, atvejais:

- a) nukrypstant nuo 51, 52 ir 56 straipsnių, mokėjimo paslaugų teikėjas pateikia mokėtojui tik informaciją apie mokėjimo paslaugos pagrindines savybes, įskaitant būdą, kaip galima naudotis mokėjimo priemone, atsakomybę, taikomus mokesčius ir kitą svarbią informaciją, reikalingą pagrįstam sprendimui priimti, taip pat nurodo, kur lengvai prieinamu būdu galima susipažinti su visa kita 52 straipsnyje nurodyta informacija ir sąlygomis;
- b) gali būti susitarta, kad nukrypstant nuo 54 straipsnio, iš mokėjimo paslaugų teikėjo nereikalaujama pasiūlyti bendrosios sutarties sąlygų pakeitimų tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 51 straipsnio 1 dalyje;
- c) gali būti susitarta, kad, nukrypstant nuo 57 ir 58 straipsnių, atlikus mokėjimo operaciją:
 - i) mokėjimo paslaugų teikėjas pateikia tik nuorodą, pagal kurią mokėjimo paslaugų vartotojas gali nustatyti mokėjimo operaciją, jos sumą bei mokesčius už ją ir (arba) tam pačiam gavėjui atliktų kelių tokios pat rūšies mokėjimo operacijų atveju – informaciją apie visą sumą ir šių mokėjimo operacijų mokesčius, arba sudaro sąlygas tokia nuoroda naudotis;
 - ii) iš mokėjimo paslaugų teikėjo nereikalaujama pateikti i papunktyje nurodytos informacijos arba sudaryti sąlygų su ja susipažinti, jei mokėjimo priemonė naudojama anonimiškai arba jei kitu atveju mokėjimo paslaugų teikėjas dėl techninių priežasčių negali jos pateikti. Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia mokėtojui galimybę patikrinti laikomų lėšų sumą.

2. Nacionalinių mokėjimo operacijų atvejais valstybės narės arba jų kompetentingos institucijos gali sumažinti arba padvigubinti 1 dalyje nurodytas sumas. Valstybės narės gali padidinti sumas išankstinio mokėjimo priemonėms iki 500 EUR.

2 SKYRIUS

Vieno mokėjimo operacijos

43 straipsnis

Taikymo sritis

1. Šis skyrius taikomas vieno mokėjimo operacijoms, kurioms netaikoma bendroji sutartis.
2. Kai mokėjimo nurodymas įvykdyti vieno mokėjimo operaciją perduodamas naudojant bendrojoje sutartyje numatytą mokėjimo priemonę, mokėjimo paslaugų teikėjas neprivalo pateikti tos informacijos arba sudaryti sąlygų susipažinti su ta informacija, kuri mokėjimo paslaugų vartotojui jau pateikta remiantis su kitu mokėjimo paslaugų teikėju sudaryta bendrąja sutartimi arba kuri jam bus pateikta pagal tą bendrąją sutartį.

44 straipsnis

Išankstinė bendro pobūdžio informacija

1. Valstybės narės reikalauja, kad iki mokėjimo paslaugų vartotojo įpareigojimo vieno mokėjimo paslaugos sutartimi arba oferta mokėjimo paslaugų teikėjas lengvai prieinamu būdu sudarytų mokėjimo paslaugų vartotojui galimybę susipažinti su 45 straipsnyje nurodyta informacija ir sąlygomis, susijusiomis su jo teikiamomis paslaugomis. Mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu mokėjimo paslaugų teikėjas informaciją pateikia ir sąlygas nurodo popierine forma arba naudodamas kitą patvariąją laikmeną. Informacija ir sąlygos išdėstomos lengvai suprantamais žodžiais, aiškia ir suprantama forma, valstybės narės, kurioje siūloma mokėjimo paslauga, valstybine kalba arba kita kalba, dėl kurios susitarė šalys.
2. Jei vieno mokėjimo paslaugos sutartis sudaroma mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu naudojant nuotolinio ryšio priemones, kurios nesudaro sąlygų mokėjimo paslaugų teikėjui laikytis 1 dalies, mokėjimo paslaugų teikėjas įvykdo savo pareigas pagal tą dalį iš karto, įvykdžius mokėjimo operaciją.
3. Pareigos pagal šio straipsnio 1 dalį taip pat gali būti įvykdytos pateikus vieno mokėjimo paslaugos sutarties projekto kopiją arba mokėjimo nurodymo projektą, kuriuose pateikiama informacija ir sąlygos, nurodytos 45 straipsnyje.

45 straipsnis

Informacija ir sąlygos

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo paslaugų vartotojui pateiktų šią informaciją ir sąlygas arba sudarytų sąlygas su jomis susipažinti:
 - a) konkrečią informaciją arba unikalų identifikatorių, kuriuos turi nurodyti mokėjimo paslaugų vartotojas, kad mokėjimo nurodymas būtų tinkamai inicijuotas arba įvykdytas;
 - b) maksimalią mokėjimo paslaugos, kuri bus teikiama, vykdymo trukmę;
 - c) visus mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjui mokamus mokesčius ir, kai taikytina, tų mokesčių išskaidymą;
 - d) kai taikytina, faktinį arba pagrindinį valiutos keitimo kursą, kuris turi būti taikomas mokėjimo operacijai.
2. Be to, valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai prieš inicijavimą pateiktų mokėtojui tokią aiškią ir išsamią informaciją arba sudarytų mokėtojui sąlygas su ja susipažinti:
 - a) mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo pavadinimą, jo pagrindinės buveinės geografinį adresą ir, kai taikytina, jo tarpininko ar filialo, įsisteigusio valstybėje narėje, kurioje siūloma mokėjimo paslauga, geografinį adresą, taip pat kitą kontaktinę informaciją, įskaitant elektroninio pašto adresą, svarbią ryšiams su mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėju palaikyti; ir
 - b) kompetentingos institucijos kontaktinius duomenis.
3. Kai taikytina, mokėjimo paslaugų vartotojui sudaromos sąlygos lengvai prieinamu būdu susipažinti su kita 52 straipsnyje nurodyta atitinkama informacija ir sąlygomis.

46 straipsnis

Mokėtojui ir gavėjui teikiama informacija po mokėjimo nurodymo inicijavimo

Tais atvejais, kai mokėjimo nurodymas inicijuojamas per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, be 45 straipsnyje nurodytos informacijos ir sąlygų, mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas iš karto po inicijavimo pateikia mokėtojui ir, kai taikytina, gavėjui visus šiuos duomenis arba sudaro sąlygas su jais susipažinti:

- a) patvirtinimą, kad mokėjimo nurodymas sėkmingai inicijuotas mokėtojo sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje;
- b) nuorodą, pagal kurią mokėtojas ir gavėjas gali nustatyti mokėjimo operaciją ir, kai taikytina, gavėjas – nustatyti mokėtoją, taip pat visą informaciją, perduotą atliekant mokėjimo operaciją;
- c) mokėjimo operacijos sumą;
- d) kai taikytina, visų mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui mokėtinų mokesčių už operaciją sumą, ir, kai taikytina tų mokesčių sumų išskaidymą.

47 straipsnis

Mokėtojo sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui teikiama informacija teikiant mokėjimo inicijavimo paslaugą

Kai mokėjimo nurodymas inicijuojamas per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, jis pateikia mokėtojo sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui mokėjimo operacijos nuorodą.

48 straipsnis

Mokėtoju teikiama informacija gavus mokėjimo nurodymą

Gavęs mokėjimo nurodymą, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 44 straipsnio 1 dalyje, mokėtoju nedelsdamas pateikia visus šiuos su jo teikiamomis paslaugomis susijusius duomenis arba sudaro sąlygas mokėtoju su jais susipažinti:

- a) nuorodą, pagal kurią mokėtojas gali nustatyti mokėjimo operaciją ir, kai taikytina, su gavėju susijusią informaciją;
- b) mokėjimo operacijos sumą mokėjimo nurodyme naudota valiuta;
- c) visų už mokėjimo operaciją mokėtojo mokamų mokesčių sumą ir, kai taikytina, tokių mokesčių sumų išskaidymą;
- d) kai taikytina, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo operacijai taikytą valiutos keitimo kursą arba nuorodą į jį, kai šis kursas skiriasi nuo nurodyto pagal 45 straipsnio 1 dalies d punktą, ir mokėjimo operacijos sumą po valiutos perskaičiavimo;
- e) mokėjimo nurodymo gavimo datą.

49 straipsnis

Įvykdžius operaciją gavėjui teikiama informacija

Įvykdžius mokėjimo operaciją, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 44 straipsnio 1 dalyje, gavėjui nedelsdamas pateikia visus šiuos su jo teikiamomis paslaugomis susijusius duomenis arba sudaro sąlygas gavėjui su jais susipažinti:

- a) nuorodą, pagal kurią gavėjas gali nustatyti mokėjimo operaciją, o, kai taikytina, ir mokėtoją, bei visą informaciją, perduotą atliekant mokėjimo operaciją;
- b) mokėjimo operacijos sumą ta valiuta, kuria lėšos suteikiamos gavėjui;
- c) visų už mokėjimo operaciją gavėjo mokamų mokesčių sumą ir, kai taikytina, tokių mokesčių sumų išskaidymą;

- d) kai taikytina, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo operacijai taikytą valiutos keitimo kursą ir mokėjimo operacijos sumą iki to valiutos perskaičiavimo;
- e) įskaitymo į sąskaitą datą.

3 SKYRIUS

Bendrosios sutartys

50 straipsnis

Taikymo sritis

Šis skyrius taikomas mokėjimo operacijoms, kurias apima bendroji sutartis.

51 straipsnis

Išankstinė bendro pobūdžio informacija

1. Valstybės narės reikalauja, kad likus pakankamai laiko iki mokėjimo paslaugų vartotojo įpareigojimo bendrąja sutartimi arba oferta mokėjimo paslaugų teikėjas popierine forma arba naudodamas kitą patvariąją laikmeną pateiktų mokėjimo paslaugų vartotojui 52 straipsnyje nurodytą informaciją ir sąlygas. Informacija ir sąlygos išdėstomos lengvai suprantamais žodžiais, aiškia ir suprantama forma, valstybės narės, kurioje siūloma mokėjimo paslauga, valstybine kalba arba kita kalba, dėl kurios susitarė šalys.
2. Jei bendroji sutartis buvo sudaryta mokėjimo paslaugų vartotojo prašymu naudojant nuotolinio ryšio priemones, kuriomis nesudaromos sąlygos mokėjimo paslaugų teikėjui laikytis 1 dalies, mokėjimo paslaugų teikėjas įvykdo savo pareigas pagal tą dalį iš karto, sudarius bendrąją sutartį.
3. Pareigos pagal 1 dalį taip pat gali būti įvykdytos pateikus bendrosios sutarties projekto, kuriame pateikiama informacija ir sąlygos, nurodytos 52 straipsnyje, kopiją.

52 straipsnis

Informacija ir sąlygos

Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojui būtų pateikta ši informacija ir sąlygos:

1. dėl mokėjimo paslaugų teikėjo:
 - a) mokėjimo paslaugų teikėjo pavadinimas, jo pagrindinės buveinės geografinis adresas ir, kai taikytina, jo tarpininko ar filialo, įsisteigusio valstybėje narėje, kurioje siūloma mokėjimo paslauga, geografinis adresas, taip pat kiti adresai, įskaitant elektroninio pašto adresą, kuriuos galima naudoti ryšiams su mokėjimo paslaugų teikėju palaikyti;
 - b) atitinkamų priežiūros institucijų ir 14 straipsnyje numatyto registro ar kito atitinkamo viešojo registro, kuriame užregistruotas mokėjimo paslaugų teikėjo leidimas, duomenys ir registracijos numeris arba lygiavertės identifikavimo tame registre priemonės;
2. dėl naudojimosi mokėjimo paslaugomis:
 - a) mokėjimo paslaugos, kuri bus teikiama, pagrindinių savybių aprašymas;
 - b) konkreti informacija arba unikalus identifikatorius, kuriuos turi nurodyti mokėjimo paslaugų vartotojas, kad mokėjimo nurodymas būtų tinkamai inicijuotas arba įvykdytas;
 - c) sutikimo inicijuoti mokėjimo nurodymą arba įvykdyti mokėjimo operaciją davimo ir tokio sutikimo panaikinimo pagal 64 ir 80 straipsnius forma bei procedūra;

- d) nuoroda į mokėjimo nurodymo gavimo laiką pagal 78 straipsnį, ir mokėjimo paslaugų teikėjo nustatytą laiką, po kurio gautas mokėjimo nurodymas bus laikomas gautu kitą mokėjimo paslaugos teikėjo darbo dieną (jei toks laikas nustatomas);
 - e) maksimali teikiamų mokėjimo paslaugų vykdymo trukmė;
 - f) ar galima susitarti dėl mokėjimo priemonės naudojimui nustatytų išlaidų ribų pagal 68 straipsnio 1 dalį;
 - g) kortele grindžiamų mokėjimo priemonių, kuriose naudojami kelių mokėjimo priemonių prekės ženklai, atveju – mokėjimo paslaugų vartotojo teisės pagal Reglamento (ES) 2015/751 8 straipsnį.
3. dėl mokesčių, palūkanų ir valiutos keitimo kursų:
- a) visi mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjui mokami mokesčiai, įskaitant mokesčius, susijusius su informacijos pagal šią direktyvą teikimo arba sąlygų susipažinti su ja sudarymo būdu ir dažnumu, ir, kai taikytina, tokių mokesčių sumų išskaidymas;
 - b) kai taikytina, taikytinos palūkanų normos ir valiutos keitimo kursai arba, jei turi būti taikomos pagrindinės palūkanų normos ir pagrindiniai valiutos keitimo kursai, faktinių palūkanų apskaičiavimo metodas ir šių pagrindinių palūkanų normų ar valiutos keitimo kursų nustatymo atitinkama data ir indeksas ar pagrindas;
 - c) jei susitarta, nedelsiant taikomos pasikeitusios pagrindinės palūkanų normos ar valiutos keitimo kursai bei su šiais pasikeitimas susiję informavimo reikalavimai pagal 54 straipsnio 2 dalį;
4. dėl ryšių palaikymo:
- a) kai taikytina, ryšio priemonės, įskaitant techninius reikalavimus mokėjimo paslaugų vartotojo įrangai ir programinei įrangai, kurias šalys susitaria naudoti informacijai ar pranešimams perduoti pagal šią direktyvą;
 - b) informacijos pagal šią direktyvą teikimo arba sąlygų su ja susipažinti sudarymo būdas ir dažnumas;
 - c) kalba arba kalbos, kuriomis sudaroma bendroji sutartis ir palaikomi ryšiai esant šiems sutartiniams santykiams;
 - d) mokėjimo paslaugų vartotojo teisė gauti bendrosios sutarties sutartines sąlygas ir informaciją ir sąlygas pagal 53 straipsnį;
5. dėl apsaugos ir taisomųjų priemonių:
- a) kai taikytina, veiksmy, kurių turi imtis mokėjimo paslaugų vartotojas, siekdamas apsaugoti mokėjimo priemonę, aprašymas ir mokėjimo paslaugų teikėjo informavimo 69 straipsnio 1 dalies b punkte nustatytais tikslais būdas;
 - b) saugi procedūra, pagal kurią mokėjimo paslaugų teikėjas informuoja mokėjimo paslaugų vartotoją apie įtariamą arba faktinį sukčiavimą arba grėsmes saugumui;
 - c) jei susitarta, sąlygos, kuriomis mokėjimo paslaugų teikėjas pasilieka teisę blokuoti mokėjimo priemonę pagal 68 straipsnį;

- d) mokėtojo atsakomybė pagal 74 straipsnį, įskaitant informavimą apie atitinkamą sumą;
 - e) kaip ir per kokį laikotarpį mokėjimo paslaugų vartotojas turi informuoti mokėjimo paslaugų teikėją apie neautorizuotą ar netinkamai inicijuotą arba įvykdytą mokėjimo operaciją pagal 71 straipsnį, taip pat mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už neautorizuotas mokėjimo operacijas pagal 73 straipsnį;
 - f) mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už mokėjimo operacijų inicijavimą arba vykdymą pagal 89 straipsnį;
 - g) grąžinimo pagal 76 ir 77 straipsnius sąlygos;
6. dėl bendrosios sutarties pakeitimų ir nutraukimo:
- a) jei susitarta, informacija, kad bus laikoma, jog mokėjimo paslaugų vartotojas sutinka su sąlygų pakeitimais pagal 54 straipsnį, nebent mokėjimo paslaugų vartotojas anksčiau nei siūlomą jų įsigaliojimo dieną mokėjimo paslaugų teikėjui praneša, kad su jais nesutinka;
 - b) bendrosios sutarties galiojimo trukmė;
 - c) mokėjimo paslaugų vartotojo teisė nutraukti bendrąją sutartį ir visi susitarimai, susiję su nutraukimu pagal 54 straipsnio 1 dalį ir 55 straipsnį;
7. dėl teisių gynimo:
- a) sutartinės sąlygos dėl bendrajai sutarčiai taikomos teisės ir (arba) kompetentingų teismų;
 - b) AGS procedūros, kuriomis mokėjimo paslaugų vartotojas gali naudotis pagal 99–102 straipsnius.

53 straipsnis

Informacijos prieinamumas ir bendrosios sutarties sąlygos

Sutartinių santykių metu mokėjimo paslaugų vartotojas turi teisę bet kada, pateikęs prašymą, gauti bendrosios sutarties sutartinės sąlygas ir 52 straipsnyje nurodytą informaciją ir sąlygas, pateikiamas popierine forma ar naudojant kitą patvariąją laikmeną.

54 straipsnis

Bendrosios sutarties sąlygų pakeitimai

1. Visus bendrosios sutarties ar 52 straipsnyje nurodytos informacijos ir sąlygų pakeitimus mokėjimo paslaugų teikėjas pasiūlo tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 51 straipsnio 1 dalyje, ir ne vėliau kaip likus dviem mėnesiams iki siūlomąs jų taikymo dienos. Mokėjimo paslaugų vartotojas gali sutikti su pakeitimais arba juos atmesti anksčiau nei siūlomą jų įsigaliojimo dieną.

Kai taikytina, pagal 52 straipsnio 6 dalies a punktą mokėjimo paslaugų teikėjas praneša mokėjimo paslaugų vartotojui, kad laikoma, jog mokėjimo paslaugų vartotojas sutinka su tais pakeitimais, jeigu jis anksčiau nei siūlomą jų įsigaliojimo dieną mokėjimo paslaugų teikėjui nepraneša, kad su jais nesutinka. Mokėjimo paslaugų teikėjas taip pat informuoja mokėjimo paslaugų vartotoją, kad tuo atveju, jei mokėjimo paslaugų vartotojas atmestų tuos pakeitimus, mokėjimo paslaugų vartotojas turi teisę nutraukti bendrąją sutartį nemokėdamas jokių mokesčių bet kuriuo metu iki tos dienos, kurią būtų pradėti taikyti pakeitimai.

2. Palūkanų normų ar valiutos keitimo kursų pakeitimai gali būti taikomi nedelsiant ir be pranešimo, jei tokia teisė nustatyta bendrojoje sutartyje ir jei palūkanų normų ar valiutos keitimo kursų pakeitimai grindžiami pagrindinėmis palūkanų normomis ar pagrindiniais valiutos keitimo kursais, dėl kurių susitarta pagal 52 straipsnio 3 dalies b ir c punktus. Mokėjimo paslaugų vartotojas informuojamas apie bet kokią palūkanų normos pakeitimą kuo anksčiau tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 51 straipsnio 1 dalyje, išskyrus atvejus, kai šalys susitaria dėl informacijos pateikimo ar sąlygų su ja susipažinti sudarymo konkretaus dažnumo ar būdo. Tačiau palūkanų normos ar valiutų keitimo kursų pakeitimai, kurie yra palankesni mokėjimo paslaugų vartotojams, gali būti taikomi be pranešimo.

3. Mokėjimo operacijoms taikytos palūkanų normos ar valiutos keitimo kurso pakeitimai igyvendinami ir apskaičiuojami nešališkai, nediskriminuojant mokėjimo paslaugų vartotojų.

55 straipsnis

Nutraukimas

1. Mokėjimo paslaugų vartotojas gali nutraukti bendrąją sutartį bet kuriuo metu, išskyrus atvejus, kai šalys susitaria dėl pranešimo pateikimo laikotarpio. Tas laikotarpis negali būti ilgesnis nei vienas mėnuo.

2. Nutraukdamas bendrąją sutartį, mokėjimo paslaugų vartotojas nemoka jokių mokesčių, išskyrus atvejus, kai sutartis galiojo trumpiau nei šešis mėnesius. Bendrosios sutarties nutraukimo mokesčiai, jei tokie taikomi, turi būti pagrįsti ir atitikti sąnaudas.

3. Jei tai sutarta bendrojoje sutartyje, mokėjimo paslaugų teikėjas gali nutraukti bendrąją sutartį, sudarytą neapibrėžtam laikotarpiui, ne mažiau kaip prieš du mėnesius pateikdamas pranešimą tokiu pačiu būdu, kaip numatyta 51 straipsnio 1 dalyje.

4. Reguliariai už mokėjimo paslaugas imamus mokesčius mokėjimo paslaugų vartotojas moka tik proporcingai iki sutarties nutraukimo dienos. Jei tokie mokesčiai sumokėti iš anksto, jie proporcingai grąžinami.

5. Šio straipsnio nuostatos neturi poveikio valstybių narių įstatymams ir kitiems teisės aktams, kuriais reglamentuojamos šalių teisės pareikšti, kad bendroji sutartis yra negaliojanti ar niekinė.

6. Valstybės narės mokėjimo paslaugų vartotojams gali nustatyti palankesnes nuostatas.

56 straipsnis

Prieš vykdant atskiras mokėjimo operacijas teikiama informacija

Kai vykdoma mokėtojo inicijuota atskira mokėjimo operacija pagal bendrąją sutartį, mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtojo prašymu dėl tos konkrečios mokėjimo operacijos suteikia aiškią informaciją apie visus šiuos elementus:

- a) maksimalų vykdymo laiką;
- b) mokesčius, kuriuos turi sumokėti mokėtojas;
- c) atitinkamais atvejais visų mokesčių sumų išskaidymą.

57 straipsnis

Mokėtoju teikiama informacija apie atskiras mokėjimo operacijas

1. Po to, kai atskiros mokėjimo operacijos suma nurašoma iš mokėtojo sąskaitos, arba kai mokėtojas nenaudoja mokėjimo sąskaitos, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, gavęs mokėjimo nurodymą, mokėtoju tokiu pačiu būdu, kaip nustatyta 51 straipsnio 1 dalyje, nepagrįstai nedelsdamas pateikia informaciją apie visus šiuos:

- a) nuorodą, pagal kurią mokėtojas gali nustatyti kiekvieną mokėjimo operaciją ir atitinkamais atvejais su gavėju susijusią informaciją;
- b) mokėjimo operacijos sumą valiuta, kuria suma nurašoma iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos, arba mokėjimo nurodyme naudota valiuta;
- c) visų mokesčių už mokėjimo operaciją sumą ir, kai taikytina, tokių mokesčių sumų išskaidymą arba mokėtojo mokamas palūkanas;
- d) kai taikytina, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo operacijai taikytą valiutos keitimo kursą ir mokėjimo operacijos sumą po to valiutos perskaičiavimo;
- e) nurašymo iš sąskaitos datą arba mokėjimo nurodymo gavimo datą.

2. Bendrojoje sutartyje nustatoma sąlyga, kad mokėtojas gali reikalauti pateikti 1 dalyje nurodytą informaciją arba sudaryti sąlygas su ja susipažinti, reguliariai, ne rečiau kaip kartą per mėnesį, nemokamai bei sutartu būdu, kad mokėtojas galėtų saugoti ir atkurti nepakitusią informaciją.

3. Tačiau valstybės narės gali reikalauti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai ne rečiau kaip kartą per mėnesį nemokamai pateiktą informaciją popierine forma arba naudodami kitą patvariąją laikmeną.

58 straipsnis

Gavėjui teikiama informacija apie atskiras mokėjimo operacijas

1. Įvykdęs atskirą mokėjimo operaciją, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas gavėjui tokiu pačiu būdu, kaip nustatyta 51 straipsnio 1 dalyje, nepagrįstai nedelsdamas pateikia informaciją apie visus šiuos elementus:

- a) nuorodą, pagal kurią gavėjas gali nustatyti mokėjimo operaciją ir mokėtoją, taip pat visą informaciją, perduotą atliekant mokėjimo operaciją;
- b) mokėjimo operacijos sumą valiuta, kuria suma įskaitoma į gavėjo mokėjimo sąskaitą;
- c) visų mokesčių už mokėjimo operaciją sumą ir, kai taikytina, tokių mokesčių sumų išskaidymą, arba gavėjo mokamas palūkanas;
- d) kai taikytina, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo operacijai taikytą valiutos keitimo kursą ir mokėjimo operacijos sumą iki to valiutos perskaičiavimo;
- e) įskaitymo į sąskaitą datą.

2. Bendrojoje sutartyje gali būti nustatyta sąlyga, jog 1 dalyje nurodyta informacija turi būti pateikta ar sąlygos su ja susipažinti sudaromos periodiškai, ne rečiau kaip kartą per mėnesį, ir sutartu būdu, kad mokėtojas galėtų saugoti ir atkurti nepakitusią informaciją.

3. Tačiau valstybės narės gali reikalauti, kad mokėjimo paslaugų teikėjai ne rečiau kaip kartą per mėnesį nemokamai pateiktą informaciją popierine forma arba naudodami kitą patvariąją laikmeną.

4 SKYRIUS

Bendros nuostatos

59 straipsnis

Valiuta ir valiutos perskaičiavimas

1. Mokėjimai atliekami valiuta, dėl kurios susitarė šalys.
2. Jeigu valiutos perskaičiavimo paslauga siūloma iki mokėjimo operacijos inicijavimo ir jeigu ta valiutos perskaičiavimo paslauga siūloma bankomate, pardavimo vietoje arba ją siūlo gavėjas, valiutos perskaičiavimo paslaugą mokėtojiui siūlanti šalis mokėtojiui nurodo visus mokesčius ir valiutos keitimo kursą, kuris bus taikomas perskaičiuojant mokėjimo operacijos valiutą.

Mokėtojas turi duoti sutikimą, kad valiutos perskaičiavimo paslauga būtų teikiama tuo pagrindu.

60 straipsnis

Informacija apie papildomus mokesčius ar nuolaidas

1. Kai už tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą gavėjas pareikalauja mokesčio arba pasiūlo nuolaidą, jis mokėtoją apie tai informuoja iki mokėjimo operacijos inicijavimo.
2. Kai už tam tikros mokėjimo priemonės naudojimą mokėjimo paslaugų teikėjas arba kita su operacija susijusi šalis pareikalauja mokesčio, mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo paslaugų vartotoją apie tai informuoja iki mokėjimo operacijos inicijavimo.
3. 1 ir 2 dalyse nurodytus mokesčius mokėtojas privalo sumokėti tik tuomet, jeigu prieš mokėjimo operacijos inicijavimą jam pranešama visa jų suma.

IV ANTRAŠTINĖ DALIS

TEISĖS IR PAREIGOS, SUSIJUSIOS SU MOKĖJIMO PASLAUGŲ TEIKIMU IR NAUDOJIMU

1 SKYRIUS

Bendros nuostatos

61 straipsnis

Taikymo sritis

1. Kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas, mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas gali susitarti visai ar iš dalies netaikyti 62 straipsnio 1 dalies, 64 straipsnio 3 dalies, 72, 74, 76, 77, 80 ir 89 straipsnių. Mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas taip pat gali susitarti dėl kitokių terminų, nei tie, kurie nustatyti 71 straipsnyje.
2. Valstybės narės gali nustatyti, kad 102 straipsnis netaikomas tuo atveju, kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas.
3. Valstybės narės gali nustatyti, kad šios antraštinės dalies nuostatos labai mažoms įmonėms taikomos taip pat, kaip vartotojams.
4. Šia direktyva nedaromas poveikis Direktyvai 2008/48/EB, kitai atitinkamai Sąjungos teisei ar nacionalinėms priemonėms, susijusioms su kredito suteikimo vartotojams sąlygomis, kurios nederinamos pagal šią direktyvą ir atitinka Sąjungos teisę.

62 straipsnis

Taikomi mokesčiai

1. Mokėjimo paslaugų teikėjas neturi iš mokėjimo paslaugų vartotojo imti mokesčių už savo informavimo pareigų vykdymą ar taisomąsias ir prevencines priemones pagal šią antraštinę dalį, išskyrus atvejus, kai 79 straipsnio 1 dalyje, 80 straipsnio 5 dalyje ir 88 straipsnio 2 dalyje nurodyta kitaip. Mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas susitaria dėl tų mokesčių, kurie turi būti pagrįsti ir atitikti mokėjimo paslaugų teikėjo faktines sąnaudas.

2. Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo operacijų, vykdomų Sąjungoje, atveju, kai tiek mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo, tiek gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo arba mokėjimo operaciją vykdančio vieno mokėjimo paslaugų teikėjo buvimo vieta yra Sąjungoje, gavėjas mokėtų mokesčius, kuriais jį apmokestina jo mokėjimo paslaugų teikėjas, o mokėtojas mokėtų mokesčius, kuriais jį apmokestina jo mokėjimo paslaugų teikėjas.

3. Mokėjimo paslaugų teikėjas netrukdo gavėjui iš mokėtojo reikalauti mokesčio, jam siūlyti nuolaidą ar kitaip jį skatinti naudoti tam tikrą mokėjimo priemonę. Taikomi mokesčiai neturi viršyti gavėjo patiriamų tiesioginių sąnaudų, susijusių su konkrečios mokėjimo priemonės naudojimu.

4. Bet kuriuo atveju valstybės narės užtikrina, kad gavėjas nereikalautų mokesčių už mokėjimo priemonių, kurių tarpbankiniai mokesčiai reglamentuojami pagal Reglamento (ES) 2015/751 II skyrių, naudojimą ir už tas mokėjimo paslaugas, kurioms taikomas Reglamentas (ES) Nr. 260/2012.

5. Valstybės narės gali uždrausti arba apriboti gavėjo teisę reikalauti mokesčių, atsižvelgdamos į būtinybę skatinti konkurenciją ir naudojimąsi veiksmingomis mokėjimo priemonėmis.

63 straipsnis

Mažos vertės mokėjimo priemonėms ir elektroniniams pinigams taikoma nukrypti leidžianti nuostata

1. Mokėjimo priemonių, kurios pagal bendrąją sutartį susijusios tik su atskiromis mokėjimo operacijomis, neviršijančiomis 30 EUR, arba kurioms nustatyta 150 EUR išlaidų riba arba kuriose bet kuriuo metu laikoma ne didesnė nei 150 EUR suma, atvejais mokėjimo paslaugų teikėjai gali susitarti su savo mokėjimo paslaugų vartotojais, kad:

- a) 69 straipsnio 1 dalies b punktas, 70 straipsnio 1 dalies c bei d punktai ir 74 straipsnio 3 dalis netaikomi, jei negalima mokėjimo priemonės blokuoti arba užkirsti kelią ją toliau naudoti;
- b) 72 ir 73 straipsniai ir 74 straipsnio 1 bei 3 dalys netaikomi, jei mokėjimo priemonė yra naudojama anonimiškai arba jei mokėjimo paslaugų teikėjas dėl kitų priežasčių, susijusių su mokėjimo priemone, negali įrodyti, kad mokėjimo operacija buvo autorizuota;
- c) nukrypstant nuo 79 straipsnio 1 dalies, nereikalaujama, kad mokėjimo paslaugų teikėjas praneštų mokėjimo paslaugų vartotojui apie atsisakymą vykdyti mokėjimo nurodymą, jei iš aplinkybių akivaizdu, kad mokėjimo nurodymas nebus įvykdytas;
- d) nukrypstant nuo 80 straipsnio, mokėtojas negali atšaukti mokėjimo nurodymo po to, kai mokėjimo nurodymas perduotas arba gavėjui duotas sutikimas įvykdyti mokėjimo operaciją;
- e) nukrypstant nuo 83 ir 84 straipsnių, taikomi kiti vykdymo laikotarpiai.

2. Nacionalinių mokėjimo operacijų atveju valstybės narės arba jų kompetentingos institucijos gali sumažinti arba padvigubinti 1 dalyje nurodytas sumas. Iš anksto apmokėtoms mokėjimo priemonėms sumas jos gali padidinti iki 500 EUR.

3. Šios direktyvos 73 ir 74 straipsniai taip pat taikomi elektroniniams pinigams, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 2 punkte, išskyrus atvejus, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas negali išaldyti mokėjimo sąskaitos, kurioje saugomi elektroniniai pinigai, ar blokuoti mokėjimo priemonės. Valstybės narės gali pasirinkti šią nukrypti leidžiančią nuostatą taikyti tik mokėjimo sąskaitoms, kuriose saugomi elektroniniai pinigai, ar tam tikros vertės mokėjimo priemonėms.

2 SKYRIUS

Mokėjimo operacijų autorizavimas

64 straipsnis

Sutikimas ir sutikimo panaikinimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo operacija būtų laikoma autorizuota tik tada, kai mokėtojas davė sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją. Mokėtojas gali autorizuoti mokėjimo operaciją iki jos įvykdymo arba, jei taip susitaria mokėtojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas, ją įvykdžius.

2. Sutikimas įvykdyti mokėjimo operaciją ar keletą mokėjimo operacijų duodamas mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo sutarta forma. Sutikimas įvykdyti mokėjimo operaciją taip pat gali būti duodamas per gavėją arba mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją.

Jei nėra sutikimo, laikoma, kad mokėjimo operacija yra neautorizuota.

3. Mokėtojas gali panaikinti sutikimą bet kuriuo metu, bet ne vėliau kaip iki neatšaukiamumo momento pagal 80 straipsnį. Sutikimas įvykdyti keletą mokėjimo operacijų taip pat gali būti panaikintas, ir tai reiškia, kad visos būsimos mokėjimo operacijos laikomos neautorizuotomis.

4. Mokėtojas ir atitinkamas (-i) mokėjimo paslaugų teikėjas (-ai) susitaria dėl sutikimo davimo procedūros.

65 straipsnis

Lėšų pakankamumo patvirtinimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo paslaugų teikėjo, kuris išduoda kortele grindžiamas mokėjimo priemones, prašymu nedelsdamas patvirtintų, ar mokėtojo mokėjimo sąskaitoje yra suma, reikalinga kortele grindžiamai mokėjimo operacijai įvykdyti, jei tenkinamos visos šios sąlygos:

- a) prašymo pateikimo metu prie mokėtojo mokėjimo sąskaita yra pasiekama internetu;
- b) mokėtojas davė aiškų sutikimą, kad sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas atsakytų į atitinkamų mokėjimo paslaugų teikėjų prašymus patvirtinti, kad mokėtojo mokėjimo sąskaitoje yra, atitinkama tam tikros kortele grindžiamos mokėjimo operacijos suma;
- c) b punkte nurodytas sutikimas turi būti duotas prieš pirmo prašymo dėl patvirtinimo pateikimą.

2. Mokėjimo paslaugų teikėjas gali prašyti 1 dalyje nurodyto patvirtinimo, jeigu tenkinamos visos šios sąlygos:

- a) mokėtojas yra davęs aiškų sutikimą, kad mokėjimo paslaugų teikėjas gali prašyti 1 dalyje nurodyto patvirtinimo;
- b) mokėtojas inicijavo kortele grindžiamą atitinkamos sumos mokėjimo operaciją naudodamas mokėjimo paslaugų teikėjo išduotą kortele grindžiamą mokėjimo priemonę;
- c) mokėjimo paslaugų teikėjas prieš kiekvieną prašymą dėl patvirtinimo patvirtina savo tapatybę sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui ir saugiai susisieikia su sąskaitą tvarkančiu mokėjimo paslaugų teikėju pagal 98 straipsnio 1 dalies d punktą.

3. Pagal Direktyvą 95/46/EB 1 dalyje nurodytas patvirtinimas yra paprastas „taip“ arba „ne“ atsakymas, o ne sąskaitos likučio nurodymas. To atsakymo negalima saugoti arba naudoti kitais tikslais, išskyrus siekiant įvykdyti kortele grindžiamą mokėjimo operaciją.

4. 1 dalyje nurodytu patvirtinimu nesuteikiama teisė sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui užblokuoti lėšas mokėtojo mokėjimo sąskaitoje.
5. Mokėtojas gali prašyti, kad sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas jam nurodytų mokėjimo paslaugų teikėjo tapatybę ir pateiktą atsakymą.
6. Šis straipsnis netaikomas mokėjimo operacijoms, inicijuotoms kortele grindžiamomis mokėjimo priemonėmis, kuriose laikomi elektroniniai pinigai, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 2 punkte.

66 straipsnis

Prieigos prie mokėjimo sąskaitos taisyklės teikiant mokėjimo inicijavimo paslaugas

1. Valstybės narės užtikrina, mokėtojas turėtų teisę pasitelkti mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją I priedo 7 punkte nurodytoms mokėjimo paslaugoms gauti. Teisė pasitelkti mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją netaikoma tais atvejais, kai prie mokėjimo sąskaitos negalima prisijungti internetu.
2. Kai mokėtojas duoda aiškų sutikimą įvykdyti mokėjimą pagal 64 straipsnį, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas atlieka šio straipsnio 4 dalyje nurodytus veiksmus, kad būtų užtikrinta mokėtojo teisė pasinaudoti mokėjimo inicijavimo paslauga.
3. Mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas:
 - a) jokių momentu nelaiko mokėtojo lėšų teikiant mokėjimo inicijavimo paslaugą;
 - b) užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojo personalizuoti saugumo požymiai nebūtų prieinami kitoms šalims, išskyrus vartotoją ir personalizuotų saugumo požymių išdavėją, ir kad juos mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas perduotų saugiais ir veiksmingais kanalais;
 - c) užtikrina, kad bet kokia kita informacija apie mokėjimo paslaugų vartotoją, gauta teikiant mokėjimo inicijavimo paslaugas, būtų suteikta tik gavėjui ir tik gavus aiškų mokėjimo paslaugų vartotojo sutikimą;
 - d) kaskart inicijavus mokėjimą patvirtina savo tapatybę mokėtojo sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui ir saugiai susisieikia su sąskaitą tvarkančiu mokėjimo paslaugų teikėju, mokėtoju ir gavėju pagal 98 straipsnio 1 dalies d punktą;
 - e) nelaiko neskelbtinų mokėjimo paslaugų vartotojo mokėjimo duomenų;
 - f) mokėjimo paslaugų vartotojo neprašo kitų duomenų, išskyrus tuos, kurių reikia mokėjimo inicijavimo paslaugai suteikti;
 - g) nenaudoja duomenų kitais tikslais nei siekiant suteikti mokėjimo inicijavimo paslaugą, kurios aiškiai prašo mokėtojas, neturi prieigos prie jų ir jų nesaugo kitais nei minėti tikslais;
 - h) nekeičia sumos, gavėjo ar kitų operacijos savybių.
4. Sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas:
 - a) saugiai susisieikia su mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjais pagal 98 straipsnio 1 dalies d punktą;

- b) iš mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo gavęs mokėjimo nurodymą iš karto mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui pateikia visą informaciją apie mokėjimo operacijos inicijavimą arba leidžia su ja susipažinti ir pateikia visą informaciją, kuri yra prieinama sąskaitą tvarkančiam mokėjimo paslaugų teikėjui, apie mokėjimo operacijos įvykdymą ar leidžia su ja susipažinti;
- c) mokėjimo nurodymus, perduotus naudojantis mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo paslaugas, jei nėra objektyvių priežasčių elgtis kitaip, vykdo nediskriminuodamas, visų pirma įvykdymo laiko, prioriteto ar mokesčių atžvilgiu, palyginti su mokėtojo tiesiogiai perduotais mokėjimo nurodymais.
5. Mokėjimo inicijavimo paslaugų teikimas neturi priklausyti nuo to, ar mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjai ir sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai yra tuo tikslu užmezgę sutartinius santykius.

67 straipsnis

Prieigos prie mokėjimo sąskaitos informacijos ir tos informacijos naudojimo taisyklės teikiant informavimo apie sąskaitas paslaugas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojas turėtų teisę pasinaudoti I priedo 8 punkte nurodytomis paslaugomis, suteikiančiomis prieigą prie sąskaitų informacijos. Ta teisė netaikoma tais atvejais, kai prie mokėjimo sąskaitos negalima prisijungti internetu.
2. Informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjas:
- a) teikia paslaugas tik gavus mokėjimo paslaugų vartotojo aiškų sutikimą;
- b) užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojo personalizuoti saugumo požymiai nebūtų prieinami kitoms šalims, išskyrus vartotoją ir personalizuotų saugumo požymių išdavėją, ir kad informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjui juos perduodant tai būtų daroma saugiais ir veiksmingais kanalais;
- c) kaskart pradėjus ryšių seansą nurodo savo tapatybę mokėjimo paslaugų vartotojo sąskaitą tvarkančiam (-iems) mokėjimo paslaugų teikėjui (-ams) ir saugiai susisiečia su sąskaitą tvarkančiu (-iais) mokėjimo paslaugų teikėju (-ais) ir mokėjimo paslaugų vartotoju pagal 98 straipsnio 1 dalies d punktą;
- d) turi prieigą tik prie informacijos apie nurodytas mokėjimo sąskaitas ir susijusias mokėjimo operacijas;
- e) neprašo su mokėjimo sąskaitomis susijusių neskelbtinų mokėjimo duomenų;
- f) laikantis duomenų apsaugos taisyklių nenaudoja duomenų kitais tikslais nei siekiant suteikti informavimo apie sąskaitas paslaugą, kurios aiškiai prašo mokėjimo paslaugų vartotojas, neturi prieigos prie jų ar nesaugo jų kitais tikslais.
3. Mokėjimo sąskaitų atžvilgiu sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas:
- a) saugiai susisiečia su informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjais pagal 98 straipsnio 1 dalies d punktą; ir
- b) naudojantis informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjo paslaugomis perduotus prašymus gauti duomenis vykdo nediskriminuodamas, jeigu nėra objektyvių priežasčių elgtis kitaip.
4. Informavimo apie sąskaitas paslaugų teikimas neturi priklausyti nuo to, ar informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjai ir sąskaitą tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai yra tuo tikslu užmezgę sutartinius santykius.

68 straipsnis

Mokėjimo priemonės naudojimo ir mokėjimo paslaugų teikėjų prieigos prie mokėjimo sąskaitų ribos

1. Jeigu sutikimui duoti naudojama speciali mokėjimo priemonė, mokėtojas ir mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas gali susitarti dėl mokėjimo operacijų, kurios vykdomos naudojant tą mokėjimo priemonę, išlaidų ribų.
2. Jei susitarta bendrojoje sutartyje, mokėjimo paslaugų teikėjas gali pasilikti teisę blokuoti mokėjimo priemonę dėl objektyviai pagrįstų priežasčių, susijusių su mokėjimo priemonės saugumu, įtariamam neautorizuotam ar nesąžiningam mokėjimo priemonės naudojimui arba, mokėjimo priemonės su kredito linija atveju, su labai padidėjusia rizika, kad mokėtojas gali negalėti įvykdyti savo mokėjimo išsipareigojimo.
3. Tokiais atvejais mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtoją sutartu būdu informuoja apie mokėjimo priemonės blokavimą ir blokavimo priežastis, jei įmanoma, iki mokėjimo priemonės blokavimo ir ne vėliau kaip iškart po jos užblokavimo, išskyrus atvejus, kai tokios informacijos suteikimas būtų nepriimtinas dėl objektyviai pagrįstų saugumo priežasčių ar būtų draudžiamas pagal kitą atitinkamą Sąjungos ar nacionalinę teisę.
4. Mokėjimo paslaugų teikėjas panaikina mokėjimo priemonės blokavimą ar ją pakeičia nauja mokėjimo priemone, kai nebelieka mokėjimo priemonės blokavimo priežasčių.
5. Sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas gali informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjui arba mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui nesuteikti prieigos prie mokėjimo sąskaitos dėl objektyviai pagrįstų ir tinkamai patvirtintų priežasčių, susijusių su to informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjo arba to mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo neautorizuota ar nesąžininga prieiga prie mokėjimo sąskaitos, įskaitant neautorizuotą ar nesąžiningą mokėjimo operacijos inicijavimą. Tokiais atvejais sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtoją sutartu būdu informuoja, kad prieiga prie mokėjimo sąskaitos nesuteikta ir tokio veiksmo priežastis. Ta informacija, kai įmanoma, pateikiama mokėtoju prieš atsisakant suteikti prieigą ir ne vėliau kaip iškart atsisakius ją suteikti, išskyrus atvejus, kai tokios informacijos suteikimas būtų nepriimtinas dėl objektyviai pagrįstų saugumo priežasčių ar būtų draudžiamas pagal kitą atitinkamą Sąjungos ar nacionalinę teisę.

Sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia prieigą prie mokėjimo sąskaitos, kai nebelieka priežasčių nesuteikti prieigos.

6. 5 dalyje nurodytais atvejais sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas iš karto kompetentingai institucijai praneša apie incidentą, susijusį su informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėju arba mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėju. Informaciją sudaro su tuo atveju susiję atitinkami duomenys ir priežastys, dėl kurių imtasi to veiksmo. Kompetentinga institucija įvertina tą atvejį ir jei būtina imasi tinkamų priemonių.

69 straipsnis

Mokėjimo paslaugų vartotojo pareigos, susijusios su mokėjimo priemonėmis ir personalizuotais saugumo požymiais

1. Mokėjimo paslaugų vartotojas, turintis teisę naudoti mokėjimo priemonę:
 - a) naudojasi mokėjimo priemone, laikydamasis mokėjimo priemonės išleidimą ir naudojimą reglamentuojančių sąlygų, kurios turi būti objektyvios, nediskriminacinės ir proporcingos;
 - b) sužinojęs apie mokėjimo priemonės praradimą, vagystę, neteisėtą pasisavinimą ar neautorizuotą naudojimą, nepagrįstai nedelsdamas praneša apie tai mokėjimo paslaugų teikėjui arba pastarojo nurodytam subjektui.
2. 1 dalies a punkte nurodytais tikslais mokėjimo paslaugų vartotojas iš karto, gavęs mokėjimo priemonę, visų pirma imasi visų pagrįstų veiksmų, kad apsaugotų savo personalizuotus saugumo požymius.

70 straipsnis

Mokėjimo paslaugų teikėjo pareigos, susijusios su mokėjimo priemonėmis

1. Mokėjimo paslaugų teikėjas, išduodamas mokėjimo priemonę:
 - a) užtikrina, kad personalizuoti saugumo požymiai nebūtų prieinami kitoms šalims, o tik mokėjimo paslaugų vartotojui, turinčiam teisę naudoti mokėjimo priemonę, nedarant poveikio 69 straipsnyje numatytoms mokėjimo paslaugų vartotojo pareigoms;
 - b) nesiunčia neužsakytos mokėjimo priemonės, išskyrus atvejus, kai mokėjimo paslaugų vartotojui jau išduota mokėjimo priemonė turi būti pakeista;
 - c) užtikrina, kad visada būtų prieinamos tinkamos priemonės, kuriomis naudodamasis mokėjimo paslaugų vartotojas galėtų pateikti pranešimą pagal 69 straipsnio 1 dalies b punktą ar pareikalauti, kad mokėjimo priemonės blokavimas būtų panaikintas pagal 68 straipsnio 4 dalį; mokėjimo paslaugų vartotojui paprašius, mokėjimo paslaugų teikėjas suteikia jam priemones, kuriomis 18 mėnesių nuo pranešimo pateikimo mokėjimo paslaugų vartotojas gali įrodyti, kad mokėjimo paslaugų vartotojas pateikė tokį pranešimą;
 - d) mokėjimo paslaugos vartotojui suteikia galimybę nemokamai pateikti pranešimą pagal 69 straipsnio 1 dalies b punktą ir, jei prašo sumokėti, gali prašyti padengti tik pakeitimo išlaidas, tiesiogiai priskiriamas mokėjimo priemonėi;
 - e) visiškai užkerta kelią mokėjimo priemonės naudojimui, kai yra pateiktas pranešimas pagal 69 straipsnio 1 dalies b punktą.
2. Mokėjimo paslaugų teikėjui tenka mokėjimo priemonės ar su ja susijusių personalizuotų saugumo požymių siuntimo mokėjimo paslaugų vartotojui rizika.

71 straipsnis

Pranešimas apie neautorizuotas ar netinkamai įvykdytas mokėjimo operacijas ir jų ištaisymas

1. Mokėjimo paslaugų teikėjas neautorizuotų ar netinkamai įvykdytų mokėjimo operacijų ištaisymą mokėjimo paslaugų vartotojui atlieka tik tuo atveju, jei mokėjimo paslaugų vartotojas, sužinojęs apie visas tokias mokėjimo operacijas, dėl kurių gali būti pateikiami reikalavimai, įskaitant 89 straipsnyje nurodytus reikalavimus, praneša mokėjimo paslaugų teikėjui nepagrįstai nedelsdamas ir ne vėliau kaip per 13 mėnesių nuo nurašymo iš sąskaitos datos,

Pirmoje pastraipoje nustatytas laikotarpis pranešimui pateikti netaikomas kai mokėjimo paslaugų teikėjas nepateikė informacijos apie tą mokėjimo operaciją ar nesudarė sąlygų su ja susipažinti pagal III antraštinę dalį.

2. Kai dalyvauja mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas ištaisymą mokėjimo paslaugų vartotojui atlieka pagal šio straipsnio 1 dalį, nedarant poveikio 73 straipsnio 2 daliai ir 89 straipsnio 1 daliai.

72 straipsnis

Mokėjimo operacijų autentiškumo patvirtinimo ir įvykdymo įrodymas

1. Valstybės narės reikalauja, kad jei mokėjimo paslaugų vartotojas neigia autorizavęs įvykdytą mokėjimo operaciją ar teigia, kad mokėjimo operacija buvo įvykdyta netinkamai, mokėjimo paslaugų teikėjas turi įrodyti, kad mokėjimo operacijos autentiškumas buvo patvirtintas, ji buvo tinkamai užregistruota, įrašyta į sąskaitas ir jos nepaveikė techninis sutrikimas arba kitas mokėjimo paslaugos teikėjo teikiamos paslaugos trūkumas.

Jei mokėjimo operacija inicijuojama per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas turi įrodyti, kad pagal jo kompetenciją mokėjimo operacijos autentiškumas buvo patvirtintas, ji buvo tinkamai užregistruota ir jos nepaveikė techninis sutrikimas arba kitas trūkumas, susijęs su mokėjimo paslauga, už kurią jis atsako.

2. Jei mokėjimo paslaugų vartotojas neigia autorizavęs įvykdytą mokėjimo operaciją, mokėjimo paslaugų teikėjo, įskaitant atitinkamais atvejais mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, užregistruotas mokėjimo priemonės naudojimas pats savaime nebūtinai yra pakankamas įrodymas, kad mokėtojas autorizavo mokėjimo operaciją ar kad mokėtojas veikė nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdė vienos ar kelių savo pareigų pagal 69 straipsnį. Mokėjimo paslaugų teikėjas, o atitinkamais atvejais ir mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas pateikia įrodymų, patvirtinančių mokėjimo paslaugų vartotojo sukčiavimą arba didelį neatsargumą.

73 straipsnis

Mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už neautorizuotas mokėjimo operacijas

1. Valstybės narės užtikrina, kad, nedarant poveikio 71 straipsniui, neautorizuotos mokėjimo operacijos atveju mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas nedelsdamas ir bet kuriuo atveju ne vėliau kaip iki kitos darbo dienos pabaigos po to, kai sužino arba būna informuotas apie operaciją, mokėtoju sugrąžintų neautorizuotos mokėjimo operacijos sumą, išskyrus atvejus, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas turi pagrįstų priežasčių įtarti sukčiavimą ir tas priežastis raštu pateikia atitinkamai nacionalinei institucijai. Kai taikytina, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas atstato mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų buvęs, jeigu neautorizuota mokėjimo operacija nebūtų buvusi įvykdyta. Tokiu būdu taip pat užtikrinama, kad sumos įskaitymo į mokėtojo mokėjimo sąskaitą data būtų ne vėlesnė nei data, kai ta suma nurašyta nuo sąskaitos.

2. Kai mokėjimo operacija inicijuojama per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas nedelsdamas ir bet kuriuo atveju ne vėliau kaip iki kitos darbo dienos pabaigos grąžina neautorizuotos mokėjimo operacijos sumą ir, kai taikytina, atkuria mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų buvęs, jeigu neautorizuota mokėjimo operacija nebūtų buvusi įvykdyta.

Jeigu mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas yra atsakingas už neautorizuotą mokėjimo operaciją, jis nedelsdamas sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo prašymu jam kompensuoja nuostolius, kuriuos jis patyrė, arba sumas, kurias jis sumokėjo grąžindamas pinigus mokėtoju, įskaitant neautorizuotos mokėjimo operacijos sumą. Pagal 72 straipsnio 1 dalį mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas turi įrodyti, kad pagal jo kompetenciją mokėjimo operacijos autentiškumas buvo patvirtintas, ji buvo tinkamai užregistruota ir jos nepaveikė techninis sutrikimas arba kitas trūkumas, susijęs su mokėjimo paslauga, už kurią jis atsako.

3. Gali būti nustatyta papildoma finansinė kompensacija laikantis mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo sudarytai sutarčiai arba, jei taikytina, mokėtojo ir mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo sudarytai sutarčiai taikomos teisės nuostatų.

74 straipsnis

Mokėtojo atsakomybė už neautorizuotas mokėjimo operacijas

1. Nukrypstant nuo 73 straipsnio, mokėtoju gali tekti 50 EUR maksimalios sumos neviršijantys su neautorizuotomis mokėjimo operacijomis susiję nuostoliai, patirti dėl prarastos ar pavogtos mokėjimo priemonės panaudojimo arba dėl neteisėto jos pasisavinimo.

Pirma pastraipa netaikoma, jei:

- a) mokėtojas negalėjo pastebėti mokėjimo priemonės praradimo, vagystės arba neteisėto pasisavinimo iki mokėjimo įvykdymo, išskyrus atvejus, kai mokėtojas veikė nesąžiningai; arba
- b) nuostolis patirtas dėl mokėjimo paslaugų teikėjo ar išorės subjektų, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, darbuotojo, tarpininko, filialo veiksmų ar neveikimo.

Mokėtoju tenka visi su neautorizuotomis mokėjimo operacijomis susiję nuostoliai, jei mokėtojas juos patyrė veikdamas nesąžiningai arba tyčia ar dėl didelio neatsargumo neįvykdo vienos ar kelių pareigų, nustatytų 69 straipsnyje.

Tokiais atvejais pirmoje pastraipoje nustatyta maksimali suma netaikoma. Kai mokėtojas nei veikė nesąžiningai, nei tyčia, bet neįvykdė savo išpareigojimų pagal 69 straipsnį, valstybės narės gali sumažinti šioje dalyje nurodytą atsakomybę, atsižvelgdamos visų pirma į personalizuotų saugumo požymių pobūdį ir konkrečias aplinkybes, kuriomis mokėjimo priemonė buvo prarasta, pavogta ar neteisėtai pasisavinta.

2. Kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas nereikalauja griežto kliento autentiškumo patvirtinimo, atsakomybė už finansinius nuostolius mokėtojui tenka tik tuomet, jei mokėtojas veikia nesąžiningai. Kai gavėjas arba gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas nepriima griežto kliento autentiškumo patvirtinimo, jis kompensuoja finansinę žalą, padarytą mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui.

3. Mokėtojui netenka atsakomybė už jokiais finansines pasekmes, atsiradusias dėl prarastos, pavogtos ar neteisėtai pasisavintos mokėjimo priemonės, po to, kai jis pateikia pranešimą pagal 69 straipsnio 1 dalies b punktą, išskyrus atvejus, kai mokėtojas veikė nesąžiningai.

Jeigu mokėjimo paslaugų teikėjas nesuteikia tinkamų priemonių, kad būtų galima bet kuriuo metu pranešti apie prarastą, pavogtą arba neteisėtai pasisavintą mokėjimo priemonę, kaip reikalaujama pagal 70 straipsnio 1 dalies c punktą, mokėtojas neatsako už finansines pasekmes, atsiradusias dėl tos mokėjimo priemonės naudojimo, išskyrus atvejus, kai mokėtojas veikė nesąžiningai.

75 straipsnis

Mokėjimo operacijos, kurių suma iš anksto nežinoma

1. Kai mokėjimo operaciją inicijuoja gavėjas arba ji yra inicijuojama per gavėją vykdant kortele grindžiamą mokėjimo operaciją ir tiksli suma nėra žinoma tuo metu, kai mokėtojas duoda sutikimą vykdyti mokėjimo operaciją, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas gali blokuoti lėšas mokėtojo mokėjimo sąskaitoje tik tuo atveju, jei mokėtojas yra davęs sutikimą dėl tikslios lėšų sumos užblokavimo.

2. Mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, gavęs informaciją apie tikslią mokėjimo operacijos sumą ir ne vėliau kaip iškart po mokėjimo nurodymo gavimo, nepagrįstai nedelsdamas panaikina mokėtojo mokėjimo sąskaitoje pagal 1 dalį užblokuotų lėšų blokavimą.

76 straipsnis

Gavėjo ar per jį inicijuotų mokėjimo operacijų sumų grąžinimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėtojui būtų suteikta teisė atgauti gavėjo ar per jį inicijuotos autorizuotos ir jau įvykdytos mokėjimo operacijos sumą, kurią mokėjimo paslaugų teikėjas grąžina, jeigu tenkinamos šios abi sąlygos:

- a) autorizuojant nebuvo nurodyta tiksli mokėjimo operacijos suma;
- b) mokėjimo operacijos suma buvo didesnė už sumą, kurios pagrįstai galėjo tikėtis mokėtojas atsižvelgdamas į ankstesnių išlaidų struktūrą, bendrosios sutarties sąlygas ir atitinkamas to atvejo aplinkybes.

Mokėjimo paslaugų teikėjo prašymu mokėtojas turi įrodyti, kad tokios sąlygos tenkinamos.

Grąžinama suma yra visa įvykdytos mokėjimo operacijos suma. Sumos įskaitymo į mokėtojo mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai ta suma buvo nurašyta nuo sąskaitos.

Nedarant poveikio 3 daliai, valstybės narės užtikrina, kad, be šioje dalyje nurodytos teisės, tiesioginio debeto atveju, kaip nurodyta Reglamento (ES) Nr. 260/2012 1 straipsnyje, mokėtojas turėtų besąlygišką teisę į grąžinimą per šios direktyvos 77 straipsnyje nustatytą laikotarpį.

2. Tačiau 1 dalies pirmos pastraipos b punkto tikslais mokėtojas nesiremia valiutų keitimo priežastimis, jeigu buvo taikomas pagrindinis valiutos keitimo kursas, dėl kurio jis susitarė su savo mokėjimo paslaugų teikėju, pagal 45 straipsnio 1 dalies d punktą ir 52 straipsnio 3 dalies b punktą.

3. Mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo bendrojoje sutartyje gali būti numatyta, kad mokėtojas neturi teisės į grąžinimą, jei:

a) mokėtojas davė sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją tiesiogiai mokėjimo paslaugų teikėjui; ir

b) kai taikytina, mokėjimo paslaugų teikėjas arba gavėjas mokėtojui sutartu būdu pateikė informaciją apie būsimą mokėjimo operaciją ar sudarė sąlygas su ja susipažinti ne mažiau kaip prieš keturias savaites iki nustatytos dienos.

4. Tiesioginio debeto kitomis valiutomis nei euro atveju valstybės narės gali reikalauti, kad jų mokėjimo paslaugų teikėjai siūlytų palankesnes teises į grąžinimą, remiantis jų tiesioginio debeto schemomis, jeigu jos naudingesnės mokėtojui.

77 straipsnis

Prašymai dėl gavėjo ar per jį inicijuotų mokėjimo operacijų sumų grąžinimo

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėtojas galėtų prašyti grąžinti gavėjo ar per jį inicijuotos autorizuotos mokėjimo operacijos sumą, kaip nurodyta 76 straipsnyje, per aštuonias savaites nuo dienos, kai lėšos buvo nurašytos iš sąskaitos.

2. Gavęs prašymą dėl grąžinimo, mokėjimo paslaugų teikėjas per 10 darbo dienų grąžina visą mokėjimo operacijos sumą arba pateikia mokėtojui pagrindimą, dėl kurio jis atsisako ją grąžinti ir nurodo įstaigas, į kurias mokėtojas gali kreiptis pagal 99–102 straipsnius, jeigu mokėtojas nesutinka su pateiktomis priežastimis.

Šios dalies pirmoje pastraipoje nurodyta mokėjimo paslaugų teikėjo atsisakymo atlikti grąžinimą teisė netaikoma 76 straipsnio 1 dalies ketvirtoje pastraipoje nurodytu atveju.

3 SKYRIUS

Mokėjimo operacijų vykdymas

1 skirsnis

Mokėjimo nurodymai ir pervestos sumos

78 straipsnis

Mokėjimo nurodymų gavimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad gavimo momentas būtų tas momentas, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas gauna mokėjimo nurodymą.

Lėšos iš mokėtojo sąskaitos nenurašomos anksčiau nei gaunamas mokėjimo nurodymas. Jei gavimo momentas nėra mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo darbo diena, laikoma, kad mokėjimo nurodymas gautas po jos einančią darbo dieną. Mokėjimo paslaugų teikėjas gali nustatyti laiką darbo dienos pabaigoje, po kurio bet kuris gautas mokėjimo nurodymas laikomas gautu po jos einančią darbo dieną.

2. Jei mokėjimo nurodymą inicijuojantis mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas susitaria, kad mokėjimo nurodymas būtų pradėtas vykdyti konkrečią dieną ar tam tikro laikotarpio pabaigoje, arba dieną, kai mokėtojas pateikia lėšas mokėjimo paslaugų teikėjui, laikoma, kad gavimo momentas 83 straipsnio tikslais yra tą sutartą dieną. Jei sutarta diena nėra mokėjimo paslaugų teikėjo darbo diena, laikoma, kad mokėjimo nurodymas gautas po jos einančią darbo dieną.

79 straipsnis

Atsisakymas vykdyti mokėjimo nurodymus

1. Kai mokėjimo paslaugų teikėjas atsisako vykdyti mokėjimo nurodymą arba inicijuoti mokėjimo operaciją, mokėjimo paslaugų vartotojui pranešama apie atsisakymą ir, jei įmanoma, apie atsisakymo priežastis ir visų faktinių klaidų, dėl kurių atsisakoma, ištaisymo procedūrą, išskyrus atvejus, kai tai draudžiama pagal kitą atitinkamą Sąjungos ar nacionalinę teisę.

Mokėjimo paslaugų teikėjas sutartu būdu kaip įmanoma anksčiau ir bet kuriuo atveju per 83 straipsnyje nurodytus laikotarpius pateikia pranešimą ar sudaro sąlygas su juo susipažinti.

Bendrojoje sutartyje gali būti nustatyta sąlyga, kad mokėjimo paslaugų teikėjas gali imti pagrįstą mokestį už tokį atsisakymą, jei atsisakymas yra objektyviai pagrįstas.

2. Kai įvykdytos visos mokėtojo bendrojoje sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas negali atsisakyti įvykdyti autorizuoto mokėjimo nurodymo nepriklausomai nuo to, ar mokėjimo nurodymas inicijuotas mokėtojo, įskaitant per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, gavėjo arba per jį, išskyrus atvejus, kai tai draudžiama pagal kitą atitinkamą Sąjungos ar nacionalinę teisę.

3. 83 ir 89 straipsnių tikslais mokėjimo nurodymas, kurį atsisakyta vykdyti, laikomas negautu.

80 straipsnis

Mokėjimo nurodymo neatšaukiamumas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų vartotojas negalėtų atšaukti mokėjimo nurodymo po to, kai jį gauna mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, išskyrus atvejus, kai šiame straipsnyje nurodyta kitaip.

2. Kai mokėjimo operacija inicijuojama mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjo arba gavėjo ar per jį, mokėtojas negali atšaukti mokėjimo nurodymo po to, kai mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui duoda sutikimą inicijuoti mokėjimo operaciją arba gavėjui duoda sutikimą įvykdyti mokėjimo operaciją.

3. Tačiau tiesioginio debeto atveju ir nedarant poveikio teisei į grąžinimą mokėtojas gali atšaukti mokėjimo nurodymą vėliausiai iki darbo dienos, einančios prieš dieną, kurią susitarta nurašyti lėšas iš sąskaitos, pabaigos.

4. 78 straipsnio 2 dalyje nurodytu atveju mokėjimo paslaugų vartotojas gali atšaukti mokėjimo nurodymą vėliausiai iki darbo dienos, einančios prieš sutartą dieną, pabaigos.

5. Suėjus 1–4 dalyse nustatytiems terminams, mokėjimo nurodymas gali būti atšauktas tik tuomet, kai dėl to susitaria mokėjimo paslaugų vartotojas ir atitinkami mokėjimo paslaugų teikėjai. 2 ir 3 dalyse nurodytais atvejais taip pat būtinas gavėjo sutikimas. Atitinkamas mokėjimo paslaugų teikėjas gali imti mokestį už atšaukimą, jei tai numatyta bendrojoje sutartyje.

81 straipsnis

Pervestos ir gautos sumos

1. Valstybės narės reikalauja, kad mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas (-ai), gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas (-ai) ir mokėjimo paslaugų teikėjų tarpininkai pervestų visą mokėjimo operacijos sumą ir neatskaitytų mokesčių iš pervestos sumos.

2. Tačiau gavėjas ir mokėjimo paslaugų teikėjas gali susitarti, kad atitinkamas mokėjimo paslaugų teikėjas atskaito savo mokesčius iš pervedamos sumos prieš ją įskaitant į gavėjo sąskaitą. Tokiu atveju gavėjui pateikiamoje informacijoje visa mokėjimo operacijos suma ir mokesčiai nurodomi atskirai.

3. Jei iš pervestos sumos atskaitomi kiti negu 2 dalyje nurodyti mokesčiai, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad gavėjas gautų visą mokėtojo inicijuotos mokėjimo operacijos sumą. Kai mokėjimo operacija inicijuojama gavėjo ar per jį, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad gavėjas gautų visą mokėjimo operacijos sumą.

2 skirsnis

Įvykdymo laikas ir įskaitymo data

82 straipsnis

Taikymo sritis

1. Šis skirsnis taikomas:

a) mokėjimo operacijoms eurai;

b) nacionalinėms mokėjimo operacijoms euro zonai nepriklausančios valstybės narės valiuta;

c) mokėjimo operacijoms, kurių metu atliekamas tik vienas euro ir euro zonai nepriklausančios valstybės narės valiutos perskaičiavimas, laikantis sąlygos, kad reikiamas valiutos perskaičiavimas atliekamas atitinkamoje euro zonai nepriklausančioje valstybėje narėje ir, tarptautinių mokėjimo operacijų atveju, tarptautinis pervedimas atliekamas eurai.

2. Šis skirsnis taikomas 1 dalyje nenurodytoms mokėjimo operacijoms, jei mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas nesusitaria kitaip, išskyrus 87 straipsnį, nuo kurio šalys negali nukrypti. Tačiau jei mokėjimo paslaugų vartotojas ir mokėjimo paslaugų teikėjas susitaria dėl ilgesnio laikotarpio, nei nustatytas 83 straipsnyje, Sąjungos viduje atliekamų mokėjimo operacijų atveju tas ilgesnis laikotarpis neviršija 4 darbo dienų nuo gavimo momento, nurodyto 78 straipsnyje.

83 straipsnis

Mokėjimo į mokėjimo sąskaitą operacijos

1. Valstybės narės reikalauja, kad mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrintų, jog po gavimo momento, kaip nurodyta 78 straipsnyje, mokėjimo operacijos suma būtų įskaityta į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą ne vėliau kaip iki kitos darbo dienos pabaigos. Tas laikotarpis gali būti pratęstas dar viena darbo diena popierine forma inicijuotų mokėjimo operacijų atveju.

2. Valstybės narės reikalauja, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas nustatytų įskaitymo datą ir pervestų mokėjimo operacijos sumą į gavėjo mokėjimo sąskaitą po to, kai mokėjimo paslaugų teikėjas gavo lėšas pagal 87 straipsnį.

3. Valstybės narės reikalauja, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui perduotų gavėjo ar per gavėją inicijuoto mokėjimo nurodymą per gavėjo ir mokėjimo paslaugų teikėjo sutartą laikotarpį, sudarant galimybę, kad mokėjimas tiesioginio debeto atveju būtų atliktas sutartą nustatytą dieną.

84 straipsnis

Atvejis, kai gavėjas neturi mokėjimo sąskaitos mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje

Kai gavėjas neturi mokėjimo sąskaitos mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, mokėjimo paslaugų teikėjas, kuris gauna gavėjui skirtas lėšas, užtikrina, kad gavėjas galėtų disponuoti lėšomis per 83 straipsnyje nustatytą laikotarpį.

85 straipsnis

Į mokėjimo sąskaitą įmokėti gryniesi pinigai

Kai vartotojas įmoka grynuosius pinigus į mokėjimo sąskaitą toje mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje tos mokėjimo sąskaitos valiuta, mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad suma būtų galima disponuoti ir įskaitymo data būtų nustatyta iš karto po lėšų gavimo. Kai mokėjimo paslaugų vartotojas nėra vartotojas, suma galima disponuoti ir jos įskaitymo data turi būti ne vėliau kaip kitą darbo dieną po lėšų gavimo.

86 straipsnis

Nacionalinės mokėjimo operacijos

Nacionalinių mokėjimo operacijų atvejais valstybės narės gali numatyti trumpesnę, nei numatyta šiame skirsnyje, maksimalų mokėjimo operacijos įvykdymo terminą.

87 straipsnis

Įskaitymo data ir disponavimas lėšomis

1. Valstybės narės užtikrina, kad įskaitymo į gavėjo mokėjimo sąskaitą data būtų ne vėlesnė nei darbo diena, kurią mokėjimo operacijos suma įskaitoma į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą.

2. Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas užtikrina, kad gavėjas galėtų naudotis mokėjimo operacijos suma nedelsiant po to, kai ta suma įskaitoma į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą, kai gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo atveju:

a) valiuta neperskaičiuojama; arba

b) perskaičiuojama euro ir valstybės narės valiuta arba dviejų valstybių narių valiutos.

Šioje dalyje nustatyta pareiga taip pat taikoma mokėjimams, atliekamiems vieno mokėjimo paslaugų teikėjo.

3. Valstybės narės užtikrina, kad nurašymo iš mokėtojo mokėjimo sąskaitos data būtų ne ankstesnė nei momentas, kuriuo mokėjimo operacijos suma nurašoma nuo tos mokėjimo sąskaitos.

3 skirsnis

A t s a k o m y b ė

88 straipsnis

Klaidingi unikalūs identifikatoriai

1. Mokėjimo nurodymą vykdant pagal unikalų identifikatorių, jis laikomas tinkamai įvykdytu gavėjo, nurodyto unikaliu identifikatoriumi, atžvilgiu.

2. Jei mokėjimo paslaugų vartotojo pateiktas unikalus identifikatorius yra klaidingas, mokėjimo paslaugų teikėjas neatsako pagal 89 straipsnį už mokėjimo operacijos neįvykdymą arba netinkamą įvykdymą.

3. Tačiau mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas turi dėti deramas pastangas siekdamas atgauti mokėjimo operacijos lėšas. Gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas bendradarbiauja šiuo tikslu, be kita ko, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui perduodamas visą atitinkamą informaciją, reikalingą lėšoms atgauti.

Tokiu atveju, jei atgauti lėšas pagal pirmą pastraipą neįmanoma, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, mokėtojui pateikus prašymą raštu, jam pateikia visą mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo turimą informaciją, kuri yra svarbi mokėtojui, kad jis galėtų pateikti ieškinį lėšoms atgauti.

4. Mokėjimo paslaugų teikėjas gali iš mokėjimo paslaugų vartotojo imti mokesčių už lėšų grąžinimą, jei tai numatyta bendrojoje sutartyje.

5. Jei mokėjimo paslaugų vartotojas pateikia ne tik informaciją, nurodytą 45 straipsnio 1 dalies a punkte ar 52 straipsnio 2 dalies b punkte, bet ir papildomą informaciją, mokėjimo paslaugų teikėjas atsako tik už mokėjimo operacijų vykdymą pagal mokėjimo paslaugų vartotojo pateiktą unikalų identifikatorių.

89 straipsnis

Mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už mokėjimo operacijų neįvykdymą, netinkamą ar pavėluotą įvykdymą

1. Mokėtojai tiesiogiai inicijavus mokėjimo nurodymą, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas, nedarant poveikio 71 straipsniui, 88 straipsnio 2 ir 3 dalims ir 93 straipsniui, atsako mokėtojui už tinkamą mokėjimo operacijos įvykdymą, nebent jis gali įrodyti mokėtojui ir atitinkamai atvejais gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjui, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo operacijos sumą gavo pagal 83 straipsnio 1 dalį. Tuo atveju gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas atsako gavėjui už tinkamą mokėjimo operacijos įvykdymą.

Kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas pagal pirmą pastraipą, jis nepagrįstai nedelsdamas grąžina mokėtojui neįvykdytos ar netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos sumą ir, kai taikytina, atstato mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų buvęs, jei netinkamai įvykdyta mokėjimo operacija nebūtų buvusi atlikta.

Sumos įskaitymo į mokėtojo mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai ta suma nurašyta nuo sąskaitos.

Kai gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas pagal pirmą pastraipą, jis nedelsdamas suteikia gavėjui mokėjimo operacijos sumą ir, kai taikytina, įskaito atitinkamą sumą į gavėjo mokėjimo sąskaitą.

Sumos įskaitymo į gavėjo mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai ta suma turėtų būti įskaityta į sąskaitą, jei operacija būtų buvusi įvykdyta tinkamai pagal 87 straipsnį.

Kai mokėjimo operacija įvykdoma pavėluotai, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas, gavęs mokėtojo vardu veikiančio mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjo prašymą, užtikrina, kad sumos įskaitymo į gavėjo mokėjimo sąskaitą data būtų ne vėlesnė nei data, kai ta suma turėtų būti įskaityta į sąskaitą, jei operacija būtų buvusi įvykdyta tinkamai.

Jei mokėtojo inicijuoto mokėjimo nurodymo atveju mokėjimo operacija neįvykdoma arba įvykdoma netinkamai, mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas nepriklausomai nuo atsakomybės pagal šią dalį, gavęs prašymą, nedelsdamas imasi priemonių mokėjimo operacijai atsekti ir praneša mokėtojui apie rezultatus. Mokestis už tai iš mokėtojo neimamas.

2. Gavėjui ar per jį inicijavus mokėjimo nurodymą, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas, nedarant poveikio 71 straipsniui, 88 straipsnio 2 ir 3 dalims bei 93 straipsniui, atsako gavėjui už tinkamą mokėjimo nurodymo perdavimą mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui pagal 83 straipsnio 3 dalį. Kai gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas pagal šią pastraipą, jis nedelsdamas atitinkamą mokėjimo nurodymą perduoda mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui.

Pavėluoto mokėjimo nurodymo perdavimo atveju sumos įskaitymo į gavėjo mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai suma turėtų būti įskaityta į sąskaitą, jei operacija būtų buvusi įvykdyta tinkamai.

Be to, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas, nedarant poveikio 71 straipsniui, 88 straipsnio 2 ir 3 dalims bei 93 straipsniui, atsako gavėjui už mokėjimo operacijos tvarkymą laikydamasis 87 straipsnyje nustatytų pareigų. Kai gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas pagal šią pastraipą, jis užtikrina, kad mokėjimo operacijos suma būtų pateikta gavėjui iš karto po to, kai ta suma įskaitoma į gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjo sąskaitą. Sumos įskaitymo į gavėjo mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai suma turėtų būti įskaityta į sąskaitą, jei operacija būtų buvusi įvykdyta tinkamai.

Neįvykdytos ar netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos, už kurią gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas neatsako pagal pirmą ir antrą pastraipą, atveju mokėtojai atsako mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas. Kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui tenka ši atsakomybė, jis tinkamai ir nepagrįstai nedelsdamas grąžina mokėtojai neįvykdytos arba netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos sumą ir atkuria mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų buvęs, jei netinkamai įvykdyta mokėjimo operacija nebūtų buvusi įvykdyta. Sumos įskaitymo į mokėtojo mokėjimo sąskaitą data turi būti ne vėlesnė nei data, kai ta suma buvo nurašyta nuo sąskaitos.

Ketvirtoje pastraipoje nurodyta pareiga netaikoma mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjui, kai mokėtojo mokėjimo paslaugų teikėjas įrodo, kad gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas gavo mokėjimo operacijos sumą, net jei operacija tik buvo įvykdyta pavėluotai. Tokiu atveju gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas sumą į gavėjo mokėjimo sąskaitą įskaityto datą, kuri yra ne vėlesnė nei data, kai suma turėtų būti įskaityta į sąskaitą, jei operacija būtų buvusi įvykdyta tinkamai.

Jei gavėjo ar per gavėją inicijuoto mokėjimo nurodymo atveju mokėjimo operacija neįvykdoma arba įvykdoma netinkamai, gavėjo mokėjimo paslaugų teikėjas nepriklausomai nuo atsakomybės pagal šią dalį, gavęs prašymą, nedelsdamas imasi priemonių mokėjimo operacijai atsekti ir praneša gavėjui apie rezultatus. Mokestis už tai iš gavėjo neimamas.

3. Be to, mokėjimo paslaugų teikėjai atsako savo atitinkamiems mokėjimo paslaugų vartotojams už visus mokesčius, už kuriuos jie yra atsakingi, ir už visas palūkanas, kurios tenka mokėjimo paslaugų vartotojui dėl mokėjimo operacijos neįvykdymo arba netinkamo, įskaitant pavėluotą, įvykdymo.

90 straipsnis

Atsakomybė už mokėjimo operacijų neįvykdymą, netinkamą ar pavėluotą įvykdymą teikiant mokėjimo inicijavimo paslaugas

1. Kai mokėtojas inicijuoja mokėjimo nurodymą per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją, sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas, nedarant poveikio 71 straipsniui ir 88 straipsnio 2 ir 3 dalims, grąžina mokėtojai neįvykdytos ar netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos sumą ir, kai taikytina, atkuria mokėjimo sąskaitos, iš kurios ta suma nurašyta, likutį, kuris būtų buvęs, jei nebūtų buvę netinkamai įvykdytos mokėjimo operacijos.

Mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui tenka atsakomybė įrodyti, kad mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas gavo mokėjimo nurodymą pagal 78 straipsnį ir kad pagal jo kompetenciją mokėjimo operacijos autentiškumas buvo patvirtintas, ji buvo tinkamai užregistruota ir jos nepaveikė techninis sutrikimas arba kitas trūkumas, susijęs su operacijos neįvykdymu, netinkamu arba pavėluotu įvykdymu.

2. Jeigu mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas atsako už mokėjimo operacijos neįvykdymą, netinkamą arba pavėluotą įvykdymą, jis sąskaitą tvarkančio mokėjimo paslaugų teikėjo prašymu nedelsdamas jam kompensuoja visus nuostolius, kuriuos jis patyrė, arba sumas, kurias jis sumokėjo, grąžindamas pinigus mokėtojai.

91 straipsnis

Papildoma finansinė kompensacija

Papildoma finansinė kompensacija (be tos, kuri numatyta pagal šį skirsnį) gali būti nustatyta pagal teisę, taikomą mokėjimo paslaugų vartotojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo sudarytai sutarčiai.

92 straipsnis

Atgręžtinio reikalavimo teisė

1. Kai mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė pagal 73 ir 89 straipsnius yra priskirtina kitam mokėjimo paslaugų teikėjui arba tarpininkui, tas kitas mokėjimo paslaugų teikėjas ar tarpininkas pirmajam mokėjimo paslaugų teikėjui kompensuoja patirtus nuostolius arba pagal 73 ir 89 straipsnius sumokėtas sumas. Tai apima ir kompensaciją, kai kuris nors mokėjimo paslaugų teikėjas netaiko griežto kliento autentiškumo patvirtinimo.

2. Papildoma finansinė kompensacija gali būti nustatyta remiantis mokėjimo paslaugų teikėjų ir (arba) tarpininkų susitarimais ir jų sudarytam susitarimui taikoma teise.

93 straipsnis

Neįprastos ir nenumatytos aplinkybės

Atsakomybė pagal 2 ar 3 skyrius nekyla esant neįprastoms ir nenumatytoms aplinkybėms, kurių šalis, prašanti atsižvelgti į tas aplinkybes, negalėjo kontroliuoti ir kurių pasekmės būtų buvusios neišvengiamos nepaisant visų pastangų jų išvengti, arba kai mokėjimo paslaugų teikėją saisto kitos teisinės pareigos, nustatytos Sąjungos ar nacionalinėje teisėje.

4 SKYRIUS

Duomenų apsauga

94 straipsnis

Duomenų apsauga

1. Valstybės narės leidžia asmens duomenis tvarkyti mokėjimo sistemose ir mokėjimo paslaugų teikėjams, kai tai yra būtina siekiant užtikrinti sukčiavimo atliekant mokėjimus prevenciją, tyrimą ir nustatymą. Informacijos teikimas asmenims apie asmens duomenų tvarkymą ir tokių asmens duomenų tvarkymas bei kitoks asmens duomenų tvarkymas šios direktyvos tikslais, vykdomas laikantis Direktyvos 95/46/EB, nacionalinių taisyklių, kuriomis Direktyva 95/46/EB perkeliama į nacionalinę teisę, ir Reglamento (EB) Nr. 45/2001.

2. Mokėjimo paslaugų teikėjai turi prieigą, tvarko ir saugo asmens duomenis, kurie jiems reikalingi mokėjimo paslaugoms teikti, tik gavę aiškų mokėjimo paslaugų vartotojo sutikimą.

5 SKYRIUS

Operacinė ir saugumo rizika bei autentiškumo patvirtinimas

95 straipsnis

Operacinės ir saugumo rizikos valdymas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nustatytų atitinkamų rizikos mažinimo priemonių ir kontrolės mechanizmų sistemą, pagal kurią valdo operacinę ir saugumo riziką, susijusią su jų teikiamomis mokėjimo paslaugomis. Mokėjimo paslaugų teikėjai kaip tos sistemos dalį nustato ir taiko veiksmingas incidentų valdymo procedūras, be kita ko, taikomas dideliems operaciniams ir saugumo incidentams nustatyti ir klasifikuoti.

2. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai kompetentingai institucijai kasmet arba dažniau, kaip nustato kompetentinga institucija, teiktų operacinės ir saugumo rizikos, susijusios su jų teikiamomis mokėjimo paslaugomis, ir reaguojant į tą riziką įgyvendintų rizikos mažinimo priemonių ir kontrolės mechanizmų tinkamumo atnaujintą ir visapusišką vertinimą.

3. Ne vėliau kaip 2017 m. liepos 13 d. EBI, glaudžiai bendradarbiaudama su ECB ir pasikonsultavusi su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, įskaitant mokėjimo paslaugų rinkoje, atstovaujančiais visiems susijusiems interesams, parengia gaires pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsnį, susijusias su saugumo priemonių nustatymu, įgyvendinimu ir stebėseną, ir įskaitant sertifikavimo procesus, kai taikytina.

EBI, glaudžiai bendradarbiaudama su ECB, pirmoje pastraipoje nurodytas gaires peržiūri reguliariai, bet ne rečiau kaip kas dvejus metus.

4. Atsižvelgiant į taikant 3 dalyje nurodytas gaires įgytą patirtį, EBI, kai Komisija atitinkamai paprašo, parengia techninių reguliavimo standartų dėl saugumo priemonių nustatymo bei stebėsenos kriterijų ir sąlygų projektą.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti pirmoje pastraipoje nurodytus techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsnius.

5. EBI skatina kompetentingų institucijų, ir kompetentingų institucijų ir ECB bei, atitinkamais atvejais, Europos Sąjungos tinklų ir informacijos apsaugos agentūros bendradarbiavimą, įskaitant keitimąsi informacija, operacinės ir saugumo rizikos, susijusios su mokėjimo paslaugomis, srityje.

96 straipsnis

Pranešimas apie incidentus

1. Didelio operacinio ar saugumo incidento atveju mokėjimo paslaugų teikėjai nepagrįstai nedelsdami informuoja mokėjimo paslaugų teikėjo buveinės valstybės narės kompetentingą instituciją.

Kai incidentas daro arba gali daryti poveikį mokėjimo paslaugų teikėjo mokėjimo paslaugų vartotojų finansiniams interesams, mokėjimo paslaugų teikėjas nepagrįstai nedelsdamas praneša savo mokėjimo paslaugų vartotojams apie incidentą ir visas turimas priemones, kurių jie gali imtis, kad sumažintų neigiamas incidento pasekmes.

2. Gavusi 1 dalyje nurodytą pranešimą, buveinės valstybės narės kompetentinga institucija nepagrįstai nedelsdama pateikia atitinkamą išsamią informaciją apie incidentą EBI ir ECB. Ta kompetentinga institucija, įvertinusi incidento svarbą atitinkamoms tos valstybės narės institucijoms, atitinkamai joms apie tai praneša.

EBI ir ECB, bendradarbiaudami su buveinės valstybės narės kompetentinga institucija, įvertina incidento svarbą kitoms atitinkamoms Sąjungos ir nacionalinėms institucijoms ir atitinkamai joms apie tai praneša. ECB informuoja Europos centrinių bankų sistemos narius apie su mokėjimo sistema susijusias problemas.

Remdamosi tuo pranešimu, kompetentingos institucijos atitinkamais atvejais imasi visų būtinų priemonių, kad būtų nedelsiant užtikrintas finansų sistemos saugumas.

3. Ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. EBI, glaudžiai bendradarbiaudama su ECB ir pasikonsultavusi su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, įskaitant mokėjimo paslaugų rinkos subjektus, atstovaujančiais visiems susijusiems interesams, parengia gaires pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsnį, skirtas kiekvienam iš šių subjektų:

- a) mokėjimo paslaugų teikėjams – dėl 1 dalyje nurodytų didelių incidentų klasifikavimo ir dėl pranešimo apie tokius incidentus turinio, formato, įskaitant standartinius pranešimo šablonus, ir procedūrų;
- b) kompetentingoms institucijoms – dėl incidento svarbos įvertinimo kriterijų ir informacijos, pateikiamos pranešimuose apie incidentus, kurie bus teikiami kitoms vietos institucijoms.

4. EBI, glaudžiai bendradarbiaudama su ECB, 3 dalyje nurodytas gaires peržiūri reguliariai ir bet kuriuo atveju ne rečiau kaip kas dvejus metus.

5. Skelbdama ir peržiūrinėdama 3 dalyje nurodytas gaires, EBI atsižvelgia į Europos Sąjungos tinklų ir informacijos apsaugos agentūros parengtus ir paskelbtus standartus ir (arba) specifikacijas, skirtus sektoriams, kuriuose vykdoma kitokia veikla nei mokėjimo paslaugų teikimas.

6. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai bent kasmet savo kompetentingoms institucijoms pateiktų statistinius duomenis apie sukčiavimą, susijusį su įvairiomis mokėjimo priemonėmis. Tos kompetentingos institucijos EBI ir ECB tokius duomenis pateikia apibendrintai.

97 straipsnis

Autentiškumo patvirtinimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjas taikytų griežtą kliento autentiškumo patvirtinimą, kai mokėtojas:
 - a) internetu prisijungia prie savo mokėjimo sąskaitos;
 - b) inicijuoja elektroninę mokėjimo operaciją;
 - c) nuotolinio ryšio priemone vykdo bet kokią veiksmą, kuris gali būti susijęs su sukčiavimo atliekant mokėjimą ar kitokio piktnaudžiavimo rizika.
2. Kai elektroninė mokėjimo operacija, kaip nurodyta 1 dalies b punkte, atžvilgiu, inicijuojama nuotolinio ryšio priemone, valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai taikytų griežtą kliento autentiškumo patvirtinimą, kuris, be kita ko, apimtų dinamišką operacijos susiejimą su konkrečia suma ir konkrečiu gavėju.
3. Įgyvendinant 1 dalį, valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai turėtų tinkamas saugumo priemones, kuriomis būtų apsaugotas mokėjimo paslaugų vartotojų personalizuotų saugumo požymių konfidencialumas ir vientisumas.
4. 2 ir 3 dalys taip pat taikomos tais atvejais, kai mokėjimai inicijuojami per mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėją. 1 ir 3 dalys taip pat taikomos tais atvejais, kai informacijos prašoma per informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėją.
5. Valstybės narės užtikrina, kad sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas leistų mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjui ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjui pasikliauti autentiškumo patvirtinimo procedūromis, kurias sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas nustato mokėjimo paslaugų vartotojui pagal 1 ir 3 dalis, o tais atvejais, kai dalyvauja mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjas – pagal 1, 2 ir 3 dalis.

98 straipsnis

Techniniai reguliavimo standartai, susiję su autentiškumo patvirtinimu ir ryšių palaikymu

1. EBI, glaudžiai bendradarbiaudama su ECB ir pasikonsultavusi su visais atitinkamais suinteresuotaisiais subjektais, įskaitant mokėjimo paslaugų rinkos subjektus, atstovaujančiais visiems susijusiems interesams, parengia techninių reguliavimo standartų projektus, skirtus mokėjimo paslaugų teikėjams, kaip nustatyta šios direktyvos 1 straipsnio 1 dalyje, pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10 straipsnį, kuriuose konkrečiai nurodoma:
 - a) griežto kliento autentiškumo patvirtinimo, nurodyto 97 straipsnio 1 ir 2 dalyse, reikalavimai;
 - b) 97 straipsnio 1, 2 ir 3 dalių taikymo išimtys, grindžiamos kriterijais, nustatytais šio straipsnio 3 dalyje;
 - c) reikalavimai, kuriuos turi tenkinti saugumo priemonės pagal 97 straipsnio 3 dalį, siekiant apsaugoti mokėjimo paslaugų vartotojų personalizuotų saugumo požymių konfidencialumą ir vientisumą; ir
 - d) sąskaitą tvarkančių mokėjimo paslaugų teikėjų, mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjų, informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjų, mokėtojų, gavėjų ir kitų mokėjimo paslaugų teikėjų bendrų ir saugių atvirųjų ryšių standartų reikalavimai, skirti identifikavimui, autentiškumo patvirtinimui, pranešimui ir informavimui, taip pat saugumo priemonių įgyvendinimui.
2. EBI parengia 1 dalyje nurodytus techninių reguliavimo standartų projektus siekdama:
 - a) priėmus veiksmingus ir rizika grindžiamus reikalavimus mokėjimo paslaugų vartotojams ir mokėjimo paslaugų teikėjams užtikrinti tinkamą saugumo lygį;

- b) užtikrinti mokėjimo paslaugų vartotojų lėšų ir asmens duomenų saugumą;
- c) užtikrinti ir išlaikyti sąžiningą visų mokėjimo paslaugų teikėjų konkurenciją;
- d) užtikrinti technologinį ir verslo modelio neutralumą;
- e) sudaryti sąlygas plėtoti patogias naudoti, prieinamas ir novatoriškas mokėjimo priemones.

3. 1 dalies b punkte nurodytos išimtyms grindžiamos šiais kriterijais:

- a) suteiktos paslaugos rizikos lygiu;
- b) operacijos suma arba pasikartojimo dažnumu arba abiem;
- c) operacijos vykdymui naudotu mokėjimo kanalu.

4. EBI 1 dalyje nurodytus techninių reguliavimo standartų projektus pateikia Komisijai ne vėliau kaip 2017 m. sausio 13 d.

Komisijai suteikiami įgaliojimai priimti tuos techninius reguliavimo standartus pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10–14 straipsnius.

5. Pagal Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 10 straipsnį EBI peržiūri ir prireikus reguliariai atnaujina techninius reguliavimo standartus, *inter alia*, kad būtų atsižvelgta į inovacijų ir technologinę plėtrą.

6 SKYRIUS

AGS procedūros ginčams spręsti

1 skirsnis

Skundų nagrinėjimo procedūros

99 straipsnis

Skundai

1. Valstybės narės užtikrina, kad būtų sukurtos procedūros, pagal kurias mokėjimo paslaugų vartotojai ir kitos suinteresuotosios šalys, įskaitant vartotojų asociacijas, galėtų kompetentingoms institucijoms pateikti skundus, jei įtaria, kad mokėjimo paslaugų teikėjai pažeidė šią direktyvą.

2. Atitinkamai atvejais ir nedarant poveikio teisei paduoti skundą teismui pagal nacionalinę proceso teisę, kompetentingos institucijos savo atsakyme skundą pateikusį asmenį informuoja apie AGS procedūras, nustatytas pagal 102 straipsnį.

100 straipsnis

Kompetentingos institucijos

1. Valstybės narės paskiria kompetentingas institucijas, kurios užtikrintų ir stebėtų veiksmingą šios direktyvos laikymąsi. Tos kompetentingos institucijos imasi visų atitinkamų priemonių siekdamos užtikrinti, kad direktyvos būtų laikomasi.

Jos turi būti arba:

- a) kompetentingos institucijos, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 4 straipsnio 2 punkte; arba

- b) įstaigos, kurios yra pripažintos pagal nacionalinę teisę arba nacionalinės teisės aktais šiam tikslui aiškiai įgaliotų valdžios institucijų.

Jos nėra mokėjimo paslaugų teikėjai, išskyrus nacionalinius centrinius bankus.

2. 1 dalyje nurodytos institucijos turi visus savo pareigoms atlikti būtinus įgaliojimus ir tinkamus išteklius. Jeigu užtikrinti ir stebėti, kad šios direktyvos būtų laikomasi veiksmingai, yra įgaliota daugiau negu viena kompetentinga institucija, valstybės narės užtikrina tų institucijų glaudų bendradarbiavimą, kad jos galėtų veiksmingai vykdyti savo atitinkamas pareigas.

3. Kompetentingos institucijos naudojasi savo įgaliojimais laikydamosi nacionalinės teisės:

a) tiesiogiai pačios arba prižiūrimos teisminių institucijų, arba

b) kreipdamosi į teismus, kompetentingus priimti būtiną sprendimą, be kita ko, atitinkamais atvejais pateikdamos apeliacinį skundą, jei prašymas priimti būtiną sprendimą nėra patenkinamas.

4. Nacionalinės teisės aktų nuostatų, kuriomis perkeliama III ir IV antraštinės dalys, pažeidimo ar įtariamo pažeidimo atveju šio straipsnio 1 dalyje nurodytos kompetentingos institucijos yra mokėjimo paslaugų teikėjo buveinės valstybės narės kompetentingos institucijos, tačiau filialų ir tarpininkų, veikiančių pagal įsisteigimo teisę, atveju – priimančiosios valstybės narės kompetentingos institucijos.

5. Valstybės narės kuo greičiau ir bet kuriuo atveju ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. praneša Komisijai apie 1 dalyje nurodytas paskirtas kompetentingas institucijas. Jos informuoja Komisiją apie pareigų paskirstymą toms institucijoms. Jos nedelsdamos praneša Komisijai apie visus vėlesnius su tų institucijų paskyrimu ir atitinkama kompetencija susijusius pasikeitimus.

6. EBI, pasikonsultavusi su ECB, remdamasi Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 16 straipsniu paskelbia kompetentingoms institucijoms skirtas gaires dėl skundų nagrinėjimo procedūrų, į kurias turi būti atsižvelgta siekiant užtikrinti atitiktį atitinkamoms šio straipsnio 1 daliai. Tos gairės paskelbiamos ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. ir prireikus reguliariai atnaujinamos.

2 skirsnis

AGS procedūros ir sankcijos

101 straipsnis

Ginčų sprendimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nustatytų ir taikytų tinkamas ir veiksmingas skundų nagrinėjimo procedūras, skirtas mokėjimo paslaugų vartotojų skundams dėl pagal šios direktyvos III ir IV antraštines dalis kylančių teisių ir pareigų nagrinėti, ir stebi jų šioje srityje vykdomo darbo rezultatus.

Tos procedūros taikomos kiekvienoje valstybėje narėje, kurioje mokėjimo paslaugų teikėjas siūlo mokėjimo paslaugas, ir vykdomos atitinkamos valstybės narės valstybine kalba arba kita kalba, jei taip susitaria mokėjimo paslaugų teikėjas ir mokėjimo paslaugų vartotojas.

2. Valstybės narės reikalauja, kad mokėjimo paslaugų teikėjai darytų viską, kad į mokėjimo paslaugų vartotojų skundus būtų atsakyta popierine forma arba, jei mokėjimo paslaugų teikėjas ir mokėjimo paslaugų vartotojas taip susitaria, naudojant kitą patvariąją laikmeną. Tokiame atsakyme, kuris pateikiamas per tinkamą laiką ir ne ilgiau kaip per 15 darbo dienų nuo skundo gavimo, išnagrinėjami visi iškelti klausimai. Išskirtiniais atvejais, jei dėl priežasčių, kurių mokėjimo paslaugų teikėjas negali kontroliuoti, atsakymo neįmanoma pateikti per 15 darbo dienų, jis turi išsiųsti negalutinį atsakymą aiškiai nurodęs atsakymo į skundą vėlavimo priežastis ir terminą, iki kurio mokėjimo paslaugų vartotojas gaus galutinį atsakymą. Bet kuriuo atveju galutinio atsakymo gavimo terminas neturi viršyti 35 darbo dienų.

Valstybės narės gali nustatyti arba palikti galioti ginčų nagrinėjimo procedūrų taisykles, kurios mokėjimo paslaugų vartotojui yra palankesnės už pirmoje pastraipoje nurodytas taisykles. Tokiu atveju taikomos tos taisyklės.

3. Mokėjimo paslaugų teikėjas mokėjimo paslaugų vartotoją informuoja bent apie vieną AGS subjektą, kuris yra kompetentingas nagrinėti ginčus dėl pagal III ir IV antraštinės dalis kylančių teisių ir pareigų.

4. 3 dalyje nurodyta informacija aiškiai, suprantamai ir lengvai prieinamu būdu nurodoma mokėjimo paslaugų teikėjo interneto svetainėje, jei tokia yra, filiale ir mokėjimo paslaugų teikėjo ir mokėjimo paslaugų vartotojo sutarties bendrosiose sąlygose. Joje nurodoma, kaip galima rasti daugiau informacijos apie atitinkamą neteisminio AGS subjektą ir kreipimosi į jį sąlygas.

102 straipsnis

AGS procedūros

1. Valstybės narės užtikrina, kad būtų nustatytos tinkamos, nepriklausomos, nešališkos, skaidrios ir veiksmingos AGS procedūros, skirtos mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų ginčams dėl pagal šios direktyvos III ir IV antraštinės dalis kylančių teisių ir pareigų spręsti, pagal atitinkamą nacionalinę ir Sąjungos teisę, vadovaujantis Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/11/ES ⁽¹⁾, atitinkamais atvejais pasitelkiant esamas kompetentingas įstaigas. Valstybės narės užtikrina, kad AGS procedūros būtų taikomos mokėjimo paslaugų teikėjams ir kad jos taip pat būtų taikomos paskirtiems atstovams vykdant veiklą.

2. Valstybės narės reikalauja, kad šio straipsnio 1 dalyje nurodytos įstaigos veiksmingai bendradarbiautų spręsdamos tarpvalstybinius ginčus dėl pagal III ir IV antraštinės dalis kylančių teisių ir pareigų.

103 straipsnis

Sankcijos

1. Valstybės narės nustato taisykles dėl sankcijų, taikomų už nacionalinės teisės, kuria perkeliama ši direktyva, pažeidimus, ir imasi visų reikiamų priemonių užtikrinti, kad jos būtų įgyvendinamos. Tokios sankcijos turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasomos.

2. Valstybės narės leidžia jų kompetentingoms institucijoms atskleisti visuomenei administracines sankcijas, kurios yra paskirtos už priemonių, priimtų perkeliant šią direktyvą į nacionalinę teisę, pažeidimą, nebent toks paskelbimas galėtų sukelti rimtą grėsmę finansų rinkoms arba pernelyg pakenkti susijusioms šalims.

V ANTRAŠTINĖ DALIS

DELEGUOTIEJI AKTAI IR TECHNINIAI REGULIAVIMO STANDARTAI

104 straipsnis

Deleguotieji aktai

Komisijai pagal 105 straipsnį suteikiami įgaliojimai priimti deleguotuosius aktus, kuriais:

- a) pritaikoma šios direktyvos 4 straipsnio 36 punkte pateikiama nuoroda į Rekomendaciją 2003/361/EB, kai ta rekomendacija iš dalies pakeičiama;
- b) atnaujinamos 32 straipsnio 1 dalyje ir 74 straipsnio 1 dalyje nurodytos sumos siekiant atsižvelgti į infliaciją.

⁽¹⁾ 2013 m. gegužės 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/11/ES dėl alternatyvaus vartotojų ginčų sprendimo, kuria iš dalies keičiami Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 ir Direktyva 2009/22/EB (Direktyva dėl vartotojų AGS) (OL L 165, 2013 6 18, p. 63).

105 straipsnis

Igaliojimų delegavimas

1. Igaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami šiame straipsnyje nustatytais sąlygomis.
2. 104 straipsnyje nurodyti igaliojimai priimti deleguotuosius aktus Komisijai suteikiami neribotam laikotarpiui nuo 2016 m. sausio 12 d.
3. Europos Parlamentas arba Taryba gali bet kada atšaukti 104 straipsnyje nurodytus deleguotuosius igaliojimus. Sprendimu dėl igaliojimų atšaukimo nutraukiami tame sprendime nurodyti igaliojimai priimti deleguotuosius aktus. Sprendimas įsigalioja kitą dieną po jo paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* arba vėlesnę jame nurodytą dieną. Jis nedaro poveikio jau galiojančių deleguotųjų aktų galiojimui.
4. Apie priimtą deleguotąjį aktą Komisija nedelsdama vienu metu praneša Europos Parlamentui ir Tarybai.
5. Pagal 104 straipsnį priimtas deleguotasis aktas įsigalioja tik tuo atveju, jeigu per tris mėnesius nuo pranešimo Europos Parlamentui ir Tarybai apie šį aktą dienos nei Europos Parlamentas, nei Taryba nepareiškia prieštaravimų arba jeigu dar nepasibaigus šiam laikotarpiui ir Europos Parlamentas, ir Taryba praneša Komisijai, kad prieštaravimų nereikš. Europos Parlamento arba Tarybos iniciatyva šis laikotarpis pratęsiamas trimis mėnesiais.

106 straipsnis

Prievolė informuoti vartotojus apie jų teises

1. Ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. Komisija parengia patogų naudoti elektroninį informacinį bukletą, kuriame aiškiai ir lengvai suprantamai pateikiama informacija apie vartotojų teises pagal šią direktyvą ir susijusią Sąjungos teisę.
 2. Komisija informuoja valstybes nares, Europos mokėjimo paslaugų teikėjų asociacijas ir Europos vartotojų asociacijas apie 1 dalyje nurodyto informacinio bukletą paskelbimą.
- Komisija, EBI ir kompetentingos institucijos užtikrina, kad informacinis bukletas būtų padaromas prieinamu jų interneto svetainėse lengvai prieinamu būdu.
3. Mokėjimo paslaugų teikėjai užtikrina, kad informacinis bukletas būtų lengvai prieinamas jų interneto svetainėse, jei tokios yra, ir popierine forma jų filialų, tarpininkų ir išorės subjektų, kuriems perduodamas veiklos vykdymas, įstaigose.
 4. Mokėjimo paslaugų teikėjai iš savo klientų nereikalauja mokesčio už informacijos padarymą prieinama pagal šį straipsnį.
 5. Neįgaliųjų atžvilgiu šio straipsnio nuostatos taikomos naudojant tinkamas alternatyvias priemones, kuriomis galima padaryti informaciją prieinama prieinama forma.

VI ANTRAŠTINĖ DALIS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

107 straipsnis

Visiškas suderinimas

1. Nedarant poveikio 2 straipsniui, 8 straipsnio 3 daliai, 32 straipsniui, 38 straipsnio 2 daliai, 42 straipsnio 2 daliai, 55 straipsnio 6 daliai, 57 straipsnio 3 daliai, 58 straipsnio 3 daliai, 61 straipsnio 2 ir 3 dalims, 62 straipsnio 5 daliai, 63 straipsnio 2 ir 3 dalims, 74 straipsnio 1 dalies antrai pastraipai ir 86 straipsniui, kai šioje direktyvoje numatytos suderintos nuostatos, valstybės narės negali toliau taikyti arba nustatyti kitų nuostatų, nei nustatytos šioje direktyvoje.

2. Kai valstybė narė naudojasi 1 dalyje nurodytomis galimybėmis, ji apie tai ir apie visus tolesnius pakeitimus informuoja Komisiją. Komisija viešai paskelbia informaciją interneto svetainėje arba kitomis lengvai prieinamomis priemonėmis.

3. Valstybės narės užtikrina, kad mokėjimo paslaugų teikėjai nenukryptų nuo šios direktyvos nuostatas perkeliančių nacionalinės teisės aktų nuostatų, mokėjimo paslaugų vartotojų nenaudai išskyrus atvejus, kai tai aiškiai joje nustatyta.

Tačiau mokėjimo paslaugų teikėjai gali nuspręsti mokėjimo paslaugų vartotojams taikyti palankesnes sąlygas.

108 straipsnis

Nuostata dėl peržiūros

Ne vėliau kaip 2021 m. sausio 13 d. Komisija pateikia Europos Parlamentui, Tarybai, ECB ir Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komitetui šios direktyvos taikymo ir poveikio ataskaitą, visų pirma dėl:

- a) 62 straipsnio 3, 4 ir 5 dalyse nustatytų mokesčių taisyklių tinkamumo ir poveikio;
- b) 2 straipsnio 3 ir 4 dalių taikymo, įskaitant įvertinimą, ar III ir IV antraštinės dalys gali būti kaip visuma taikomos tose dalyse nurodytoms mokėjimo operacijoms, kai tai techniškai įmanoma;
- c) priegos prie mokėjimo sistemų, visų pirma atsižvelgiant į konkurencijos lygį;
- d) 3 straipsnio 1 punkte nurodytų mokėjimo operacijų limitų tinkamumo ir poveikio;
- e) 32 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos išimties limito tinkamumo ir poveikio;
- f) to, ar atsižvelgiant į pokyčius būtų pageidautina papildant 75 straipsnio nuostatas dėl mokėjimo operacijų, kai suma iš anksto nežinoma ir lėšos yra blokuojamos, nustatyti didžiausias sumų, kurias leidžiama blokuoti mokėtojo mokėjimo sąskaitoje esant tokioms situacijoms, ribas.

Jei tinkama, Komisija pateikia pasiūlymą dėl teisėkūros procedūra priimamo akto kartu su savo ataskaita.

109 straipsnis

Pereinamojo laikotarpio nuostata

1. Valstybės narės leidžia mokėjimo įstaigoms, kurios pradėjo veiklą, laikydamosi nacionalinės teisės aktų, kuriais ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. perkeliama Direktyva 2007/64/EB, tęsti tą veiklą pagal Direktyvoje 2007/64/EB nustatytus reikalavimus iki 2018 m. liepos 13 d. nereikalaujant prašyti suteikti leidimą pagal šios direktyvos 5 straipsnį ar nereikalaujant, kad jos atitiktų kitas šios direktyvos II antraštinėje dalyje nustatytas ar minimas nuostatas.

Valstybės narės reikalauja, kad tokios mokėjimo įstaigos pateiktų kompetentingoms institucijoms visą reikalingą informaciją, kad šios galėtų ne vėliau kaip 2018 m. liepos 13 d. įvertinti, ar tos mokėjimo įstaigos laikosi II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų, ir jeigu ne, kokių priemonių reikia imtis siekiant užtikrinti jų laikymąsi arba ar tikslinga panaikinti leidimą.

Mokėjimo įstaigoms, kurios laikosi II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų (kompetentingoms institucijoms tai patikrinus), suteikiamas leidimas ir jos įtraukiamos į registrus, nurodytus 14 ir 15 straipsniuose. Jei tos mokėjimo įstaigos ne vėliau kaip 2018 m. liepos 13 d. nepradedą laikytis II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų, pagal 37 straipsnį joms draudžiama teikti mokėjimo paslaugas.

2. Valstybės narės gali nustatyti, kad šio straipsnio 1 dalyje nurodytoms mokėjimo įstaigoms leidimas suteikiamas automatiškai ir jos įtraukiamos į registrus, nurodytus 14 ir 15 straipsniuose, jei kompetentingoms institucijoms jau turi įrodymų, kad laikomasi 5 ir 11 straipsniuose nustatytų reikalavimų. Prieš suteikdamos leidimus, kompetentingos institucijos apie tai informuoja atitinkamas mokėjimo įstaigas.

3. Ši dalis taikoma fiziniams arba juridiniams asmenims, kuriems pritaikytas Direktyvos 2007/64/EB 26 straipsnis, anksčiau nei 2018 m. sausio 13 d. ir kurie vykdė mokėjimo paslaugų veiklą, kaip apibrėžta Direktyvoje 2007/46/EB.,

Valstybės narės leidžia tiems asmenims, tęsti tą veiklą atitinkamoje valstybėje narėje pagal Direktyvą 2007/64/EB iki 2019 m. sausio 13 d. nereikalaujant prašyti suteikti leidimą pagal šios direktyvos 5 straipsnį ar taikyti išimtį pagal šios direktyvos 32 straipsnį arba nereikalaujant, kad jie laikytųsi kitų šios direktyvos II antraštinėje dalyje nustatytų ar minimų nuostatų.

Visiems pirmoje pastraipoje nurodytiems asmenims, kuriems 2019 m. sausio 13 d. pagal šią direktyvą leidimas nebuvo suteiktas arba nepritaikyta išimtis, draudžiama teikti mokėjimo paslaugas pagal šios direktyvos 37 straipsnį.

4. Valstybės narės gali nustatyti, kad laikoma, jog šio straipsnio 3 dalyje nurodytiems fiziniams ir juridiniams asmenims, kuriems taikoma išimtis, ji taikoma ir jie automatiškai įtraukiami į registrus, nurodytus 14 ir 15 straipsniuose, jei kompetentingoms institucijoms turi įrodymų, kad laikomasi 32 straipsnyje nustatytų reikalavimų. Kompetentingos institucijos informuoja atitinkamas mokėjimo įstaigas.

5. Nepaisant šio straipsnio 1 dalies, mokėjimo įstaigos, kurioms suteiktas leidimas teikti mokėjimo paslaugas, kaip nurodyta Direktyvos 2007/64/EB priedo 7 punkte, išlaiko tą leidimą teikti tas mokėjimo paslaugas, kurios laikomos mokėjimo paslaugomis, kaip nurodyta šios direktyvos I priedo 3 punkte, jei kompetentingos institucijos ne vėliau kaip 2020 m. sausio 13 d. gavo įrodymų, kad laikomasi šios direktyvos 7 straipsnio c punkte ir 9 straipsnyje nustatytų reikalavimų.

110 straipsnis

Direktyvos 2002/65/EB daliniai pakeitimai

Direktyvos 2002/65/EB 4 straipsnio 5 dalis pakeičiama taip:

„5. Kai taikytina ir Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 (*), šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalies su informavimu susijusios nuostatos, išskyrus 2 punkto c–g papunkčius, 3 punkto a, d ir e papunkčius bei 4 punkto b papunktį, pakeičiamos Direktyvos (ES) 2015/2366 44, 45, 51 ir 52 straipsniais.

(*) 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB, 2013/36/ES ir Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB (OL L 337, 2015 12 23, p. 35).“

111 straipsnis

Direktyvos 2009/110/EB daliniai pakeitimai

Direktyva 2009/110/EB iš dalies keičiama taip:

1. 3 straipsnis iš dalies keičiamas taip:

a) 1 dalis pakeičiama taip:

„1. Nedarant poveikio šiai direktyvai, elektroninių pinigų įstaigoms *mutatis mutandis* taikomi Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/2366 (*) 5 straipsnis, 11–17 straipsniai, 19 straipsnio 5 ir 6 dalys ir 20–31 straipsniai, įskaitant deleguotuosius aktus, priimtus pagal jos 15 straipsnio 4 dalį, 28 straipsnio 5 dalį ir 29 straipsnio 7 dalį.

(*) 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB, 2013/36/ES ir Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB (OL L 337, 2015 12 23, p. 35).“;

b) 4 ir 5 dalys pakeičiamos taip:

„4. Valstybės narės leidžia elektroninių pinigų įstaigoms platinti ir išpirkti elektroninius pinigus tarpininkaujant fiziniams arba juridiniams asmenims, kurie veikia jų vardu. Kai elektroninių pinigų įstaiga platina elektroninius pinigus kitoje valstybėje narėje naudodamasi tokio fizinio ar juridinio asmens paslaugomis, tokioms elektroninių pinigų įstaigoms *mutatis mutandis* taikomi Direktyvos (ES) 2015/2366 27–31 straipsniai, išskyrus 29 straipsnio 4 ir 5 dalis, įskaitant deleguotuosius aktus, priimtus pagal jos 28 straipsnio 5 dalį ir 29 straipsnio 7 dalį.

5. Nepaisant šio straipsnio 4 dalies, elektroninių pinigų įstaigos neleidžia elektroninių pinigų tarpininkaujant agentams. Elektroninių pinigų įstaigoms leidžiama teikti mokėjimo paslaugas, nurodytas šios direktyvos 6 straipsnio 1 dalies a punkte, tarpininkaujant agentams jei įvykdytos Direktyvos (ES) 2015/2366 19 straipsnyje nustatytos sąlygos.“;

2. 18 straipsnis papildomas šia dalimi:

„4. Valstybės narės leidžia elektroninių pinigų įstaigoms, kurios anksčiau nei 2018 m. sausio 13 d. pradėjo veiklą pagal šią direktyvą ir Direktyvą 2007/64/EB valstybėje narėje, kurioje yra jų pagrindinė buveinė, tęsti tą veiklą toje valstybėje narėje arba kitoje valstybėje narėje iki 2018 m. liepos 13 d. nereikalaujant prašyti suteikti leidimą pagal šios direktyvos 3 straipsnį ar nereikalaujant laikytis kitų šios direktyvos II antraštinėje dalyje nustatytų ar minimų reikalavimų.

Valstybės narės reikalauja, kad pirmoje pastraipoje nurodytos elektroninių pinigų įstaigos pateiktų kompetentingoms institucijoms visą reikalingą informaciją, kad šios galėtų ne vėliau kaip 2018 m. liepos 13 d. įvertinti, ar tos elektroninių pinigų įstaigos laikosi šios direktyvos II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų, ir jeigu ne, kokių priemonių turi būti imtasi siekiant užtikrinti jų laikymąsi arba ar yra tikslinga panaikinti leidimą.

Pirmoje pastraipoje nurodytoms elektroninių pinigų įstaigoms, kurios laikosi II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų (kompetentingoms institucijoms tai patikrinus), suteikiamas leidimas ir jie įtraukiami į registrą. Jei tos elektroninių pinigų įstaigos ne vėliau kaip 2018 m. liepos 13 d. nepradedą laikytis II antraštinėje dalyje nustatytų reikalavimų, jiems draudžiama leisti elektroninius pinigus.“

112 straipsnis

Reglamento (ES) Nr. 1093/2010 daliniai pakeitimai

Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 iš dalies keičiamas taip:

1. 1 straipsnio 2 dalis pakeičiama taip:

„2. Institucija veikia šiuo reglamentu suteiktų įgaliojimų srityje ir Direktyvos 2002/87/EB, Direktyvos 2009/110/EB, Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 (*), Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/36/ES (**), Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/49/ES (***), Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) 2015/847 (****), Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/2366 (*****) taikymo srityje ir, kai tie teisės aktai taikomi kredito ir finansų įstaigoms bei jas prižiūrinčioms kompetentingoms institucijoms, Direktyvos 2002/65/EB bei Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/849 (*****) atitinkamų dalių, įskaitant visas tais teisės aktais grindžiamas direktyvas, reglamentus ir sprendimus, taip pat bet kokio tolesnio teisiškai privalomo Sąjungos akto, kuriuo Institucijai pavedamos užduotys, taikymo srityje. Institucija taip pat veikia vadovaudamasi Tarybos reglamentu (ES) Nr. 1024/2013 (*****)“.

(*) 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 575/2013 dėl prudencinių reikalavimų kredito įstaigoms ir investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013 6 27, p. 1).

(**) 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/36/ES dėl galimybės verstis kredito įstaigų veikla ir dėl riziką ribojančios kredito įstaigų ir investicinių įmonių priežiūros, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2002/87/EB ir panaikinamos direktyvos 2006/48/EB bei 2006/49/EB (OL L 176, 2013 6 27, p. 338).

(***) 2014 m. balandžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2014/49/ES dėl indėlių garantijų sistemų (OL L 173, 2014 6 12, p. 149).

(****) 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) 2015/847 dėl informacijos, teikiamos pervedant lėšas, ir kuriuo panaikinamas Reglamentas (EB) Nr. 1781/2006 (OL L 141, 2015 6 5, p. 1).

(*****) 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB, 2013/36/ES ir Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB (OL L 337, 2015 12 23, p. 35).

(*****) 2015 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/849 dėl finansų sistemos naudojimo pinigų plovimui ar teroristų finansavimui prevencijos, kuria iš dalies keičiamas Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 648/2012 ir panaikinama Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/60/EB bei Komisijos direktyva 2006/70/EB (OL L 141, 2015 6 5, p. 73).

(*****) 2013 m. spalio 15 d. Tarybos reglamentas (ES) Nr. 1024/2013, kuriuo Europos Centriniam Bankui pavedami specialūs uždaviniai, susiję su rizikos ribojimu pagrįstos kredito įstaigų priežiūros politika (OL L 287, 2013 10 29, p. 63).“;

2. 4 straipsnio 1 punktą pakeičiamas taip:

„1. finansų įstaigos – kredito įstaigos, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 1 punkte, investicinės įmonės, kaip apibrėžta Reglamento (ES) Nr. 575/2013 4 straipsnio 1 dalies 2 punkte, finansiniai konglomeratai, kaip apibrėžta Direktyvos 2002/87/EB 2 straipsnio 14 punkte, mokėjimo paslaugų teikėjai, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/2366 4 straipsnio 11 punkte ir elektroninių pinigų įstaigos, kaip apibrėžta Direktyvos 2009/110/EB 2 straipsnio 1 punkte, tačiau taikant Direktyvą (ES) 2015/849 finansų įstaigos – kredito įstaigos ir finansų įstaigos, kaip apibrėžta Direktyvos (ES) 2015/849 3 straipsnio 1 ir 2 punktuose;“.

113 straipsnis

Direktyvos 2013/36/ES dalinis pakeitimas

Direktyvos 2013/36/ES I priedo 4 punktą pakeičiamas taip:

„4. Mokėjimo paslaugos, kaip apibrėžta Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos (ES) 2015/2366 (*) 4 straipsnio 3 punkte.

(*) 2015 m. lapkričio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva (ES) 2015/2366 dėl mokėjimo paslaugų vidaus rinkoje, kuria iš dalies keičiamos direktyvos 2002/65/EB, 2009/110/EB, 2013/36/ES ir Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 ir panaikinama Direktyva 2007/64/EB (OL L 337, 2015 12 23, p. 35).“

114 straipsnis

Panaikinimas

Direktyva 2007/64/EB panaikinama nuo 2018 m. sausio 13 d.

Nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į šią direktyvą ir skaitomos pagal šios direktyvos II priede pateiktą atitikties lentelę.

115 straipsnis

Perkėlimas į nacionalinę teisę

1. Valstybės narės ne vėliau kaip 2018 m. sausio 13 d. priima ir paskelbia nuostatas, būtinas, kad būtų laikomasi šios direktyvos. Apie tai jos nedelsdamos praneša Komisijai
2. Tas nuostatas jos taiko nuo 2018 m. sausio 13 d.

Valstybės narės, priimdamos tas nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

3. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.
4. Nukrypstant nuo 2 dalies, valstybės narės užtikrina, kad būtų taikomos 65, 66, 67 ir 97 straipsniuose nurodytos saugumo priemonės praėjus 18 mėnesių po 98 straipsnyje nurodytų techninių reguliavimo standartų įsigaliojimo dienos.
5. Valstybės narės juridiniams asmenims, kurie anksčiau nei 2016 m. sausio 12 d. jų teritorijose vykdė mokėjimo inicijavimo paslaugų teikėjų ir informavimo apie sąskaitas paslaugų teikėjų veiklą, kaip apibrėžta šioje direktyvoje, nedraudžia toliau vykdyti tos pačios veiklos savo teritorijose pereinamuoju laikotarpiu, nurodytu 2 ir 4 dalyse, vadovaujantis tuo metu taikoma reglamentavimo sistema.
6. Valstybės narės užtikrina, kad kol ne visi sąskaitas tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai pradėjo laikytis 4 dalyje nurodytų techninių reguliavimo standartų, sąskaitas tvarkantys mokėjimo paslaugų teikėjai nepiktnaudžiautų tuo, kad nesilaiko minėtų standartų, ir nestabdytų naudojimosi mokėjimo inicijavimo savo aptarnaujamose sąskaitose arba informavimo apie tas sąskaitas paslaugomis ir tam netrukdytų.

116 straipsnis

Įsigaliojimas

Ši direktyva įsigalioja dvidešimtą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

117 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

Priimta Strasbūre 2015 m. lapkričio 25 d.

Europos Parlamento vardu
Pirmininkas
M. SCHULZ

Tarybos vardu
Pirmininkas
N. SCHMIT

I PRIEDAS

MOKĖJIMO PASLAUGOS

(kaip nurodyta 4 straipsnio 3 punkte)

1. Paslaugos, kuriomis sudaromos sąlygos grynuosius pinigus įmokėti į mokėjimo sąskaitą, ir visos su mokėjimo sąskaitos tvarkymu susijusios operacijos.
 2. Paslaugos, kuriomis sudaromos sąlygos grynuosius pinigus išimti iš mokėjimo sąskaitos, ir visos su mokėjimo sąskaitos tvarkymu susijusios operacijos.
 3. Mokėjimo operacijų vykdymas, įskaitant lėšų mokėjimo sąskaitoje atidarytoje vartotojo mokėjimo paslaugų teikėjo arba kito mokėjimo paslaugų teikėjo įstaigoje, pervedimą:
 - a) tiesioginio debeto operacijų vykdymas, įskaitant vienkartinius tiesioginio debeto operacijas,
 - b) mokėjimo operacijų vykdymas naudojantis mokėjimo kortele arba panašiu įrenginiu,
 - c) kredito pervedimų vykdymas, įskaitant periodinio mokėjimo nurodymus.
 4. Mokėjimo operacijų vykdymas, kai mokėjimo paslaugų vartotojui lėšos suteiktos pagal kredito liniją:
 - a) tiesioginio debeto operacijų vykdymas, įskaitant vienkartinės tiesioginio debeto operacijas,
 - b) mokėjimo operacijų vykdymas naudojantis mokėjimo kortele arba panašiu įrenginiu,
 - c) kredito pervedimų vykdymas, įskaitant periodinio mokėjimo nurodymus.
 5. Mokėjimo priemonių išdavimas ir (arba) mokėjimo operacijų aptarnavimas.
 6. Pinigų perlaidos.
 7. Mokėjimo inicijavimo paslaugos.
 8. Informavimo apie sąskaitas paslaugos.
-

II PRIEDAS

ATITIKTIES LENTELĖ

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
1 straipsnio 1 dalis	1 straipsnio 1 dalis
1 straipsnio 2 dalis	1 straipsnio 2 dalis
2 straipsnio 1 dalis	2 straipsnio 1 dalis
2 straipsnio 2 dalis	
2 straipsnio 3 dalis	
2 straipsnio 4 dalis	
2 straipsnio 5 dalis	2 straipsnio 3 dalis
3 straipsnis	3 straipsnis
4 straipsnis	4 straipsnis
1, 2, 3, 4, 5 ir 10 punktai	1, 2, 3, 4, 5 ir 10 punktai
7 punktas	6 punktas
8 punktas	7 punktas
9 punktas	8 punktas
11 punktas	9 punktas
12 punktas	14 punktas
13 punktas	16 punktas
14 punktas	23 punktas
20, 21, 22 punktai	11, 12, 13 punktai
23 punktas	28 punktas
25 punktas	15 punktas
26, 27 punktai	17, 18 punktai
28 punktas	20 punktas
29 punktas	19 punktas
33 punktas	21 punktas
34, 35, 36, 37 punktai	24, 25, 26, 27 punktai
38 punktas	22 punktas
39, 40 punktai	29, 30 punktai
6, 15–19, 24, 30–32, 41–48 punktai	—
5 straipsnio 1 dalis	5 straipsnis
5 straipsnio 2 dalis	—
5 straipsnio 3 dalis	—
5 straipsnio 4 dalis	—

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
5 straipsnio 5 dalis	—
5 straipsnio 6 dalis	—
5 straipsnio 7 dalis	—
6 straipsnio 1 dalis	—
6 straipsnio 2 dalis	—
6 straipsnio 3 dalis	—
6 straipsnio 4 dalis	—
7 straipsnis	6 straipsnis
8 straipsnio 1 dalis	7 straipsnio 1 dalis
8 straipsnio 2 dalis	7 straipsnio 2 dalis
8 straipsnio 3 dalis	7 straipsnio 3 dalis
9 straipsnio 1 dalis	8 straipsnio 1 dalis
9 straipsnio 2 dalis	8 straipsnio 2 dalis
9 straipsnio 3 dalis	8 straipsnio 3 dalis
10 straipsnio 1 dalis	9 straipsnio 1 dalis
10 straipsnio 2 dalis	9 straipsnio 2 dalis
—	9 straipsnio 3 ir 4 dalys
11 straipsnio 1 dalis	10 straipsnio 1 dalis
11 straipsnio 2 dalis	10 straipsnio 2 dalis
11 straipsnio 3 dalis	10 straipsnio 3 dalis
11 straipsnio 4 dalis	10 straipsnio 4 dalis
11 straipsnio 5 dalis	10 straipsnio 5 dalis
11 straipsnio 6 dalis	10 straipsnio 6 dalis
11 straipsnio 7 dalis	10 straipsnio 7 dalis
11 straipsnio 8 dalis	10 straipsnio 8 dalis
11 straipsnio 9 dalis	10 straipsnio 9 dalis
12 straipsnis	11 straipsnis
13 straipsnio 1 dalis	12 straipsnio 1 dalis
13 straipsnio 2 dalis	12 straipsnio 2 dalis
13 straipsnio 3 dalis	12 straipsnio 3 dalis
14 straipsnio 1 dalis	13 straipsnis
14 straipsnio 2 dalis	13 straipsnis
14 straipsnio 3 dalis	—
14 straipsnio 4 dalis	—
15 straipsnio 1 dalis	—

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
15 straipsnio 2 dalis	—
15 straipsnio 3 dalis	—
15 straipsnio 4 dalis	—
15 straipsnio 5 dalis	—
16 straipsnis	14 straipsnis
17 straipsnio 1 dalis	15 straipsnio 1 dalis
17 straipsnio 2 dalis	15 straipsnio 2 dalis
17 straipsnio 3 dalis	15 straipsnio 3 dalis
17 straipsnio 4 dalis	15 straipsnio 4 dalis
18 straipsnio 1 dalis	16 straipsnio 1 dalis
18 straipsnio 2 dalis	16 straipsnio 2 dalis
18 straipsnio 3 dalis	16 straipsnio 2 dalis
18 straipsnio 4 dalis	16 straipsnio 3 dalis
18 straipsnio 5 dalis	16 straipsnio 4 dalis
18 straipsnio 6 dalis	16 straipsnio 5 dalis
19 straipsnio 1 dalis	17 straipsnio 1 dalis
19 straipsnio 2 dalis	17 straipsnio 2 dalis
19 straipsnio 3 dalis	17 straipsnio 3 dalis
19 straipsnio 4 dalis	17 straipsnio 4 dalis
19 straipsnio 5 dalis	17 straipsnio 5 dalis
19 straipsnio 6 dalis	17 straipsnio 7 dalis
19 straipsnio 7 dalis	17 straipsnio 8 dalis
19 straipsnio 8 dalis	—
20 straipsnio 1 dalis	18 straipsnio 1 dalis
20 straipsnio 2 dalis	18 straipsnio 2 dalis
21 straipsnis	19 straipsnis
22 straipsnio 1 dalis	20 straipsnio 1 dalis
22 straipsnio 2 dalis	20 straipsnio 2 dalis
22 straipsnio 3 dalis	20 straipsnio 3 dalis
22 straipsnio 4 dalis	20 straipsnio 4 dalis
22 straipsnio 5 dalis	20 straipsnio 5 dalis
23 straipsnio 1 dalis	21 straipsnio 1 dalis
23 straipsnio 2 dalis	21 straipsnio 2 dalis
23 straipsnio 3 dalis	21 straipsnio 3 dalis
24 straipsnio 1 dalis	22 straipsnio 1 dalis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
24 straipsnio 2 dalis	22 straipsnio 2 dalis
24 straipsnio 3 dalis	22 straipsnio 3 dalis
25 straipsnio 1 dalis	23 straipsnio 1 dalis
25 straipsnio 2 dalis	23 straipsnio 2 dalis
26 straipsnio 1 dalis	24 straipsnio 1 dalis
26 straipsnio 2 dalis	24 straipsnio 2 dalis
27 straipsnio 1 dalis	—
27 straipsnio 2 dalis	—
28 straipsnio 1 dalis	25 straipsnio 1 dalis
28 straipsnio 2 dalis	—
28 straipsnio 3 dalis	—
28 straipsnio 4 dalis	—
28 straipsnio 5 dalis	—
29 straipsnio 1 dalis	25 straipsnio 2 ir 3 daly
29 straipsnio 2 dalis	—
29 straipsnio 3 dalis	25 straipsnio 4 dalis
29 straipsnio 4 dalis	—
29 straipsnio 5 dalis	—
29 straipsnio 6 dalis	—
30 straipsnio 1 dalis	—
30 straipsnio 2 dalis	—
30 straipsnio 3 dalis	—
30 straipsnio 4 dalis	—
31 straipsnio 1 dalis	—
31 straipsnio 2 dalis	25 straipsnio 4 dalis
32 straipsnio 1 dalis	26 straipsnio 1 dalis
32 straipsnio 2 dalis	26 straipsnio 2 dalis
32 straipsnio 3 dalis	26 straipsnio 3 dalis
32 straipsnio 4 dalis	26 straipsnio 4 dalis
32 straipsnio 5 dalis	26 straipsnio 5 dalis
32 straipsnio 6 dalis	26 straipsnio 6 dalis
33 straipsnio 1 dalis	—
33 straipsnio 2 dalis	—
34 straipsnis	27 straipsnis
35 straipsnio 1 dalis	28 straipsnio 1 dalis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
35 straipsnio 2 dalis	28 straipsnio 2 dalis
36 straipsnis	—
37 straipsnio 1 dalis	29 straipsnis
37 straipsnio 2 dalis	—
37 straipsnio 3 dalis	—
37 straipsnio 4 dalis	—
37 straipsnio 5 dalis	—
38 straipsnio 1 dalis	30 straipsnio 1 dalis
38 straipsnio 2 dalis	30 straipsnio 2 dalis
38 straipsnio 3 dalis	30 straipsnio 3 dalis
39 straipsnis	31 straipsnis
40 straipsnio 1 dalis	32 straipsnio 1 dalis
40 straipsnio 2 dalis	32 straipsnio 2 dalis
40 straipsnio 3 dalis	32 straipsnio 3 dalis
41 straipsnis	33 straipsnis
42 straipsnio 1 dalis	34 straipsnio 1 dalis
42 straipsnio 2 dalis	34 straipsnio 2 dalis
43 straipsnio 1 dalis	35 straipsnio 1 dalis
43 straipsnio 2 dalis	35 straipsnio 2 dalis
44 straipsnio 1 dalis	36 straipsnio 1 dalis
44 straipsnio 2 dalis	36 straipsnio 2 dalis
44 straipsnio 3 dalis	36 straipsnio 3 dalis
45 straipsnio 1 dalis	37 straipsnio 1 dalis
45 straipsnio 2 dalis	—
45 straipsnio 3 dalis	37 straipsnio 2 dalis
46 straipsnis	—
47 straipsnis	—
48 straipsnis	38 straipsnis
49 straipsnis	39 straipsnis
50 straipsnis	40 straipsnis
51 straipsnio 1 dalis	41 straipsnio 1 dalis
51 straipsnio 2 dalis	41 straipsnio 2 dalis
51 straipsnio 3 dalis	41 straipsnio 3 dalis
52 straipsnio 1 dalis	42 straipsnio 1 dalis
52 straipsnio 2 dalis	42 straipsnio 2 dalis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
52 straipsnio 3 dalis	42 straipsnio 3 dalis
52 straipsnio 4 dalis	42 straipsnio 4 dalis
52 straipsnio 5 dalis	42 straipsnio 5 dalis
52 straipsnio 6 dalis	42 straipsnio 6 dalis
52 straipsnio 7 dalis	42 straipsnio 7 dalis
53 straipsnis	43 straipsnis
54 straipsnio 1 dalis	44 straipsnio 1 dalis
54 straipsnio 2 dalis	44 straipsnio 2 dalis
54 straipsnio 3 dalis	44 straipsnio 3 dalis
55 straipsnio 1 dalis	45 straipsnio 1 dalis
55 straipsnio 2 dalis	45 straipsnio 2 dalis
55 straipsnio 3 dalis	45 straipsnio 3 dalis
55 straipsnio 4 dalis	45 straipsnio 4 dalis
55 straipsnio 5 dalis	45 straipsnio 5 dalis
55 straipsnio 6 dalis	45 straipsnio 6 dalis
56 straipsnis	46 straipsnis
57 straipsnio 1 dalis	47 straipsnio 1 dalis
57 straipsnio 2 dalis	47 straipsnio 2 dalis
57 straipsnio 3 dalis	47 straipsnio 3 dalis
58 straipsnio 1 dalis	48 straipsnio 1 dalis
58 straipsnio 2 dalis	48 straipsnio 2 dalis
58 straipsnio 3 dalis	48 straipsnio 3 dalis
59 straipsnio 1 dalis	49 straipsnio 1 dalis
59 straipsnio 2 dalis	49 straipsnio 2 dalis
60 straipsnio 1 dalis	50 straipsnio 1 dalis
60 straipsnio 2 dalis	50 straipsnio 2 dalis
60 straipsnio 3 dalis	—
61 straipsnio 1 dalis	51 straipsnio 1 dalis
61 straipsnio 2 dalis	51 straipsnio 2 dalis
61 straipsnio 3 dalis	51 straipsnio 3 dalis
61 straipsnio 4 dalis	51 straipsnio 4 dalis
62 straipsnio 1 dalis	52 straipsnio 1 dalis
62 straipsnio 2 dalis	52 straipsnio 2 dalis
62 straipsnio 3 dalis	52 straipsnio 3 dalis
62 straipsnio 4 dalis	—

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
62 straipsnio 5 dalis	—
63 straipsnio 1 dalis	53 straipsnio 1 dalis
63 straipsnio 2 dalis	53 straipsnio 2 dalis
63 straipsnio 3 dalis	53 straipsnio 3 dalis
64 straipsnio 1 dalis	54 straipsnio 1 dalis
64 straipsnio 2 dalis	54 straipsnio 2 dalis
64 straipsnio 3 dalis	54 straipsnio 3 dalis
64 straipsnio 4 dalis	54 straipsnio 4 dalis
65 straipsnio 1 dalis	—
65 straipsnio 2 dalis	—
65 straipsnio 3 dalis	—
65 straipsnio 4 dalis	-
65 straipsnio 5 dalis	—
65 straipsnio 6 dalis	—
66 straipsnio 1 dalis	—
66 straipsnio 2 dalis	—
66 straipsnio 3 dalis	—
66 straipsnio 4 dalis	—
66 straipsnio 5 dalis	—
67 straipsnio 1 dalis	—
67 straipsnio 2 dalis	—
67 straipsnio 3 dalis	—
67 straipsnio 4 dalis	—
68 straipsnio 1 dalis	55 straipsnio 1 dalis
68 straipsnio 2 dalis	55 straipsnio 2 dalis
68 straipsnio 3 dalis	55 straipsnio 3 dalis
68 straipsnio 4 dalis	55 straipsnio 4 dalis
69 straipsnio 1 dalis	56 straipsnio 1 dalis
69 straipsnio 2 dalis	56 straipsnio 2 dalis
70 straipsnio 1 dalis	57 straipsnio 1 dalis
70 straipsnio 2 dalis	57 straipsnio 2 dalis
71 straipsnio 1 dalis	58 straipsnis
71 straipsnio 2 dalis	—
72 straipsnio 1 dalis	59 straipsnio 1 dalis
72 straipsnio 2 dalis	59 straipsnio 2 dalis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
73 straipsnio 1 dalis	60 straipsnio 1 dalis
73 straipsnio 2 dalis	—
73 straipsnio 3 dalis	60 straipsnio 2 dalis
74 straipsnio 1 dalis	61 straipsnio 1, 2 ir 3 dalys
74 straipsnio 2 dalis	—
74 straipsnio 3 dalis	61 straipsnio 4 ir 5 dalys
75 straipsnio 1 dalis	—
75 straipsnio 2 dalis	—
76 straipsnio 1 dalis	62 straipsnio 1 dalis
76 straipsnio 2 dalis	62 straipsnio 2 dalis
76 straipsnio 3 dalis	62 straipsnio 3 dalis
76 straipsnio 4 dalis	—
77 straipsnio 1 dalis	63 straipsnio 1 dalis
77 straipsnio 2 dalis	63 straipsnio 2 dalis
78 straipsnio 1 dalis	64 straipsnio 1 dalis
78 straipsnio 2 dalis	64 straipsnio 2 dalis
79 straipsnio 1 dalis	65 straipsnio 1 dalis
79 straipsnio 2 dalis	65 straipsnio 2 dalis
79 straipsnio 3 dalis	65 straipsnio 3 dalis
80 straipsnio 1 dalis	66 straipsnio 1 dalis
80 straipsnio 2 dalis	66 straipsnio 2 dalis
80 straipsnio 3 dalis	66 straipsnio 3 dalis
80 straipsnio 4 dalis	66 straipsnio 4 dalis
80 straipsnio 5 dalis	66 straipsnio 5 dalis
81 straipsnio 1 dalis	67 straipsnio 1 dalis
81 straipsnio 2 dalis	67 straipsnio 2 dalis
81 straipsnio 3 dalis	67 straipsnio 3 dalis
82 straipsnio 1 dalis	68 straipsnio 1 dalis
82 straipsnio 2 dalis	68 straipsnio 2 dalis
83 straipsnio 1 dalis	69 straipsnio 1 dalis
83 straipsnio 2 dalis	69 straipsnio 2 dalis
83 straipsnio 3 dalis	69 straipsnio 3 dalis
84 straipsnis	70 straipsnis
85 straipsnis	71 straipsnis
86 straipsnis	72 straipsnis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
87 straipsnio 1 dalis	73 straipsnio 1 dalis
87 straipsnio 2 dalis	73 straipsnio 1 dalis
87 straipsnio 3 dalis	73 straipsnio 2 dalis
88 straipsnio 1 dalis	74 straipsnio 1 dalis
88 straipsnio 2 dalis	74 straipsnio 2 dalis
88 straipsnio 3 dalis	74 straipsnio 2 dalis
88 straipsnio 4 dalis	74 straipsnio 2 dalis
88 straipsnio 5 dalis	74 straipsnio 3 dalis
89 straipsnio 1 dalis	75 straipsnio 1 dalis
89 straipsnio 2 dalis	75 straipsnio 2 dalis
89 straipsnio 3 dalis	75 straipsnio 3 dalis
90 straipsnio 1 dalis	—
90 straipsnio 2 dalis	—
91 straipsnis	76 straipsnis
92 straipsnio 1 dalis	77 straipsnio 1 dalis
92 straipsnio 2 dalis	77 straipsnio 2 dalis
93 straipsnis	78 straipsnis
94 straipsnio 1 dalis	79 straipsnio 1 dalis
94 straipsnio 2 dalis	—
95 straipsnio 1 dalis	—
95 straipsnio 2 dalis	—
95 straipsnio 3 dalis	—
95 straipsnio 4 dalis	—
95 straipsnio 5 dalis	—
96 straipsnio 1 dalis	—
96 straipsnio 2 dalis	—
96 straipsnio 3 dalis	—
96 straipsnio 4 dalis	—
96 straipsnio 5 dalis	—
96 straipsnio 6 dalis	—
97 straipsnio 1 dalis	—
97 straipsnio 2 dalis	—
97 straipsnio 3 dalis	—
97 straipsnio 4 dalis	—
97 straipsnio 5 dalis	—

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
98 straipsnio 1 dalis	—
98 straipsnio 2 dalis	—
98 straipsnio 3 dalis	—
98 straipsnio 4 dalis	—
98 straipsnio 5 dalis	—
99 straipsnio 1 dalis	80 straipsnio 1 dalis
99 straipsnio 2 dalis	80 straipsnio 2 dalis
100 straipsnio 1 dalis	—
100 straipsnio 2 dalis	—
100 straipsnio 3 dalis	—
100 straipsnio 4 dalis	82 straipsnio 2 dalis
100 straipsnio 5 dalis	—
100 straipsnio 6 dalis	—
101 straipsnio 1 dalis	—
101 straipsnio 2 dalis	—
101 straipsnio 3 dalis	—
101 straipsnio 4 dalis	—
102 straipsnio 1 dalis	83 straipsnio 1 dalis
102 straipsnio 2 dalis	83 straipsnio 2 dalis
103 straipsnio 1 dalis	81 straipsnio 1 dalis
103 straipsnio 2 dalis	—
104 straipsnis	—
105 straipsnio 1 dalis	—
105 straipsnio 2 dalis	—
105 straipsnio 3 dalis	—
105 straipsnio 4 dalis	—
105 straipsnio 5 dalis	—
106 straipsnio 1 dalis	—
106 straipsnio 2 dalis	—
106 straipsnio 3 dalis	—
106 straipsnio 4 dalis	—
106 straipsnio 5 dalis	—
107 straipsnio 1 dalis	86 straipsnio 1 dalis
107 straipsnio 2 dalis	86 straipsnio 2 dalis
107 straipsnio 3 dalis	86 straipsnio 3 dalis

Ši direktyva	Direktyva 2007/64/EB
108 straipsnis	87 straipsnis
109 straipsnio 1 dalis	88 straipsnio 1 dalis
109 straipsnio 2 dalis	88 straipsnio 3 dalis
109 straipsnio 3 dalis	88 straipsnio 2 ir 4 dalys
109 straipsnio 4 dalis	—
109 straipsnio 5 dalis	—
110 straipsnis	90 straipsnis
111 straipsnio 1 dalis	—
111 straipsnio 2 dalis	—
112 straipsnio 1 dalis	—
112 straipsnio 2 dalis	—
113 straipsnis	92 straipsnis
114 straipsnis	93 straipsnis
115 straipsnio 1 dalis	94 straipsnio 1 dalis
115 straipsnio 2 dalis	94 straipsnio 2 dalis
115 straipsnio 3 dalis	—
115 straipsnio 4 dalis	—
115 straipsnio 5 dalis	—
116 straipsnis	95 straipsnis
117 straipsnis	96 straipsnis
I priedas	Priedas